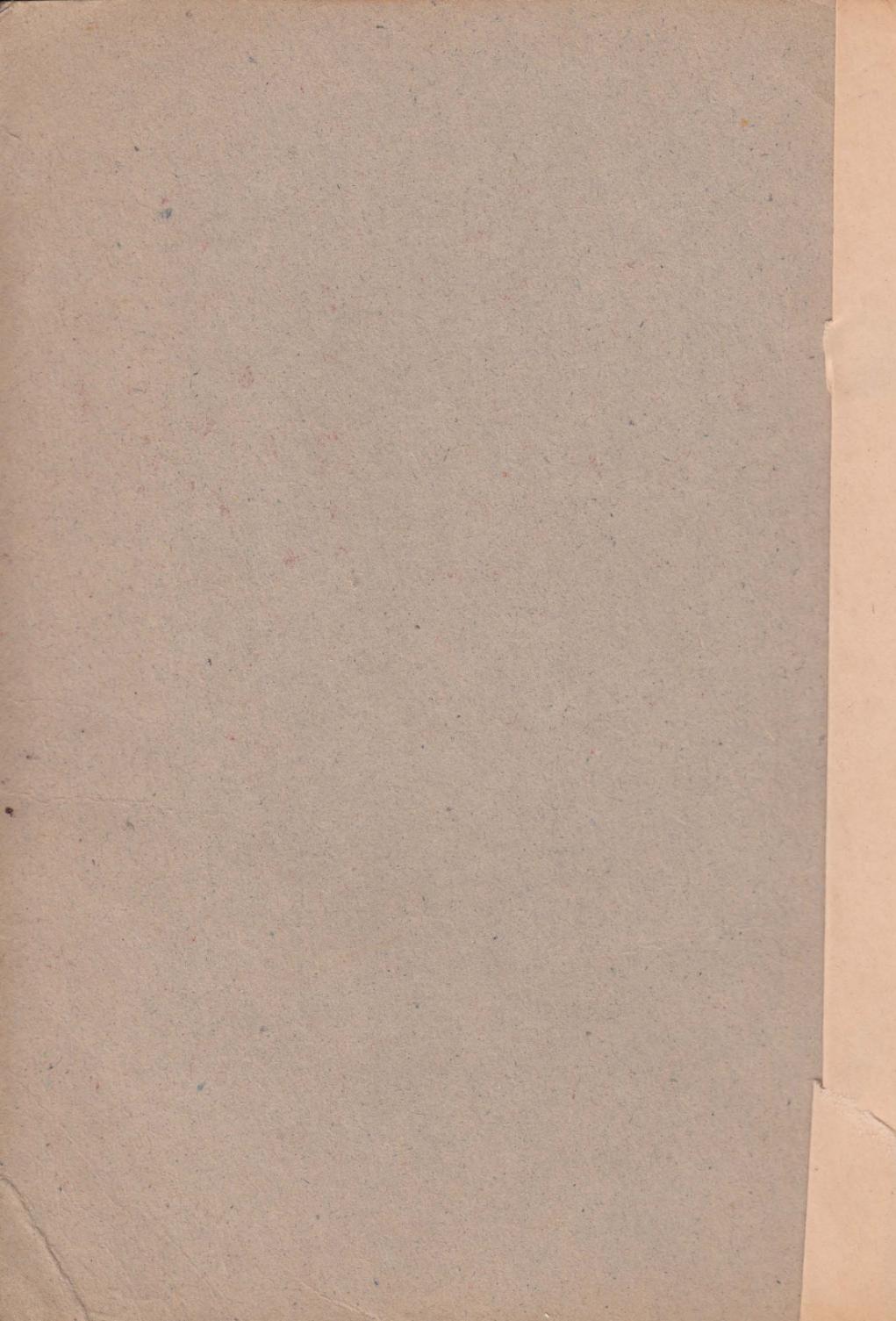

இலக்கிய வழி

திருத்தப் பதிப்பு

இலக்கிய கலாநீதி, பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை

R. Hiriyah

Senguntha Hindoo College
(A/L).

இலக்கிய வழி

(REVISED EDITION)

அநும்பத விளக்கமும் இரசனைக் குறிப்பும்
சேந்தது.

ஆக்கியோன :

பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை

Rs. - 97.50

BOOK CENTRE
No. 100 UG Floor
Peoples Park
SHOPPING COMPLEX
COLOMBO-11,

இலக்கிய வழி (திருத்தப் பதிப்பு)

ஆக்கியோன் :

இலக்கிய கலாநிதி பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை

வெளியீடு :

“பண்டிதமணி நால் வெளியீட்டுச் சபை”

திருத்தப் பதிப்பு	(முதற் பதிப்பு) — 1964
திருத்தப் பதிப்பு	(மறு பிரசரம்) — 1979
திருத்தப் பதிப்பு	(மறு பிரசரம்) — 1981
திருத்தப் பதிப்பு	(மறு பிரசரம்) — 1985
திருத்தப் பதிப்பு	(மறு பிரசரம்) — 1989
திருத்தப் பதிப்பு	(மறு பிரசரம்) — 1993
திருத்தப் பதிப்பு	(மறு பிரசரம்) — 1994

பதிப்புரிமை : சி. க. சிவாம்

விற்பனை :

தனலக்குமி புத்தகசாலை, சுன்னுகம்.

20/3/62

வெளியீட்டுரை

‘நாவலர் என்னும் பெயர் சிறப்பாக யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் ஸ்ரீஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலர் அவர்களையே குறிப்பது போல, பண்டிதர், பண்டிகமணி என்னும் பெயர்கள், யாழ்ப்பாணம் திருநெல்வேலிச் சௌவாசிரிய கலாசாலையில் 30 ஆண்டுகளாகச் சைவம், தமிழ் இரண்டையும் இரு கண்களைப் பேணி வளர்த்த — வளர்க்கின்ற — பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களையே சிறப்பாகக் குறிப்பனவாம்.

பண்டிதமணி.அவர்களால் அவ்வப்போது எழுதப்பட்டும் சொற்பொழிவாற்றப்பட்டும் வெளிவந்த இலக்கிய, சமய சம்பந்தமான கட்டுரைகள் அநேகம். அவற்றுட் பல நூல்வடிவம் பெற்றில்; சிலவே நூல்வடிவம் ரெற்றுள்ளன. அந்நூல்களுள் ‘சமயக் கட்டுரைகள்’ என்னும் நூல், மூசு சச்சு முதல் வெளியீடாய் வெளிவந்தது. அதன்பின், ‘இலக்கியவழி’ என்னும் இந்நால், புதிய சில விஷயங்களுடனும் இரசனைக் குறிப்புக்களுடனும் திருத்தப் பதிப்பாய் வெளிவருகிறது.

பண்டிதமணி அவர்களால் எழுதப்பட்டு இதுவரை வெளிவந்த நூல்கள், திருத்தங்களுடன் புதிய பதிப்புக்களாயும் மற்றைய கட்டுரைகள் நூல்வடிவம் பெற்றும் தொடர்ந்து வெளிவரல் வேண்டும் என்பது எமது விருப்பம். அங்குஙம் வெளிவரும் என்பது எமது நம்பிக்கை.

‘நட்புக்கு ஒருவர்’ என்றும் ‘சமூகேசரி’ என்று பண்டிதமணி அவர்களால் அடிக்கடி பாராட்டப்படுவெளர்களான திரு. நா. பொன்னையா அவர்களின் ஆத்மீக ஆசியும் இந்நாலுக்கு நிச்சயமாக இருக்கும்.

இந்நால் அச்சாகும்போது ஏற்பட்ட வழுக்கள் நீங்கு தற்கும், அழியபதிப்பாய் வெளிவருவதற்கும் காரணர் ஆகிய பண்டிதர் வ. நடராஜா அவர்களுக்கும், திருமகள் அழுத்தக முகாமையாளர் திரு. மு. சபாரதத்தினம் அவர்களுக்கும், ஒழியிர்களுக்கும் எமது நன்றி உரியதாகும்.

இந்நாலே வெளியீட அநுமதியளித்த ஞானத் தந்தை யாகிய ‘பண்டிதர்ஜியா’ அவர் ஞாக்கு, திருநெல்வேலிச் சௌவாசிரிய கலாசாலைப் பழைய மாணவர்களுக்கிய எமது வணக்கமும் மனப்பூர்வமான நன்றியும் உரியவாகுக.

திருநெல்வேலிச் சௌவாசிரிய கலாசாலையின் உப அதிபரும் அந்தர்முக அநுபவசாதகரும் ஆகிய திரு. பொ. கலைஞர் அவர்களைத் தமது ஆத்மீக குறவாகக் கீழ்க்கண்டு,

வாழும் வாய்ப்புக் கிட்டியும் ஒரு சிறிதும் எட்டவில்லையே என்று ஏக்கங்கொண்டும், அவர்களின் அருமை பெருமை களைச் சந்தர்ப்பங்கள் தோறும் சிந்தித்தும், இயன்ற அளவு தொடர்புகளினின்றும் விடுபட்டொதுங்குதலில் விருப்பம் வைத்தும், அது வாயாத போது கம்பளிமூடையென்று கரடியைக் கட்டித் தழுவினேன் கதையைச் சொல்லியும், 'தமிழெழன்றும்' சமயமென்றும் நாழும் ஏதேதோ சொல்லு கின்றோமே' என நாணியும், 'பணியுமாம் என்றும் பெருமை' என்னும் திருக்குறட்கிளக்கியமாய் வாழ்ந்துவரும் 'பண்டிதர் ஜியா' அவர்கள் கற்றுர் விழையும் கற்பக தருவாய், தமிழ் உலகம் மேலும் பயன்பெற, நீண்டகாலம் வாழ்ந்து சிறக்க இறைவன் திருவருள் புரிவானாகுக.

உரும்பிராய் மேற்கு,

உரும்பிராய்.

1984

அ. பஞ்சாட்சரம்
காரியதரிசி
தி. கை. ஆ. க. ப. மா டா. பல. சபை

இலக்கிய வழி [திருத்தப் பதிப்பு] ஆரூம் பதிப்பு

க. பொ. த. ப. [உயர்தரம்] வகுப்பின் பாடநூலாக அங்கீகாரம் பெற்ற இலக்கிய வழி [திருத்தப் பதிப்பு] 1964ஆம் ஆண்டு முதன்முதலாக வெளிவந்தது. மாணவர்களின் தேவையை நோக்கிக் குறித்த நூலை 1979ஆம், 1981ஆம், 1985ஆம், 1989ஆம் ஆண்டுகளில் மறுபிரசரஞ் செய்யவேண்டி யிருந்தது.

ஆக்கியோனை இலக்கிய கலாநிதி 'பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பின் ஜியா அவர்கள்', ஜீவந்தராக இருந்தபொழுது இந்நாலைக் காலத்துக்குக் காலம் மறுபிரசரஞ் செய்வதற்குப் பண்டிதமணி நூல் வெளியீட்டுச் சபைக்கு அநுமதி அளித்த துடன் வழி காட்டியாயுமிருந்தார்கள். 13-03-1986இல் அவர்கள் தெய்வமாகிவிட்டார்கள். எங்கள் குருநாதரான பண்டிதர் ஜியா அவர்கள் என்றும் எங்கள் வணக்கத்துக்கு உரியவர்கள்.

பண்டிதர் ஜியா அவர்களது தொண்ணுற்று மூன்று வயசு நிறைவினை ஞாபகஞ் செய்யும் வகையில், இலக்கிய வழி [திருத்தப் பதிப்பு] ஆரூம் பதிப்பு இப்பொழுது வெளிவருகின்றது. பண்டிதர் ஜியா அவர்கள் தேவர் உலகில் இருந்த வாரே இம்முயற்சிகளுக்கு நல்லாசி வழங்குவார்கள் என்பது எமது பரிபூரண நம்பிக்கை.

இலக்கிய வழி [திருத்தப் பதிப்பு] ஆரூம் பதிப்பினை வழக்கம்போல் மிகவும் அழகாக அச்சிட்டுதலிய சுன்னகம் திருமகள் அழுத்தகத்தினர் பெருநன்றிக்கு உரியவர்கள்.

உரும்பிராய் மேற்கு,
உரும்பிராய்.

13-3-1993

13-3-1993 பண்டிதமணி நூல் வெளியீட்டுச் சபை

அ. பஞ்சாட்சரம்
காரியதரிசி

முன் நூரை

தமிழ்நாட்டிலே தமிழ் வரலாறு அகத்தியரிலிருந்து தொடங்குகின்றது. சமுநாட்டிலே தமிழிலக்கிய வரலாறு அரசுகேசரியிலிருந்து தொடங்குகின்றது.

ஆங்கிலேயர்களும் அவர்களுக்குமுன் ஒல்லாந்தரும் ஒல்லாந்தருக்குமுன் போர்த்துக்கீசரும் சமுநாட்டை ஆண்டார்கள். இற்றைக்கு நானுறு வருடங்களுக்குமுன் அஃதாவது போர்த்துக்கீசருக்கு முன் சமுநாட்டைச் சிங்களவர்களுந் தமிழர்களும் ஆண்டுவெந்தார்கள். யாழ்ப்பாணத்திலே தமிழரசாங்கம் நடைபெற்று வந்தது. ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் என்று பெயர் வைத்துக்கொண்டு யாழ்ப்பாணத்தைத் தமிழரசர்கள் நீண்டகாலம் பரம்பரை பரம்பரையாக ஆண்டார்கள். பரராசுகேரன் என்ற தமிழரசன் காலம் சுட்டியுனரத் தக்க சிறப்பு வாய்ந்தது. அவனுக்கு உறவினன் செகராசசேகரன்; மருகன் அரசுகேசரி. இவர்கள் காலத்திலே யாழ்ப்பாணத்து நல்லூரிலே ஒரு தமிழ்ச் சங்கம் இருந்தது. நல்லூர் இராசதானி. சங்கத்திலே புலவர்கள் பலர் அங்கத்தவர்களாயிருந்தார்கள். தமிழிலக்கண இலக்கியங்களேயன்றிச் சோதிடம் வைத்தியம் முதலியனவும் வேறுபல கலைத்துறைகளும் அந்தச் சங்கத்தால் வளர்க்கப்பட்டன.

நல்லூருக்கு அண்மையிலே நாயன்மார்கட்டு என்ற இடத்திலே வயல்களுக்கு மத்தியிலே அழகியதொரு தாமரைத் தடாகம் இருக்கின்றது. அத் தடாகத்துக்குத் தென்மேற்கு மூலையிலே ஒரு மேலுக்கு மாளிகையிலே அரசுகேசரி வசித்து வந்தார். அவர் தமிழிலுஞ் சம்ஸ்கிருதத்திலும் மகாவித்து வான். தமிழிலே அவரியற்றிய ‘இரகு வமிசம்’ எனகின்ற காவியம் வடமொழியிலே காளிதாச மகாகவி இயற்றிய ‘இரகுவமிச’ த்தின் மொழிபெயர்ப்பு. தமிழிரகுவமிசத்தை

மேலே குறிப்பிட்ட மாளிகையிலிருந்து அரசுகேசரி இயற்றினு ரென்றும், நல்லூரிலுள்ள தமிழ்ச்சங்கத்திலே பரராசுகேரன் முன்னிலையில் அரங்கேற்றினுரென்றுங் கூறுவர்.

இந்த 'இரகுவமிச்' ததைப் பரிசோதித்து அச்சிற் பதித்து வெளியிட்டவர் வித்துவசிரோமணி ந. ச. பொன்னம்பலபிள்ளை. அவர் அதனைப் பலருக்குப் பாடஞ் சொல்லியும் வைத்தார்.

'இரகுவமிச்'த்திலே அழகியனவுங் கடினமானவையுமான செய்யுள்களைத் தெரிந்து, அவைகளை வடமொழி இரகுவமி சத்தோடு ஒப்பிட்டாராய்ந்து, அவற்றுக்கு ஒரு குறிப்புரையு மியற்றி, 'இரகுவமிசக் கருப்பொருள்' என்றெரு நால் வெளியிட்டார் கன்னுகம் குமாரகவாமிப்புவர். இந்நால் மதுரைத் தமிழ்ச்சங்க வெளியீடான் 'செந்தமிழ்'லே தொடர்ந்து வெளிவந்தது.

வித்துவசிரோமணியையும் புலவரையுந் தமது வித்தியா குரவர்களாகப் பெற்று, அவர்கள் வழியைத் தொடர்ந்தவர் மகா வித்துவான் கணேசயர். ஐயர் அவர்கள் அரசுகேசரி இயற்றிய 'இரகுவமி'சத்திற்கு ஒரு நல்லுரை கண்டிருக்கிறார்கள்.

அரசுகேசரியிலிருந்து நமது கண்முன்னிருந்த கணேசயர் பரியந்தம் ஓரிலக்கியவழி தொடர்ந்து வந்திருக்கிறதென் பது ஊனிக்கத்தக்கது. இந்த வழி இடையிடையே செடி கொடிகளில் மறைந்து தொடர்பு புலப்படாது போன்றும், வழியொன்று எவ்வாறே தொடர்புற்று வந்திருக்கிறதென் பதற்குச் சான்றுகள் உண்டு.

அரசுகேசரியிலிருந்து போர்த்துக்கீசர்காலம் முடிய, ஒல்லாந்தர்காலம் வரை தமிழிலக்கிய வழி புலப்பாடிலதாயினும் ஆங்காங்கே புலவர்கள் தலைமறைவில் வாழ்ந்து வந்திருக்கிறார்களென்பதற்கு ஒரு பெருஞ்சான்றுக விளங்குகின்றார் சின்னத்தம்பிப்புவவர். அவர்காலம் இற்றைக்கு 240 வருடங்களுக்கு முந்தியது. தக்கதொரு இலக்கண இலக்கிய வழியிலே புலமை கணிந்த பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர் சின்னத்தம்பிப்புவவர்

என்பதை அவரியற்றிய நூல்கள் கொண்டு சாதிக்கலாம். ‘கஸ்லாமற் பாதி குலவித்தை’ என்கின்ற பழமொழியும் ஒரு பரம்பரையின் ஆவசியகத்தைத் தெரிவிப்பதாயிருக்கின்றது.

மகாவித்துவ சிரோரத்தினமாய் விளங்கியவரும், சொற் குற்றம் பொருட்குற்றம் முதலிய வழுக்களை நூண்ணிதின் ஆராய்ந்து தூய்மை செய்வதில் இணையற்றவரும், அதனால் தோடஞ்ஞர் என்று பாராட்டப்பட்டவருமான சன்னகம் குமாரசவாமிப் புலவர், தம் மாணவிரின் கசடுகளைப் போக்கி, அவர்களை இலக்கிய இலக்கண வரம்பில் நடத்துவதற்கு முதலிற் படிக்கும்படி விதிக்கும் புத்தகங்கள் இரண்டு. ஒன்று மறைசை யந்தாதி; சின்னத்தம்பிப் புலவரியற்றியது. மற்றையது கலைசைச் சிலேடை வெண்பா. மறைசையந்தாதியிலே புலவருக்கு ஆராமை அதிகம். அதில் வருஞ் சொற்கள் தொடர்களை அடிக்கடி சொல்லிச் சொல்லிச் சுவைப்பவர் புலவர். தோடஞ்ஞரான புலவர் அவர்கள் கொண்டாடுவது விருந்தே மறைசையந்தாதியின் தமிழ்மரபு வரம்பு எத்தகையது என்பது உணரத்தக்கது. (தோடம்—தோழம், குற்றம். ஞர்—அறிபவர்; ஆராய்பவர்.) சின்னத்தம்பிப் புலவரியற்றிய பருளை விநாயகர் பள்ளுச் சாதாரண நாட்டுப் பாடல்களின் வரிசையில் வைத்து மதிக்கற்பாலதுபோன்று கல்லாதாரையும் இனிக்கச் செய்வதொன்றுயினும், அதன் செந்தமிழ் வளம் வித்துவான்கள் கைகூப்பி வணங்கத்தக்கவகையில் அமைந்திருக்கின்றது.

இவ்வாருன புலமை, அரசகேசரியிலிருந்து தொடங்கித் தலைமறைவாக நடந்துவந்ததொரு இலக்கியவழி, இடையிலே அடங்காது கிளர்ந்தெழுந்ததோர் எழுச்சியின் பெறுபேறேயாம்.

சின்னத்தம்பிப் புலவர்காலத்திலே ‘சிவராத்திரிபுராணம்’ இயற்றிய வரத பண்டிதர் சன்னகத்திலிருந்தவர். ‘யாழ்ப் பாண வைபவம்’, ‘புலியூரந்தாதி’ என்னும் நூல்களியற்றிய மயில்வாகனப் புலவர் மாதகவிலிருந்தவர். பண்டிதரும் புலவரும் நிறைந்த புலமை உடையவர்கள். தலைமறைவாயிருந்து வந்த இலக்கிய பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்கள் அவர்கள் என்பதிற் சந்தேகமில்லை.

சின்னத்தம்பிப் புலவருக்குப் பிறகு ஒல்லாந்தர் காலம் முடிந்து ஆங்கிலர் காலத்திலுந் தொடக்க காலம்வரை இலக்கண இலக்கிய பரம்பரைவழி மறைவாயேயிருந்தது. ஆயினும். ஒல்லாந்தர்காலம், ஆங்கிலர்காலம் ஆகிய இருகாலங்களின் பொருத்திலும் இருந்தவர் முத்துக்குமார கவிராயர். இவர் உடுவிலையும் சன்னாகத்தையுஞ் சேர்ந்தவர். இவருடைய புலமை, சந்தர்ப்ப விசேடத்தால் மணவில் மூடுண்டு மூழ்கிப் போகாமல் திடீரென்று வீறிட்டெழுந்து பிரவாகித்துவிட்டது. இவரியற்றிய நீண்ட ஆசிரிய விருத்தங்கள் தாயுமான வரின் விருத்தங்களே என்று சொல்லத்தக்க வகையிற் சற்றேனும் எடைவிடாமற் செந்தமிழ் வளங்கொழித்து ஒழுகி வழிபவை. இவர்காலத்திலே இருபாலையிலே இருந்தவர் சேஞ்சுதிராய முதலியார். சிறந்த புலமை கணிந்தவர் முதலியார்.

முத்துக்குமார கவிராயர், சேஞ்சுதிராய முதலியார் இருவரும் யாழ்ப்பாணத்தின் இருகண்கள். தமிழ் வளர்ச்சி தமிழிலக்கண இலக்கியவழி ஆகிய இவைகளின் இருபெருந் தந்தையர்கள் இவர்கள். ‘தக்கார்’ என்று வள்ளுவனர் வாழுறுகின்ற வார்த்தைக்குப் பாத்திரமாகும் வாய்ப்பு இவர்களுக்கு வாய்த்துவிட்டது. இந்த நாட்டிலே எச்சத்தால் உயர்ந்துவிட்டார்கள் இவர்கள். எச்சம்—சந்ததி, வழி.

சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையைத் தமிழ் தந்த தாமோதரம்பிள்ளை யென்று தமிழ் உலகு தலைமேல் வைத்துக் கொண்டாடும்படி வைத்தவர் முத்துக்குமார கவிராயர். கவிராயின் எச்சம் தாமோதரம்பிள்ளை. எச்சம் என்பது இங்கே மாணவர் என்னும் பொருட்டு. மாணவரும் புத்திரரே. சன்னாகம் குமாரசவாமிப் புலவர் கவிராயின் உதிர பரம்பரையில் வந்தவர்.

சற்றேரும் மற்றேரும் இளிக்கத்தக்கவகையிற் செந்தமிழ் வசனநடையைத் தொடக்கிவைத்துச் செய்யுண்டையிலிருந்த தமிழுக்கு மறுமலர்ச்சி செய்த பரோபகாரசீலர் ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலர் அவர்கள். நாவலர், சேஞ்சுதிராய முதலியாரின் எச்சம், மாணவர்.

நாவலர், பிள்ளை ஆகிய இவர்கள் காலத்திலே வேறு வித்துவ பரம்பரைகளும் மறைவிலிருந்து வந்தன என்பதற்கு உதாரணமாக ஆங்காங்கே பலர் பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். உடுப்பிடியிலே சிவசம்புப் புலவர் இருந்தார். அவர் மாணவர் முருகேச பண்டிதர். பண்டிதரின் மாணவர் சன்னகம் குமாரசவாயிப் புலவர். நீர்வேலியிலே சிவசங்கர பண்டிதர் இருந்தார். இவர் சம்ஸ்கிருதத்திலுந் தமிழிலுந் தருக்க சமய சாத்திரங்களிலும் மகாமேதை. நாவலர் அவர்களுக்கு வலக்கரம்போலுதவியவர் இந்தச் சிவசங்கர பண்டிதர்.

சென்னைச் சர்வகலாசாலை தொடங்கியது 1850க்குப் பிறகு. அதற்கு முன்னமே யாழ்ப்பாணத்து வட்டுக்கோட்டையிலே செமினரி என்று வழங்கிய கல்லூரியிலே ஆங்கில முன் சாத்திர பாடங்களும் நன்கு கற்பிக்கப்பட்டன. அங்கே படிக்கப் புகுந்தவர்களுட் பலர் முன்னமே ஆங்காங்கு மறைவிலிருந்த தமிழ்ப் புலவர்களிடம் இலக்கண இலக்கியங்கள் முறையாகக் கற்றுத் தெளிந்தவர்கள். அவர்கள் தமிழ்மயமாயிருந்துகொண்டே ஆங்கிலமுன் சாத்திர பாடங்களுங் கற்றார்கள். ஆகையினாலே, இந்த நாட்டுக்கேயன்றித் தாய்நாட்டுக்கும்வழிகாட்டிகளாய் அவர்கள் விளங்கினார்கள். சி. வெ. தாமோதரம்பிள்ளையின் தமிழ்த் தொண்டு பிரகாசிப் பதற்கு வட்டுக்கோட்டைப் படிப்பு உறுதுணை புரிந்தது.

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தார் அச்சிட்ட தமிழகராதி, அகராதிகளுக்கு வழிகாட்டியாய், வித்துவான்களின் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானது, ஒவ்வொரு சொல்லுந் தக்க பிரமாணங்கொண்டு தூய்மை செய்தது. இந்த அகராதியை ஆகியவர் நீதிபதி கதிரைவேற்பிள்ளை. இவர் சன்னகம் குமாரசவாயிப் புலவர் தலைமையில் அறிஞர்கள் பலரின் உதவி கொண்டு இவ்வகராதியை ஒழுங்கு செய்தார். ஆயிரத்தெண்ணாறு வருடங்களுக்குமுன் தமிழர் என்ற நூலை ஆங்கிலத் தில் வெளியிட்டவர் மல்லாகம் கனகசபைப்பிள்ளை. இந்நால் தமிழ் வரலாறு. தமிழர் வரலாறு எழுதுபவர்க்கு அடிநிலையாய் உதவுவது. நியாய இலக்கணங்கு செய்தார் வட்டுக்கோட்டை முத்துக்குமாரர் சிதம்பரப்பிள்ளை. வீசகணிதஞ் செய்தார் சுதமலை விசுவநாதபிள்ளை. இங்ஙனம் தமிழாக்கள் செய்தார் பலர். சி. வெ. தாமோதரம்பிள்ளைதான் டாக்டர்

சாமிநாதையரின் பழந்தமிழ்த் தொண்டுக்கு வழிகாட்டி. 1885இல் தொல்காப்பியம் தாமோதரம்பிள்ளை பதிப்பு முழுவ தும் உரையுடன் வெளிவந்துவிட்டது. ‘இலக்கண விளக்கம்’, ‘வீரசோழியம்’, ‘இறையனர் களவியல்’ முதலியன அதற்கு முன்னமே தாமோதரம்பிள்ளை பதித்துவிட்டார். 1885க்குப் பிறகு கற்றறிந்தாரேத்துங் ‘கவித்தொகை’யை அச்சிடுகிற காலத்திலேதான், தாமோதரம்பிள்ளையைத் தொடர்ந்து, அவருடன் பழகி, அவர் தூண்டுதலாற் சாமிநாதையர் பதிக்கத் தொடங்கினார். ஐயர் அவர்களின் முதற் பதிப்பு சீவக சிந்தாமணி; 1887ஆம் ஆண்டிற் பதித்தது.

தாமோதரம்பிள்ளையின் சேனுவரையப் பதிப்பு வெளிவந்தது 1868ஆம் ஆண்டில். அப்பொழுது சென்னைப் புலவர் சிலருக்கு ஒருவகைக் கொதிப்பு உண்டாகியது. அவர்கள் திரைமறைவி லிருந்துகொண்டு ஒருவரைத் தூண்டித் தாமோதரம்பிள்ளையைத் தூற்றிக் கண்டனப் பத்திரிகைகள் விடுத்தார்கள். அதனைக்கண்ட ஆறுமுகநாவலர் அவர்கள் ‘நல்லறிவுக்கூடர் கொளுத்தல்’ என்ற துண்டுப் புத்தகத்தை வெளியிட்டுத் தாமோதரம்பிள்ளைக்கு ஊக்கம் அளித்தார்கள். அப்புத்தகத்தில் உள்ள சில வசனங்கள் ஈண்டு ஞாபகப்படுத் தத்தக்கவை :

‘இச் சென்னைச் சர்வகலாசாலையிலே தலைமைத் தமிழ் வித்தியாபோதகராயுள்ள கனம்பொருந்திய பார்சிவல்துரையாழ்ப்பாணத்திலே தமிழ் கற்றுக் கொண்டவர்.

‘சென்னை நார்மஸ்கூலில் தலைமைத் தமிழ் வித்தியாபோதகராய் முன்னிருந்த மா மா ஸீ செளந்தரநாயகம்பிள்ளை அவர்களும் இப்போதிருக்கிற மா மா ஸீ வேலுப்பிள்ளை அவர்களும் யாழ்ப்பாணத்தவர்கள்.

‘இங்கிலிசினின்றுந் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுத் தமிழ்நாடெங்குமுள்ள கெவர்மென்ட் பாடசாலைகளைங்கும் வழங்குந் தமிழ்ப் புத்தகங்களுக்கு ஆசிரியராகிய மா மா ஸீ விசுவநாதபிள்ளை யாழ்ப்பாணத்தவர்.

‘தமிழிலே ஹேமாத்திரிகற்பம், இரகுவமிசம், இராமேசர் கிள்ளைவிடுதூது, செகராசசேகரம், பரராசசேகரம்,

அமுதசாகரம், தக்கினகைலாச புராணம், சிவராத்திரி புராணம், ஏகாதசி புராணம், பரகிதம், புலியூர் யமகவந்தாதி, கல்வளை யமகவந்தாதி, மறைசையந்தாதி, திருவண்ணைக் குறவஞ்சி, திருமாவைக் குறவஞ்சி, திருநாகைக் குறவஞ்சி, திருநல்லீக் குறவஞ்சி, திருநல்லீக் கிள்ளைவிடுதாது, திருநல்லீ வெண்பா, திருநல்லீயந்தாதி, வேதாந்த சொயஞ்சோதி, நியாயலக்கணம், வீசகணிதம், விரிவகராதி முதலியன யாழ்ப் பாணத்தாராற் செய்யப்பட்டன.

‘மதுரைச் சங்கத்தும், புதுவைச் சங்கத்தும், சென்னைச் சங்கத்தும் தமிழ்த் தலைமைப் புலமை நடாத்திய களத்தார் வேதகிரி முதலியார் ‘உதயதாரகை’ப் பத்திரிகை வாயிலாக வெளிப்படுத்திய ‘யாழ்ப்பாணச் சிறப்பு’ என்னுங் கடிதத்தில் பிற பாஷை கலவாது சுத்தச் செந்தமிழ் பேசுவோர் யாழ்ப் பாணத்தார்களே யெனவும் மற்றைத் தேசத்தார்களோல் வாரும் தமிழோடு பல பாஷையுங் கலந்து பேசுகின்றார்களெனவுங் கூறியிருக்கின்றார்.

‘சிதம்பரத்திலே ஞானப்பிரகாசமென்னுங் குளஞ் செய் வித்தவரும், சமஸ்கிருதத்திலே பெள்ளுக்கராகம விருத்தி, சிவஞானபோதவிருத்தி, சித்தாந்த சிகாமணி, பிராமண தீபிகை, பிரசாத தீபிகை, அஞ்ஞான விவேசனம், சிவயோக சாரம், சிவயோகரத்நம், சிவாகமாதி மகான்மிய சங்கிரகம் என்பவைகளையும், தமிழிலே சிவஞானசித்தியாருக்கு ஒருரை யையும் இயற்றினவரும், திருவண்ணமைல் யாதீனத்திற் பலருக்குச் சௌலாகமோபதேசஞ் செய்தருளியவருமாகிய ஸ்ரீ ஞானப்பிரகாச முனிவர் யாழ்ப்பாணத்தவர்.’’

இவை நாவலர் எழுதியவை.

நாவலர் அவர்களை, ‘தமிழ்நாடு முழுவதிலும் இணையில் வாதவர்’ என்று, தாமோதரம்பிள்ளை எழுதியிருக்கின்றார். தமிழுக்குஞ் சமயத்துக்கும் உறையுளாய் அக்காலத்திலிருந்த திருவாவடுதுறையாதீனம் முதலிய ஆதீனங்களும், தமிழை வளர்த்த இராமநாதபுர சமஸ்தானமும் நாவலர் அவர்களைப் பொன்னேபோற் போற்றியதை யாவரும் அறிவர்.

‘கற்றுணர் புலவ ரூட்களிக்கும்
முற்றுண ராறுமுக நாவலனே’

என்று மகாவித்துவான் மீனுட்சிசந்தரம்பிள்ளை அவர்களும்,
‘என்னுளங் குடிகொண் டிருக்கும்
முன்னுசி ராறுமுக நாவலனே’

என்று பிள்ளையின் தலைமாணவரான தியாகராசச் செய்தியார் அவர்களும் நாவலர் அவர்களைப் போற்றினார்கள்.

நாவலர் அவர்களுக்குப் பிறகு அவர் மாணவரான சோப்பாய்ச் சபாபதி நாவலர் மதங்கொண்ட களிற்று யானை போலத் தமிழ்நாடு முழுவதிலும் தமக்கிணையின்றித் திக்கு விஜயஞ் செய்து செந்தமிழ்மழை பொழுந்தார். அவரியற்றிய ‘திராவிடப் பிரகாசிகை’யின் மிடுக்குப் ‘பதிற்றுப்பத்து’ என்கின்ற சங்கப்பாட்டின் மிடுக்கோடொப்பிடத் தக்கது.

நாவலரின் மாணவரில் ஒருவர் காகிவாசி செந்திநாதையர். தமிழுக்குச் சாமிநாதையர் போலச் சித்தாந்தத்துக்குச் செந்திநாதையர் என்று பாராட்டும்படி அவர் திகழ்ந்தார். அவரியற்றிய நூல்கள் பல. நாவலர் வழியின் வழியில் வந்த நா. கதிரைவேற்பிள்ளை மாயாவாததும்சகோளரி; சதாவதானி. திரு. வி. கலியாணசுந்தர முதலியாரின் ‘கணீர்’ என்ற பேச்சுத் தமிழுக்குக் கதிரைவேற்பிள்ளை தந்தை.

அரச�ேசரியிலிருந்து தொடங்கிய இலக்கிய வழி சின்னத் தமிழிப் புலவருக்கூடாக நடந்து, முத்துக்குமார கவிராயர் சேனுதிராய முதலியார் என்கின்ற இரு கிளைகளாய், எச்சங்களாலுயர்ந்து, வழிவழி சிறந்து வளர்ந்துவந்த வரலாறு ஒருவாறு காட்டப்பட்டது. சிறிய கிளைகளும் கிளைகளின் கிளைகளும் பல.

தெல்லிப்பழை வித்துவான் சிவானந்தையரும் திருநெல் வேலித் தர்க்க குடார தாலுதாரி தம்பு என்பவரும் விவேகத்திற் சோழவந்தான் சண்முகம்பிள்ளைக்கு இளைத்தவரேயல்லர். ‘இராமநாத மான்மியம்’, ‘அருணைசல மான்மியம்’, ‘இலங்கை மான்மியம்’ என்கின்ற நூல்களியற்றிய சாவகச் சேரிப் புலவர் பொன்னம்பலபிள்ளையும், அளவெட்டியிற்

சத்தா என வழங்கும் சற்குணசிங்கமும் புராணங்கள் காவி யங்கள் இயற்றவெல்ல செந்தமிழ்ச் செல்வர்கள். இன்னும் குடத்துள் விளக்கம்போவிருந்து போனவர் பலர்.

கவிதையுலகிற் சின்னத்தம்பிப் புலவர், முத்துக்குமார கவிராயர், சேஞ்சிராய முதலியார், சிவசம்புப் புலவர், நவாலியூர்க் சோமசுந்தரப் புலவர் ஐவரும் யாழ்ப்பாணத்துப் பஞ்சரத்தினங்கள்.

யாழ்ப்பாணத்திலே தமிழ் வழங்கும் ஈழ மண்டலமனைத்தும் அடங்கும். வடமாகாணத்தின் ஏணைய பகுதிகளில் உள்ள வர்களும் திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு என்னும் இடங்களில் உள்ளவர்களும் இனத்தாலும் கல்வியாலும் யாழ்ப்பாணத் தொடர்புள்ளவர்களே. கவாமி விபுலானந்தர் அவர்கள் மட்டக்களப்பு, யாழ்ப்பாணம் என்கின்ற வேற்றுமையின்றி யாழ்ப்பாணத்தவராயே வாழ்ந்தார்கள்.

இலக்கிய வழியிற் சுவாமிகளின் பங்கு மிகப் பெரியது. சுவாமிகளின் செய்யுள்கள் அனைத்துந் தொகுத்து நீண்ட தொரு விமரிசனங் செய்தல் வேண்டும். சுவாமிகளியற்றிய ‘வெள்ளோந்திர மல்லிகை’ என்ற பாட்டுத் தேசிகவிநாயகம் பிள்ளையின் ‘அம்மா வென்குது வெள்ளோப்பசு’ என்பதனே டொப்பிடத்தக்கது. அதன் தத்துவக் கருத்துப் பாரதியாரின் ‘தின்னப் பழங்கொண்டு தருவான்’ என்கின்ற கண்ணன் பாட்டை ஊடுருவுகின்றது. ‘அஞ்சினர்க்குச் சதமரணம்’ என்கின்ற குறள் வெண்செந்துறை வீரங் கொப்பளிக்கின்றது. அது மனோன்மணியங் சுந்தரம்பிள்ளையின் சிவகாமி சரிதையோடொப்பிடற்பாலது. சுவர்க்க நீக்கப் பாடஸ் பாரதி யாரின் குயிலேதான் என்று சொல்லத்தக்கது. ‘தாழ்ந்து மென்மொழி பகர்ந்திடேல்’ என்கின்ற கெம்பீரமான பாட்டு— யூலியசீர்க்கூற்றும் வருவது ‘சீவக சிந்தாமணி’ப் பாடல்களோ டொப்பிடத்தக்கது. ‘துருவன் அணையன் ஒருவனீங் குளங்கு’ என்ற சீசரின் தலையெடுப்பான கூற்றுப் ‘புறநானாற்று’ வரிசையைச் சேர்ந்தது. இவ்வாறே ‘சிலப்பதிகார’த்தில் வரும் இனிய பாடல்கள் ‘கலித்தொகை’ப் பாடல்கள் என்றிவைகளின் வரிசையில் வைத்துச் சுவைத்தற்குரிய சுவாமி

களின் பாடல்கள் எண்ணில். மட்டக்களப்பு வாவியின் மீன் பாடல் அழியாறிலை படைத்தது. இவ்வாற்றால் இலக்கியவழி கவாமிகளை அனுகிய வழிப் புத்தம்புதியதொரு வழியாய்க் கீழிருந்து மேல் மெல்லென உயர்ந்து வீரங்கிளர்ந்து செல்லு வதனைக் காணலாகும். இதனைச் சொல்லுவதொரு தனித்த விமரிசன நூல் மிகமிக இன்றியமையாதது.

சமுமண்டலத்தின் இலக்கியவழியிலே ஒழுகி வழிந்த இரசனைப் பெருக்கு ஓய்யாரமாக எழுந்து விளையாடிய மலையடுக்கங்களுள் உயர்ந்து விளங்குவதோர் இராசசிகரம், நாவலர் அவர்களின் மருகரும் மானுக்கருமாகிய பொன்னம் பலபிள்ளையோவர். அவரைப் பொன்னம்பலப் பெயர்ப் ‘புட்கலாவர்த்தம்’ என்று வருணிக்கின்றார் அவருடைய தலை சிறந்த மாணவரும் புலவருமான ஒருவர். புட்கலாவர்த்தம்-பொன்மழை பொழியும் மேகம்.

இப் புத்தகம், பொன்னம்பலபிள்ளைய மத்தியாக வைத்து, அவர்காலத்துச் சிவசம்புப் புலவரையும், அதற்கு முன் சின்னத்தம்பிப்புலவர் பரியந்தமானவர்களையும், சிவசம்புப் புலவருக்குப் பின் நமது காலத்திலிருந்த சோமசுந்தரப் புலவர், மஹாவிங்கசிவம் என்பவர்களையும் இலக்கிய வழி ஊடுருவி நடப்பதை ஒருவாறு சுட்டிக்காட்டுவது. இவ்வாற்றால் ஈலமண்டலத்தினிலக்கியப் புதையல் உற்று நோக்கத் தக்கது.

சமுமண்டலம் தாய்நாடாகிய தமிழ்நாட்டின் ஒரு சிறு துளி. தமிழ்நாட்டின் இலக்கியவளம் மகாசமுத்திரம். சமுமண்டலத்திலக்கியவழி அந்த மகாசமுத்திரத்திற் சென்று சேராதாயின் நின்று வற்றிவிடும். ஆகையினாலே இரட்டையர், காளமேகம், புகழேந்தி என்று தொடங்கிச் சிவகாமி சரிதைக்கு வந்து, பின் மேலே எழுந்து கம்பரிலே சற்றுநேரந் தரித்துத் திருவள்ளுவரை வணங்கி நல்வாழ்வு பெற்றுக் கற்றறிந்தாரேத்துங் கவியைத் தீண்டி முற்றுகின்றது ‘இலக்கியவழி’ எனப் பெயரிய இப்புத்தகம்.

பொதுவாகத் தமிழிலக்கிய வளர்ச்சியை நாடுவார்க்குஞ் சிறப்பாக ஈழமண்டலத்தின் இலக்கியவளர்ச்சியை அறியலுற வார்க்கும் இப் புத்தகம் உபயோகப்படும். இதற்கெழுதிய இரசனைக் குறிப்பும் இலக்கிய வழியின் எச்சமாய் எஞ்சிய பகுதியைச் சிறிதே பூர்த்திசெய்யும்.

திருகோணமலைக் கனகசந்தரம்பிள்ளை அவர்களும் சன்னகம் குமாரசவாமிப் புலவர் அவர்களும் ஒரு தாய் வழிற் றில் ஓருங்கு பிறவாத இரட்டையர்கள். அவர்கள் தமிழிலக்கண இலக்கியவழியிற் செய்த சேவை அதிகம். தாய்நாட்டிலே பழைய நாலுரைகள் பதித்தவர்களுக்கெல்லாம் ஊன்று கோலாய் உதவியவர்கள், கனகசந்தரம்பிள்ளை அவர்கள்.

குமாரசவாமிப் புலவர் அவர்கள் செய்த ‘தமிழ்ப் புலவர் சரித்திர’மும் அவர்களுக்குமுன் சதாசிவம்பிள்ளை இயற்றிய ‘பாவலர் சரித்திரதீப’மும், புலவர் அவர்களுக்குப் பின் மட்டக்களப்புப் புலவர் பூபாலபிள்ளை இயற்றிய ‘தமிழ் வரலாறு’ம் படித்து, இந்த இலக்கிய வழி விரிவு செய்யற் பாலது.

இலக்கிய வழியிற் செல்லுபவர்கள், இலக்கியத்தி னியல்லை உணர்வது இன்றியமையாததாதவின், அவ்வழி மேலும் நடந்து, தமிழ் தந்த தாமோதரம்பிள்ளையை ஊடுருவி இலக்கியத்தின் உயிரிலும் உடலிலும் சென்று முற்றுவ தாயிற்று.

வருங்காலத் தமிழிலக்கிய உலகம் முந்தையோர் தந்த வழியை மறந்துபோகாமல் ஞாபகப்படுத்தவும், மேலும் வளர்ச்சிவழி வகுப்பதற்குத் தொடர்பு காணவும் உதவும் என்ற கருத்தால் இந்த முன்னுரை வளர்ந்திருக்கின்றது.

இலக்கிய வழி வளர்க; வாழ்க.

தி. கணபதிப்பிள்ளை

கலாசாலை வீதி.

திருநெல்வேலி,
யாழ்ப்பாணம்.

பொருளாடக்கம்

பக்கம்

வெளியீட்டுரை	iii
முன்னுரை	v
1. இரட்டையர்	1
2. “காதைகள் சொரிவன செவிநுகர் கணிகள்”	7
3. சிவகாமி சரிதை	12
4. மதியும் பிறையும்	17
5. இலங்கை வளம்	22
6. கவிஞர் என்றுங் கவிஞரே	29
7. ஈழநாட்டுப் புலவர்	37
8. பறூலோ விநாயகர் பள்ளு	43
9. நாவலர் எழுந்தார்	49
10. கம்பரிற் பாலர் கல்வி	54
11. கம்பன் செய்த வம்பு	58
12. வித்துவசிரோமணி பொன்னம்பலபிள்ளை	65
13. சொற்சித்திரம்	72
14. இருவர் கவிராயர்	77
15. கவிஞர்கள்	82
16. கவிஞர் மஹாவிங்கவிலம்	88
17. வாழ்க்கையின் மூன்று படிகள்	93
18. நகைப் பூங்கொத்து	99
19. தமிழ்தந்த தாமோதரம்பிள்ளை	103
20. இலக்கியத்தின் உயிரும் உடலும்	113
அரும்பதவிளக்கமும் இரசனைக்குறிப்பும்			

இலக்கியவழி

1. இரட்டையார்

“ ஒரு தாய் வயிற்றில் ஒரே கருப்பத்தில் இரட்டையாகப் பிறந்தவர்கள் இரட்டையார்., ஒருவர் குருடர்; மற்றவர் முடவர். இருவரும் புலவர். குருடரின் தோளில் முடவர் ஏறிக்கொள்வார். ஏறியதும் குருடர் நடப்பார். முடவர் வழி காட்டுவார். இருவரும் ஒருவர். ஒரு பாட்டின் ஒரு பாதியை ஒருவர் பாட மற்றவர் மறு பாதியைப் பாடுவார். இருவரிலும் அதிட்ட முடையவர் முடவர். நடப்பதன் வருத்தம் முடவருக்குத் தெரிவதில்லை. சில சமயங்களிலே வழி வேறு யிருக்கக் குறுக்கு வழியில் இறக்கி விடுவார் முடவர். அந்த வழி ஏற்றமும் இறக்கமுங் குன்றுங் குழியுமாய் இருக்கும். ஏற்றத்திலிருந்து இறக்கத்துக்கு ஓடாமலிருக்க முடியாமற் குருடர் ஒடும்போது முடவருக்குப் பிரயாணம், சுகம் பேசும். குருடர் யாதுசெய்வார்? பாவம்!

“ குன்றுங் குழியுங் குறுகி வழிநடந்து
சென்று திரிவதென்றுந் தீராதோ. ”

‘ கடவுளே, மலைகளில் ஏறியுங் குழிகளில் இறங்கியும் எத்தனை காலம் அலைவது! இதற்கு ஒரு முடிவு வாராதோ! ’ என்று இரங்கி ஒரு வெண்பாவின் முதற் பாதியைப் பாடி னர் குருடர்.

குருடரின் தோளிலே வெகு குதாகலமாக அமர்ந்திருந்த முடவர்,

“ — ஒன்றுங்
கொடாதானைக் கோவென்றுங் காவென்றுங் கூறின்
இடாதோ நசக்கில் விடர். ”

என்று மறு பாதியைப் பாடி சென்பாவைப் பூர்த்தி செய்தார்.

“ எச்சிற் கையாலே காகந் துரத்த உடன்படாத உலோ பிகளைக் காமதேனுவே, கற்பகதருவே என்று பாராட்டிப் பாடினால், இல்லாததைப் பாடிய குற்றத்துக்காகக் கடவுள் குன்றிலுங் குழிகளிலும் அலைந்து திரிகிற இந்த இடர்களையெல்லாம் நமது தலையில் எழுதி வைப்பார்தாமே. இதில் ஒரு நூதனமும் இல்லையே ” என்பது, நடந்து களையாத முடவரின் சித்தாந்தம். முடவர் இப்படிக் குறும்புசெய்த போதும், அந்தக் குருடர் வெறுப்படையாமல் தமது விதியை நொந்துகொண்டு, அந்த முடவரைத் தமது கண்ணே போற் பேணித் தோள் வலிக்கச் சுமந்து செல்லுவார்.

ஒருநாள் இருவருக்கும் மிக்க களையுங் கொடிய பசியும் எழுந்துவிட்டன. ஓர் அரண்மனையை அணுகினார்கள். அத்தானி மண்டபத்தில் அரசர் அரசு வீற்றிருக்கின்றார். அவருடைய தம்பியார் பக்கத்தில் அமர்ந்திருக்கின்றார். மந்திரிகள், தானைத் தலைவர்கள், புலவர்கள் குழுமியிருக்கின்றார்கள். அது பெரிய ஒலக்கம், இரட்டையர்கள் அங்கே பிரவேசித்தார்கள். அரசருக்குப் பெரிய இரக்கம் வந்து விட்டது. அவர்களுக்கு வேண்டிய திரவியங்களை உதவும்படி மந்திரிக்கு உத்தரவு பிறந்தது. மந்திரி மறுத்து அவர்கள் விரும்பியவாறு உதவுவது, அவர்களைச் சோம்பர்கள் ஆக்குவதாய் முடியும் என்று நியாயம் பேசினன். அரசர் கொடுப்பதற்கு மந்திரி பெரிய இடறுகட்டை ஆயினன். சபை மௌனம் சாதித்தது. அங்கிருந்த புலவர்கள் ஏரிந்தார்கள்; வெளிக்காட்டவில்லை.

முடவர், “ புராதன மான தமிழ்ப் புலவீர் இந்த ” என்று தொடங்கி ஏதோ ஒரு வார்த்தையை மனசுக்குள் உச்சரித்துக்கொண்டு, “ மராமரம் விட்டிங்கு வந்த தென்னே ” என்று, ஒன்றேமுக்கால் அடி பாடினார்.

“ புலவர்களே, பழைமைகளை உணர்ந்தவர்களே, அரசருக்குப் பக்கத்திலிருந்து நியாயம் பேசபவர் யாவரோ? இந்தப் ‘பிறப்பு’, அடர்ந்த பெரிய மரங்கள் நிறைந்த காடுகளில், மரக்கொம்பர்களில் தனது வாழ்க்கையை வைத்துக்

கொள்ளாமல் இவ்விடம் போந்த காரணம் என்னியோ! இதற்கும் இராசசபைக்கும் எவ்வளவு தூரம்! இதற்கு இங்கே என்ன அலுவல்!'' என்று கருத்தும் விரிக்கப் பட்டது.

அதனைக் கேட்டதுங் குருடருக்குப் பாட்டுக் குழுறிக் கொண்டு வந்தது. முடவரின் பாகமான இரண்டாவது அடியிலுங் குருடர் பங்கெடுத்துக் கொண்டார். ''வந்தவாறு சொல்வேன்'' என்று முதலில் அந்த அடி பூர்த்தி செய்யப் பட்டது.

இந்தப் பெரிய சபையிலே அரசருக்கும் அவர்தம்பிக்கும் பக்கத்திலே நின்று கொடுப்பதைத் தடுத்துச் சேட்டை செய்கின்ற வஸ்து, காடுகளிலே மரந்தடிகளிலே வாழ்க்கை நடத்த வேண்டியதேயாம். அதில் எவ்வித சந்தேகமுமில்லை. அதற்கு மனிதர் கொடுக்கல் வாங்கல் செய்கிற இந்தச் சபையிலே என்ன அலுவல்! என்று யாரும் நினைத்தல் கூடும். நினைக்க வேண்டும்! நினைப்பதில் தவறு இல்லை. ஆனால், அந்த வஸ்து இங்கே வந்து நிற்பதிலும் நூதனம் இல்லை. அது வந்ததற்குப் போதிய காரணம் இருக்கிறது. 'வந்தவாறு சொல்வேன்' என்கிறார் குருடர்.

சபையிற் குதூகலம்! 'வந்தவாறு' இன்னதென்று, என்ன காரணங் கற்பிக்கப்போகின்றாரோ எனப் புலவர்கள் தங்கள் கற்பனை உலகத்திற் சஞ்சரிக்கின்றார்கள்.

குருடர் தமது பங்கைப் பாடுகின்றார்.

“தராதல மன்னுந் தமிழ்மா றஜீயுந்தன் றம்பியையும் இராகவ னென்று மிலக்குவ னென்றும்வந் தெய்தியதே”

என்று பாட்டுப் பூர்த்தியானது. “இது இராமாயண காலத் தைச் சேர்ந்தது; நீண்ட வாலுள்ள வருக்கத்தைச் சார்ந்ததா யிருத்தல் வேண்டும். எங்கேயோ பராக்குப் பார்த்தமையி னால் இராம இலக்குமணர்களிலிருந்து தவறிவிட்டது. அவர்கள் அயோத்திக்குப் போனதை அறியாமல் இங்கே தங்கித்

தமிழ்நாட்டில் அலைந்து அவர்களைத் தேடித் திரிந்திருத்தல் வேண்டும். தமிழை வளர்க்கின்ற எங்கள் அரசரையுந் தம்பி யையும், இது, தன் கண் மயக்கத்தினால், இராம இலக்கு மணர்கள் என்று நம்பிவிட்டது. ஆகையினாலே இங்கே இது வந்து நிற்பது நியாயந்தானே. '' குருடரின் கண்ணே கறபனை இது.

அங்கே குழுமியிருந்த புலவர்கள் கவிதாலோகத்திலே தம்மையுமறியாமலே குதித்துக் கூத்தாடிச் சேட்டை செய்தார்கள். முடவர் வெளிப்படாமல் உச்சரித்த வார்த்தையும் புலவர்களுக்கு இன்னதென்று தெரிந்து விட்டது. இதோ மராமராம் விட்டிங்கு வந்துநிற்பது 'புன்குரங்கு', 'புன்குரங்கு' என்று சத்தமிட்டார்கள். சிலர் பாட்டை ஏழுதிக் கொண்டார்கள். சிலர் உரத்தும் படித்தார்கள். பாட்டுப் பின்வருமாறு :

புராதன மான தமிழ்ப்புல வீரிந்தப் புன்குரங்கு
மராமராம் விட்டிங்கு வந்ததென் நேவந்த வாறுசொல்வேன்
தராதல மன்னுந் தமிழ்மா றஜையுந்தன் றம்பியையும்
இராகவ னென்றுமி லக்குவ னென்றும்வந் தெய்தியதே.

இரட்டையர்கள் காளமேகப் புலவரிலே பெரிய மதிப்பு உள்ளவர்கள். அவரைக் காணவேண்டு மென்பது அவர்களின் நெடுநாள் ஆசை. ஒருநாள் காளமேகத்தைத் தேடி அவருடைய ஊருக்குப் பயணஞ் செய்தார்கள். எத்தனையோ அபசகுனங்கள் எதிர்ப்பட்டன. ஒன்றையும் பொருட் படுத்தாமல் புறப்பட்டார்கள். காளமேகத்தைத் தரிசித்து உரையாட வேண்டுமென்ற ஆசை அவர்களை இழுத்துச் சென்றது. ஒருவாறு காளமேகத்தின் ஊருக்குச் சென்று விட்டார்கள். சென்றவர்கள் காளமேசத்தின் வீட்டை விசாரித்துக் கொண்டு செல்கின்றார்கள். வீடு கிட்டிவிட்டதென்று அறிய அறிய அவர்களுக்கு ஆவல் பொங்கத் தொடங்கி விட்டது. வீட்டு வாசலை அடைந்து விட்டார்கள். ஆகாயத் திலே சஞ்சாரங் செய்த ஒருவன், பாதாளத்திலே வீழ்ந்தால் எப்படி இருக்குமோ, அப்படியான நிலை அவர்களுக்கு அந்த வேளையில் உண்டானது. வீடு அமங்கலமாய்க் கிடந்தது.

“புலவர் பெருமான் ! காளமேகம் ! அதோ சுடலை நோக்கிச் செல்லுகின்றார் ” என்று கண்ணீர் விட்டார்கள் அங்குள்ளவர்கள். இரட்டையர்கள் வந்த கால் ஆறவில்லை; சுடலையை நோக்கி நடந்தார்கள். காளமேகத்தின் தூல தேகம் கொழுந்துவிட்டெரிகிறது. கண்டார் முடவர்,

“ஆச கவியால் அகிலங்க கெல்லாம்
வீகபுகழ்க் காள மேகமே —பூகரா ”

என்று விம்மி விம்மி அழுதார் அவர். காளமேகம் ஆசகவி. ஆசகவி யென்றால் விரைந்து பாடுகின்ற புலவன் என்பது கருத்து. ஒருவர் ஒன்றுபாடவேண்டுமென்று கேட்கு முன்னமே, காளமேகத்தின் வாயிலிருந்து பாட்டு வழக்கிக் கீழே விழும். ‘இம்மென்னும் முன்னம் எழுநாறும் என்னாறும் அம்மென்றால் ஆயிரம்’ பாட்டும் பாடிவிடும் காளமேகம். அந்தச் சாமர்த்தியத்தை நினைந்து நினைந்து உருகினார் முடவர். நிகழ்ச்சியை அறிந்ததும்,

“விண்கொண்ட செந்தழலாய் வேகுதே ஜயயோ
மண்டின்ற பாணமென்ற வாய் ”

என்று கதறினார் குருடர்.

ஒரு சமயம் சிவபெருமானுக்கு நிந்தாஸ்துதி ஓன்று பாடி னார் காளமேகம். நிந்தாஸ்துதி—வஞ்சப் புகழ்ச்சி. “திருவாருளிலிருக்குஞ் சிவபெருமானே, உனது வில்லோ கல்லு; வளைக்க முடியாதது. நானே நஞ்சிருப்பது; தளர்வுள்ளது. இந்த நிலையிலே பாணமோ மண்டின்ற பாணம். சிவ சிவா! உனது யுத்த ஆயத்தம் எத்தகையது! முப்புரத்தைப் பார்த்துப் பல்லை இளியாமல் நீ வேறென்வதான் செய்யமுடியும்!” என்பது அப் பாட்டின் கருத்து. ‘நாணென்றால் நஞ்சிருக்கும்’ என்று தொடங்குகிறது அந்தப் பர்ட்டு.

அப் பாட்டிலே பாணத்தை ‘மண்டின்ற பாணம்’ என்று பாடியதன் அருடம் குருடரின் இருதயத்தைக் கவர்ந்து விட்டது.

சிவபேருமானுக்கு வில் மகாமேரு; கல். நாண் ஆதி சௌஷண்; ரஞ்சஸ்ளது. பாணம் மகாவிழ்ணு; ஒருகாலத் தில் மன்னு/லகை விழுங்கினவர்; மன்றின்றவர்.

மகாவிஷ்ணுவை “மண்டின்ற பாணம்” என்று பாடிய காளமேகத்தின் வாயும் வேகின்றதே என்று வேகின் மூர் குருடர்.

கவிஞரின் அருள்மையைக் கவிஞரே அறிவர். புன்கவி அறியுமா?

2. “காட்டுகள் சொரிவன செவிநுகர் கணிகள்”

இது கம்பன்வாக்கு ; நாட்டுப்படலத்தில் வருகின்றது. ஒரு நாட்டின் வளம், அந்த நாட்டின் களிதரும் விருட்சங்களிலே தங்கியிருக்கிறது. பஞ்ச காவியங்களுள்ளே முதலில் வைத்துச் சொல்லப்படுவது சீவகசிந்தாமணி. அந்தச் சிந்தாமணியிலே ஏமாங்கதம் என்பது ஒரு நாடு. அந்த நாட்டிலே தென்னைகள் காய் மயமாய் விளங்குகின்றன. தென்னைக்குத் தெங்கு என்றும் பெயர். தெங்குகளிலிருந்து பழங்கள்—காய் மாண்டதெங்கின் பழங்கள்—பறியாமலே பழத்து விழுகின்றன. அந்தப் பழங்கள் அடிக்கடி உதிர்கின்ற அதிர்ச்சியினாலே, தெங்குகளை அடுத்து நிற்கின்ற கழுகுகள், தங்கள் தலைகளிலே சுமக்கின்ற, இனியதேன் பொதிந்தனவும் மேலுறைகிறிப் புறப்படவேண்டியனவும் — புறப்படுவனவும் — புறப்பட்டனமூன் டூங்கொத்துக்கள் தாறு கிழிகின்றன. அவற்றுக் கயலில் பலாப்பழங்கள் பிளக்கின்றன; மாம்பழங்கள் சிதறுகின்றன; வாழைப்பழங்கள் சிந்துகின்றன; ஏமாங்கதம் என்ற பெயர் எட்டுத் திக்கிலும் பரக்கின்றது. ஏட்டிலே —நல்ல இனிய பாட்டிலே—கணிதரும் விருட்சங்கள் குலுங்கிக்கொண்டிருப்பது ஏமாங்கத நாடு.

“காய்மாண்ட தெங்கின் பழம்வீழக் கழுகி ணற்றிப் பூமாண்ட தீந்தேன் தொடைக்ரி வருக்கை போழ்ந்து தேமாங் கணிசிதறி வாழைப் பழங்கள் சிந்தும் ஏமாங் கதமென்று இசொயாற் றிகைபோய் துண்டே.”

சிறு பஞ்சகாவியங்களிலே குளாமணி சிறந்தது. அந்தச் குளாமணியிலே ஒரு நகரம் வருகிறது. அந்த நகரத்திலே வெண்ணிலா வீசுகின்ற அழுகிய தவள மாடங்களைச் சற்றே நிமிர்ந்து பாருங்கள். என்ன தெர்கிறது?

“மாம்பழக் கணிகளும் மதுத்தன் டெட்டமும் தார்பழுத் துளசில தவள மாடமே.”

எங்கேயோ கிந்தாமணியிலே கனிதரும் மரங்கள் குழங்கு கின்றன; சூளாமணியிலே நல்ல வெண்ணிற மாடங்கள், பழங்கள் நிறைந்து பழுக்கின்றன; கடலிலே விளைந்தமுத்து, அரசிளாங் கன்னிகைகளின் கழுத்திலே விளங்குவது போல.

சீவகசிந்தாமணியிலே வருகின்ற கனிதரும் மரங்கள் கொடிகள் செடிகளை—சூளாமணியிலே வருகின்ற பழங்கள் நிறைந்த மாடங்களை—அந்தக் கம்பன் என்கின்ற வம்பு, பொருள்செய்கின்றன வில்லை. வம்பு—புதுமை. நாடு நகரங்களின் சிறப்பு—அங்கேயுள்ள உயர் குடிகளின் ஒழுக்கம்—பழங்கள் உண்பதிலேயோ, கனிதரும் மரங்கள் செடிகள் கொடிகள் வளர்வதிலேயோ தங்கவில்லை என்கின்றன அந்த வம்பு. வாயிலிட்டு வயிற்றிலே தள்ளுகின்ற ‘பழங்கள்’ என்ற வார்த்தையை கம்பன் வெறுக்கின்றன. ‘கனிகள், என்ற வார்த்தையையே அவன் உபயோகிக்கின்றன. கம்பன் வாழுறுகின்ற கனிகள், செவிநுகர் கனிகள்.’ ‘வாயிலிட்டு, வயிற்றில் தள்ளுபவைகள்ல. செவியினால் நூகர்ந்து இருதயத்தில் இருத்துபவைகள் அந்தக் கனிகள். அந்தக் கனிகளைத்தரும் மரங்கள், செடிகள், கொடிகள் வெகு நூதனமானவைகள்: அங்கும் இங்கும் நடந்து திரிபவைகள். ஒளவைப்பாட்டி முதல் ‘கேளும் ஜனமேஜய மகாராஜாவே’ என்று தொடங்குகின்ற வைசம்பாயனர் பரியந்தமானவைகள் அவைகள். அவைகளுக்குக் காதைகள் என்று பெயர். காதைகள் என்றால் கதைகள். ஒரு நாட்டின் வளப்பம் அந்நாட்டிலே வழங்குகின்ற நல்ல கதைகளிலேதான் தங்கி யிருக்கிறது. நாட்டிலே ஓருக்கின்ற நல்ல கதைகள், அந்த நாட்டின் நகரங்கள் நரகங்களாகாமற் சுவர்க்கங்கள் ஆதற்கு ஏற்ற வழிதுறைகளை வகுத்துக் காட்டும். நாட்டில் உள்ள வர்கள் நகரங்களுக்கு வரும்போது அவர்களை அறியாமலே நல்ல கதைகளும் அவர்களுடன் கூட நசரத்திற்கு வந்து விடும். நாலு ஆறுபேர் கூடுகிற இடங்களிலெல்லாம், கதைகளும் கூட இருந்து, உடலுக்கும் உள்ளத்துக்கும் உயிருக்கும் களிப்புச் செய்துவிடுகின்றன. பாட்டியின் பாயலிலே, நாம் குழந்தையா: ய மழைல் பெயாழியும்போழது அவன் வாயிலிருந்து வழங்கி விழுந்த கதை, அப்பொர்மா!

எவ்வளவு காலம் மறைந்தோடின பிறகும், எங்கிருந்தோ ஏற்ற சந்தர்ப்பங்களில் வந்துவிடுகின்றது. கதைகள் தாய்ப் பாலுடன் சேர்ந்து இரத்தத்திற் கலந்து தேகம் முழுவதும் ஒடிக் கொண்டிருக்கின்றன என்றும், மீருதுவான நரம்புத் துய்களிற் குடியிருக்கின்றன என்றும் பலரும் பலவிதமாகக் கதைகளைப்பற்றிக் கதைகள் சொல்லுகின்றார்கள்.

குழந்தைக் கதை, பாட்டிக் கதை, பஞ்சதந்திரக் கதை, தென்னேவிராமன் கதை, விக்கிரமாதித்தன் கதை, பாரத இராமாயணக் கதைகள், ‘கேளுங்கள் நெமிசாரணைய வாசிகளோ!’ என்று குத மகாமுனிவர் சொல்லத் தொடங்குகின்ற புராணக் கதைகள், வேதநெறிகளைப் பற்றிய உபநிடதக் கதைகள் ஆகிய இவைகள் நமது பாரதநாட்டுக் கற்பக தருக்கள். இவைகள் சொரிகின்ற செவிநுகர் கணிகளிலே வசன இலக்கியக் கதைகள், நாடகங்கள், காவியங்கள், பிரபந்தங்களைல்லாம் கதைகள் என்கின்ற கணிகளின் வித்துக்களி விருந்து முனோத்தவைகள்.

பஞ்சதந்திரத்திலே இரண்டு புருக்களின் கதை வருகின்றது. ஒன்று ஆண், மற்றது பெண்; கணவன் மணவி. ஒரு நாள் இரு புருவும் இரை தேடப்போன்போது திடீரென்று வானம் இருங்கு மழைபொழியத் தொடங்கியது. இடிமுழக்கம், மின்னல், காற்று, மழை. ஒரு கண நேரம் ஆண் புருவைப் பிரிய நேர்ந்தாலுந் தன் கணவன் தன்னைப் பிரிந்து ஒரு மாதமாகவிட்டதென்று வருந்துகிற வழக்கம் உள்ளது பெண் புரு. அப்படிப்பட்ட பெண் புரு இந்த இடி இடிக்கின்ற மழையில் ஆண் புருவை விலகித் தனித்துவிட்டது. மழை சிறிதே தணிய ஆண்புரு, தாம் வசித்த மரத் துக்கு வந்துவிட்டது. வந்து அந்த மரத்தின் உயர்ந்த கொம்பர் ஒன்றிலிருந்து பெண் புருவை நினைந்து வருந்துகின்றது. “என் பிராணநாயகி இந்த மழையில் எங்கே தவிக்கிறோ! யாராவது வேடர் கண்ணி வைத்து அகப்படுத்தியிருப்பாரோ! ” என்றெல்லாம் புலம்புகின்றது ஆண் புரு.

வேடன் ஒருவன் அச்சமயத்தில் மழையிலே நன்றாக நடைபோகின்றார்கள் என்று அந்த மரத்தின் அடியில் ஒதுங்கி நிற்கின்றார்கள். அவனுடைய ஒரு கையிலே அம்பும் வில்லும் கண்ணியும் இருக்கின்றன. மற்றக் கையிலே ஒரு குருவிக்கூடு. அந்தக் கூட்டுக்குள்ளே ஒரு புரை. அந்தப் புரை, புலம்புகின்ற ஆண் புரைவை நோக்கிக் கொல்லுகின்றது. “பிராணநாயகா! புலம்பிக்கொண்டிருக்கிறதற்கு இது சமயம் அன்று. இதோ பார்! இந்த வேடன் நமது வீட்டுக்கு, விருந்தினன். மழையால் நன்றாக நடைபோகின்றார்கள். இவனைப் பசி வாட்டுகின்றது. குளிரைப்போக்கி இவன் பசியை ஆற்றுவதே தருமா.”

இவ்வாறு அந்தக் கூட்டுள் அகப்பட்டிருந்த பெண் புரை மரக்கிளையிலிருந்த ஆண் புரைவுக்குச் சொன்னது. ஆண் புரை அவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டதுகேட்கமுன்னமே அந்த மரத் தடியில் வேடன் ஒருவன் ஒதுங்கி நிற்பதைக் கண்டது. கண்ட அந்தக் கணமே நெருப்பு எழுப்பி அந்த வேடனைக் குளிர் காய்வித்தது. வேடன் குளிர் நீங்கிக் கொட்டாவி விடுகின்றன.

“விருந்தினனே சற்றே பசிதனி” என்று சொல்லிக் கொண்டு அந்த நெருப்பின் மத்தியிலே குதித்து, அந்த அருமருந்தன்ன ஆண் புரை வெந்து போகின்றது. வேடன் கண்களில் நீர் துளிக்கின்றது. அவனுக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. வெந்துமடிகின்ற ஆண் புரைவை நோக்கி அழுது கொண்டே பெண் புரைவிடம் மன்னிப்புக் கேட்பவன் போலக் கைகள் பதற அதனை அக்கணமே திறந்துவிட்டான். “அவர் போய்விட்டார். அவரைப் பிரிந்து எனக்கு இனி இங்கே என்ன அலுவல்! என் கடமையை அவர் செய்துவிட்டார். விருந்தினனே, குறைப்பசி கொடியது. என்னையுஞ் சேர்த்து அருந்து” என்று சொல்லிக்கொண்டு பெண் புரைவும் அதே அக்கினியில் வெந்து சுருஞ்கின்ற அந்த ஆண் புரைவின் மீதே விழுந்து, அதனை இரு சிறகுகளாலும் அணைத்து அதன் உயிரோடு தன் உயிரையும் ஒன்றுசெய்தது. இந்த ஆன்மயாகத்தை அந்த வேடனுற் கண்கொண்டு பார்க்க முடியவில்லை. அவனுடைய முரட்டுத்தேகம் வெயிலிற்பட்ட வெண்

ஜெயாய்ப்போனது. யாகாக்கினியிலே நெய் சொரிபவன் போல, அந்தப் புருக்களின் செய்ந்நன்றிக்கு அழுது அழுது உருகி உருகி அந்த அக்கினியே கதி என்று அதிற் குதித்து, உயிர்துறந்தான் வேடன். புருக்கள் பிறகே; வேடன் முன்னே. வேடன் தேவனுய்விட்டான். சுவர்க்கலோகத்திலே கற்பகதரு நீழலிலே, பழைய தம்பதிகளான புருக்களை வரவேற்று விருந்துபசாரஞ் செய்கின்றன வேடதேவன்.

பஞ்சதந்திரந் தந்த புருக்கதையாகிய செவியால் நுகருங் கனிக்குள்ளே இரண்டு வித்துக்கள் இருக்கின்றன. ஒன்று,

“இருந்தோம்பி இல்வாழ்வ தெல்லாம் விருந்தோம்பி
வேளாள்ளமை செய்தற் பொருட்டு”

என்ற குறள் வித்து. இந்த வித்தைப் பேணினால் இதி விருந்து நல்ல நாடகம், காவியம், இலக்கியம் முனை கொள்ளும். மற்ற வித்து வேடதேவனேடு சம்பந்தப்பட்டது. அதனை நீங்கள் கண்டு பிடியுங்கள்.

“பேடையைப் பிடித்துத் தன்னைப்
பிடிக்கவந் தடைந்த பேதை
வேடனுக் குத்தி செய்து
விறகிடை வெந்தி முட்டிப்
பாறே பசியை நோக்கித்
தன்னுடல் கொடுத்த பைம் புள்
வீடுபெற் றுயர்ந்த வார்த்தை
வேதத்தின் விழுமி தன்றே”

என்றதில் ‘பைம்புள் வீடுபெற்றுயர்ந்த வார்த்தை’ என்றது புருக்கதையை. இக்கதை விபீடனானை அயிர்த்தவர்களுக்கு ஸ்ரீராமனுல் எடுத்து உபதேசிக்கப்பட்டது.

கனிகளைத் தருவன மரங்கள் கொடிகள் என்று இனியுஞ் சொல்லுவீர்களா?

“காதைகள் சொரிவன செவிநுகர் கனிகள்.”

3. சிவகாமி ரிதை

காலமோ நள்ளிருன். இடம் நடுக்காடு. காலை மாலை நிழல்போல நாழும் நடக்கத் தானும் நடக்கிற காடு அந்தக் காடு; கரை துறை திக்குத்திசை யாதுந் தெரியாத காடு. எல்லாம் இருண் மயம். இடையிடையே சிறிய சிறிய ஒளிகள். பாம்புகளின் வாயிலிருந்தும், ஆணைகளின் தந்தங்களிலிருந்தும், புவிகளின் கண்களிலிருந்தும் வருகிற ஒளிகள் அந்த ஒளிகள். இந்த ஒளிகளுக்கும், ஆகாயத்திலே கண்சிமிட்டுகின்ற தாரகை களுக்குஞ் சந்துபேசி அங்கும் இங்கும் பந்தம் பிடிக்கின் றன் மின்மினிகள். எங்கும் மெளனம். ஏகாந்தப் பெநுங் ககனம், அங்கே ‘மணிதன்’ என்ற வார்த்தைக்கு இடமே. யில்லை. உலகம் வேறு, இந்தக் காடு வேறு.

முற்றத் துறந்த முனிவர்கள்—உலகம் தானே விட்டு விலகியவர்கள்—இந்த மெளன வனத்திலே தபச செய்வார் களோ என்னவோ! எங்கோ இருந்து ஒரு குரல், அந்த அந்தகாரத்தைக் கிழித்துக்கொண்டு, மெளனத்தைக் குலை யாமலே எழுகின்றது. ‘ஓ மகா முனிவர் திலகமே! மெளன சிகரமே! தங்கள் திருவடிகளுக்கு வணக்கம். தங்கள் திரு வடிகள் வாழ்க, சற்றே மனம் இளக வேண்டும். கிருபை பாலிக்க வேண்டும். தேவரீருடைய திருவாயிலிருந்து ஒரு திருவார்த்தை வெளிவருமாயின், அந்தத் திவ்விய அமிர்தம் மகாபாவியாகிய ஒருவன் உய்தற்கு வழிசெய்யும். இந்தப் பாவி, பாழான அடவியிலே பாதைத்தப்பி அலைகிறுன்; அங்கும் இங்கும் உலைகிறுன்; கறங்குபோலச் சுழல்கிறுன். தேவரீருக்குப் பெரிய புண்ணியம் உண்டாகும். சிறியேனுக்கு ஒரு திருவார்த்தை அநுக்கிரகிக்கவேண்டும்.’

ஓர் உருவம் எழுகின்றது. “ ஏ, மைந்தா! இந்த இடம் உலகம் பாழ்போன வெளி. இதுதான் எனது வீடு. பந்தங்கள் பாழ்போனவர்களுக்குத்தான் இங்கே சம்பந்தமுண்டு. நீ எப்படி இந்த இருளில் இங்கு வந்து சேர்ந்தாய்? இந்த இருள் விடியும்வரை நீ என்னைத் தொடர்ந்து வர வல்லை

யானால்—அதிவீரன் ஆனால்—என் பிறகே வா. இருள் விட்டும். உன் வேதணைகள் மெய்ச் சலிப்புக்கள் அத்தணையும் உண்ணைவிட்டு அகலும். விட்டந்த பிறகு நீ சேரவேண்டிய இடத்துக்குச் சென்று சேர்; வா.”

மொனம். முனிவர் நடக்கிறார்.

குழந்தை முனிவனுக்கு உரோமஞ் சிலிர்க்கின்றது. கண்களில் நீர் துளிக்கின்றது. கருவி கரணங்கள் ஸ்தம்பித்து விட்டன. பழைய இருதயம் இறந்தது. அவனை ஏதோ இழுக்கின்றது. பெரிய முனிக்குப் பிறகே சிறிய முனி நடக்கின்றன. ஊசியைத் தொடரும் நூல்போலக் குழந்தை முனிவன் தொடர்கிறான். மலைகளில் ஏறுகின்றன; குழிகளிற் குதிக்கின்றன; நதிகளில் நீந்துகின்றன; அடவிகளில் நுழைகின்றன. அந்த முனிவனின் அடிகளையன்றி அயலில் வேரெஞ்சறையும் அந்த இளம் முனிவன் அறியான்.

தூரத்திலே ஒரு நெருப்புச்சடர். அது தலை வளைத்து அழைக்கின்றது. அது ஒரு தனி இடம். முனிவர் அணுகுகின்றார். நிர்மலமான விறகுகளை அடுக்கி இன்னும் நெருப்பை எழுப்புகின்றார். நெருப்புச் சவாலித்து மேல் எழுகின்றது. குழந்தை முனி, நாணைக் கூசி ஒதுங்கி ஒரு பக்கத்திற் குந்தி யிருக்கின்றான். அவன் தன்னுடைய தாமரை மலர் போன்ற ஒரு கையினாலே அழகிய தனது திருவதனத்தை ஓர் அளவுக்கு மறைத்துக்கொண்டு இருக்கின்றான். அந்தச் சிறிய முனிவன் திடீரென்று பெரிய மொன முனியாய் விட்டான்; ஒன்றும் பேசுகின்றனவில்லை; சுவரில் எழுதிய சித்திரம்போல ஆடாமல் அசையாமற் பேசாமலிருக்கின்றான். பனி (மழை) பொழுதின்றது. அவன் நெருப்பை அணுகாமலிருக்கின்றான்.

“மகனே என்ன கூச்சம்? இனி’ நாம் இருவேமும் ஒரு வேம். நம்மில் யார் பெரியர்? யார் சிறியர்? இருமைக்கு இடம் இல்லை. கிட்ட வா. நெருப்புத் தண்ணைச் சேர்ந்தவர் களுக்குக் களிப்புச் செய்யும்; சேராதவருக்குப் பனிப்புச் செய்யும். ஏன் பனியில் நடுங்குகின்றாய். அருகில் வா.”

குழந்தை முனிவன் செவியில் இவை ஒன்றும் ஏறவில்லை. ஒருமுறை சொல்லி, இருமுறை சொல்லி, மூன்றும் முறையும் ஆனது. அவன் இருந்தபடி இருந்தான். பெரிய முனிவன் மேலும் நெருப்பை எழுப்பிக் குழந்தை முனிவனை உற்று நோக்கினான்.

“வேஷ இரகசியங்க ளௌலாம் வெட்ட வெளி பாயின.”

குழந்தை முனி எழுந்தான். ‘ஆன்’ விகுதி ‘ஆன்’ விகுதி யாயிற்று. வேஷம் கலைந்தது. கொலைக் குற்றஞ் செய்தவ னுடைய இருதயம்போலக் கொல்லனது உலைமுகத்துத் துருத்திபோல அவளுடைய நெஞ்ச படபடக்கின்றது. விம் மிப் பொருமி முச்சத் திணறுகின்றது. ஆன் கோலத்தை அந்தப் பொருமலும் முச்சம் அப்படியே விழுங்கிவிட்டன. அதைக் கண்டு பெரிய சவாமி சவரில் எழுதிய சவாமியானது. ஆயினும் கணகள் கூர்ந்து நோக்குகின்றன.

அவளுடைய முகத்திற் பூரணசந்திரன் பிரகாசிக்கின்றது. குற்றகொண்ட மேகம்போலச் சடைக்கட்டு அவிழ்ந்து சரிந்து தாழ்கின்றது. கண்களாகிய கயல்கள் ஒன்றே பொலை உற்றும்ந்து பிறழ்கின்றன. பவளவாயிலே கொவ்வையிதழ் துடிக்கின்றது. இடையிலே மின்னல் துவள்கின்றது. கணகளில் முத்தம் துளிக்கின்றது. கைகளாகிய தாமரைகள் கூம்பு கின்றன.

“பொறுத்தருளல் வேண்டும் பரிசுத்தமான இந்த ஆச்சிரமத்தை அசுத்தஞ் செய்த இந்த மகாபாதகியைப் பொறுத்தருளல் வேண்டும்” என்று ஒரு தழுதழுத்த குரால் வருகின்றது. அது ஒவியம் போலிருந்த முனிவன் செவியில் நுழைகின்றது. அவன் செவிக்கு உயிர் வருகின்றது. அவன் வாயிலிருந்து கதை சுரக்கின்றது.

“காவிரிப்பூம் பட்டினத்திலே வணிகன் ஒருவன் இருந்தான். அவனுக்கு மூன்று பிள்ளைகள்; பெண்கள் இருவர்; ஆண் ஒருவன். அவ்வாண் மகனுக்கு ஒரு பிள்ளை; ஆண் பிள்ளை; ஒரேஒரு பிள்ளை. இருவர் பெண்களுள் ஒருத்தி முழு மலடி. மற்றவளுக்கு ஒரேஒரு பிள்ளை—பெண் பிள்ளை— இந்தப் பாதகி.

“பெண்ணுக்கு நான் ஒருத்தி; ஆனுக்கு அவர் ஒருவர்.

“ஐயோ! அவரும் நானும் தேனும் பாலும்; ஒன்றூய்ப் பழகினோம்; ஒன்றூய் வாழ்ந்தோம். இருவரும் ஒருவர், பச்சைக் குழந்தைகள்.

“அந்த மலடி பெரிய பணக்காரி. கோடிக் கணக்கில் எனக்கு வைத்துவிட்டுப் போய்விட்டாள். எனக்கோ தலை கால் தெரியவில்லை. அந்தப் பாவியின் பணம் என் கண்ணைக் கெடுத்தது; அவருடைய அருமையை மறைத்தது. அவர் என் அன்பர் என்பதை நான் மறந்தேன். அவர் குறிப்பாக உணர்த்தினார். நான் கொள்ளவில்லை. ‘வெம்புவாள் விழு வாள் பொய்யே’ என்று சொல்லிக்கொண்டு புறப்பட்டார். அவர் போய் விட்டார். வருவார் என்று நம்பினேன்; அவர் வரவில்லை; போய்விட்டார்!

“இரு வாரம், ஒரு மாதம், ஒரு வருடமும் ஆகி விட்டது! ஐயோ அவரைக் கண்டவர்கள் கேட்டவர்கள் எவரையுமே காணேம். நான் இனி எங்கே தரிக்க! எங்கே இருக்க! எங்கே உறங்க! உலகமெல்லாம் எனக்குச் சுடு காடே!

மௌன முனிவனுக்குக் கண்ணீர் கொப்பளிக்கின்றது; சார்ம் பதறுகின்றது; அடக்க முடியவில்லை. மெல்ல எழுந்து சிறிது நடந்து ஏதோ எடுக்கச்சென்று, மறந்தவன்போலத் திரும்பிவந்து பழையபடி இருக்கின்றன. நிறுத்த, நின்ற கதை தொடர்கின்றது.

“சுவாமி, பொறுத்தருள்ள வேண்டும். அவர் தந்த அறிவுகொண்டு, ‘அவர் உண்டு’, ‘எங்கும் உளர்’ என்று நம்பி, இந்த உடலில் உயிரை வைத்துப் பாதுகாத்து வந்தேன்! அவரைக் காணவில்லை. அவரோ நல்லவர்; அருளுடையவர்; கிருபா சமுத்திரம். நானே நன்றி கெட்ட வள்; குடிகேடி!

“அவர் உயிருக்குயிர் ; பரமாத்துமா. அவருடைய அநந்த கவியான கோலங்களில் ஏதோ சிற்சாயை—சவாமி, பொறுத்தருளல் வேண்டும் — தங்களிடம் இருப்பது கண்டு, என் குறைகளை முறையிட்டு மனத்துயரம் சற்றே ஆறினேன். இனி இந்த உடல் எனக்குச் சுடுகாடு. இந்த அக்கிளியே கதி ! தேவீரே சாட்சி!.....”

கதை இன்னும் முற்றுப்பெறவில்லை. அஃது அவ்வளவிலிருக்க, மொன தவமுனிவனை அந்தக் கோலத்திற் காணவில்லை. ஆனால், அதே இடத்தில் அவனே எழுந்தான் !

“சிவகாமி ! யான் உள்ளு திதம்பரனே,” என்றான்.

அவ்வளவுதான் : ‘இருவரு மற்றேருவரும் ஆனார்.’

‘எவர்தாம் முன் அனைந்தவரென் றிதுகாறும் அறியோம் ; இருவரு மொன்றுயின ரெண்றே அறையுன் சந்தி.’

“தாடலீபோற் சூடியவை தானிகழா வேற்றின்பக் கூடலீநி ஏகமெனக் கொள்.”

4. மதியும் பிறையும்

ஓளவையார் சோழநாட்டுக்கு ஒருமுறை வந்தார். ஒரு பெரிய தெருவீதி—அவ்வீதியிலே, ஒரு வீட்டுத் திண்ணை—அந்தத் திண்ணையிலே, சிறிது சிரமபரிகாரஞ் செய்வதற்காக ஓளவையார் உட்கார்ந்தார். அப்போது அங்கே ஒரு பெரிய ஊர்வலம் வருகின்றது. சோழ மகாராசா பவனிவருகின்றார். மகாராசாவுக்கு ஒரு பக்கத்திற் புகழேந்திப் புலவரும் மற்றைப் பக்கத்தில் ஒட்டக்கூத்தரும் வருகின்றார்கள். ஒட்டக்கூத்தர் வயது கூடியவர்; அல்லாமல் மகாராசாவுக்கு உபாத்தி யாயராயும் இருந்தவர். அதனாலே அவருக்குப் பெரிய கர்வம் உண்டு. கவிஞர்களுக் கெல்லாம் தாமே சக்கரவர்த்தி என்று தம்மைத் தாமே ஒட்டக்கூத்தர் புகழ்ந்துகொள்ளுவார். இது ஓளவையாருக்குத் தெரியும். ஓளவையார் தெருத்திண்ணையிலே இருந்தபடி ஒருகாலை மடக்கிச் சோழ மகாராசாவுக்கு மரியாதை செய்தார். புகழேந்தியைக் கண்டதும் மற்றைக் காலையும் மடக்கி அப்புலவருக்கு மரியாதை செய்தார். அதன் பிறகு இரு கால்களையும் நீட்டி ஒட்டக்கூத்தருக்குப் பெரிய அவமரியாதை செய்தார். இதனைக் குறிப்பாலுணர்ந்த ஒட்டக்கூத்தருக்குச் சிறிதும் பொறுக்க முடிய வில்லை. மனங்கொதித்தார்; அழ்னரூர்.

அப்பொழுது ஓளவையார் வெகு சாந்தமாக “ஓ ! மகா கவீந்திரராகிய ஒட்டக்கூத்தரே, சோழமகாராசாவை விளித்து ஒரு பாட்டுப் பாடும். அப்பாட்டு, பெண் ஒருத்தி சந்திரனைக் கண்டு வருந்துவதாக அமைதல் வேண்டும்; பாட்டின் இறுதியடியில் சத்திரனைக் குறிப்பதொரு பெயர் மூன்று முறை வருதல் வேண்டும்; மூன்று வேறுபொருள் தருதலும் வேண்டும்; என்றார். ஒட்டக்கூத்தர் பாடினார். அந்தப் பாட்டிலே சிலேடையாக ஓளவையாரை அவமானஞ்ச செய்யவேண்டுமென்ற குறிப்பும் அவருக்கு இருந்தது. அந்தப் பாட்டு இது :

“ வெள்ளத் தடங்காச் சினைவாளை
 வேலிக் கமுகின் மீதேறித
 துள்ளி முகிலைக் கூழித்துமழுத்
 துளியோ டிறங்குஞ் சோன்டா
 கண்டாக் குறும்பர் குலமறுத்த
 கண்டா வண்டர் கோபாலா
 பிள்ளை மதிகண் டப்பேதை
 பெரிய மதியும் இழந்தாளே. ”

இப்பாட்டில் முதன் மூன்று அடிகளும் சோழனைப் புகழ்ந்தவை; நான்காம் அடி தலைவி ஒருத்தி சந்திரனைக் கண்டு வருந்தியது.

“ பெருகுகின்ற வெள்ளத்துள்ளே அடங்கி வெள்ளம் போகிற வழியிற் போக விரும்பாத வாளையீன், நெல் வயலுக்கு வேலியாய் அமைந்த கமுகின்மீது பாய்ந்து, சற்றே தங்கி, அதன்பிறகு ஒரு துள்ளுத் துள்ளிக் கிளம்பி, குற கொண்ட முகிற்படலங்களைக் கிழித்து, மழைத்தாரை மூன்னே செல்ல, பின்னே அதனைத் தொடர்ந்து பழைய உறைவிடமான வயல் வெள்ளத்துள்ளே இறங்குகின்ற— கற்புடை மகளிர்போல வாளை மீன்களே மழையை வருவிக்கின்ற—வளங்கள் நிறைந்த நாட்டையுடைய சோழ மகா ராசாவே! பகைவர்களைக் கண்டஞ் செய்பவனே! நந்த கோபாலனே ஒத்தவனே! ”

“ காதலனை நினைந்து வருந்துகின்ற அந்தப் பேதையாகிய பெண், குழந்தையாகிய பாலசந்திரன் உதயஞ்செய்து வருதலைக்கண்டு, ‘நிறை’ என்னுங் குணம்போய், பிறருக் குப் புத்தி புகட்டக் கூடிய பெரிய புத்தியையும் அதனைக் கண்டதனால் இழந்துவிட்டாளே! ஆ, இவள்நிலை பெரிதும் பரிதபிக்கத்தக்கது” —என்பது அப்பாடலின் கருத்து.

புலமையிலும் வயசிலும் வெறுங் குழந்தையாகிய புகழேந்தியின் இளம் புலமையைக் கண்டு மயங்கி, எனது முதிர்ந்த புலமையைக் கண்டுகொள்ளாது, இந்த ஓளவைக்

கிழவி தனது பெரிய புத்திகளை யெல்லாம் இழந்து, 'பேதைமை என்பது மாதர்க் கணிகலம்' என்ற தனது வாக்குக்கு, தானே இலக்கியமாயினால், " என்ற ஓர் இகழ்ச் சிக் குறிப்பையும் இறுதி அடியில் தொனிக்கச் செய்து அதனாற் களிப்புக்கொண்டு, அங்கே குழுமி நின்றவர்களை நோக்கினார், ஒட்டக்கூத்தர்.

அதே சமயத்தில், " ஒட்டா ஒருமதி கெட்டாய் ! " என்றார் ஒளவையார். இறுதி அடியிலே சந்திரனீக் குறிப்பெதாரு பெயரை மூன்று வேறு பொருளில் மூன்று முறை வைக்க வேண்டியவர், சந்திரன் பெயராகிய மதியை, இரண்டு வேறு பொருளில் இரண்டு முறைதான் வைத்தார். ஒளவை யாரை ஏச வேண்டுமென்ற ஆவளினாலேபோலும் இன்னு மொருபொருளில் வைக்க மறந்து போனார்; மதிகெட்டுப் போனார். ஒளவையார் புகழேந்தியைப் பார்த்தார். அவர் பாடுகின்றார். அவர் பாட்டு இது:

" பங்கப் பழனத் துழுமுழவர்
பலவின் கனியைப் பறித்ததென்று
சங்கிட் டெறியக் குரங்களநீர்
தனைக்கொண் டெறியுந் தமிழ்நாடா
கொங்கர்க் கமரா பதியளித்த
கோவே யிராச குலதிலகா
வெங்கட் பிறைக்குங் கரும்பிறைக்கும்
மெலிந்தப் பிறைக்கும் விழிவேலே . "

" சேறு பொருந்திய வயலிலே உழுகின்ற உழவர்கள் தாகசாந்தி செய்வதற்கு ஓர் உபாயஞ் செய்யவென்னி, குரங்குகள் அயலிலே உள்ள பலாக்கனிகளின் கனிகளைப் பறித்துப் பாழ்செய்கின்றன " என்று சாட்டுச் சொல்லிக் கொண்டு, வயலிலுள்ள சங்குகளினாலே குரங்குகளுக்கு ஏறி கிண்றார்கள்; அப்படி ஏறிய, குரங்குகள் பழிக்குப் பழி வாங்க எண்ணிப் பருவமான நல்ல செவ்விளநீர்களைப் பறித்து உழவர்கள் மேலே ஏறிகின்றன. இப்படிப்பட்ட வளங்கள் நிறைந்த தமிழ் வழங்கும் நாட்டுக்கு அரச�ூகிய-

சோழ மகாராசாவே ! பகைவர்களாகிய கொங்க நாட்டார் களுக்கு யுத்தத்திற் சுவர்க்கங் கொடுத்த அரசே ! இராஜகுல திலகமே ! ”

“ இந்தப் பெண்ணுடைய வேல்போன்ற கண்கள், பிரிந்தவர்களை வருத்துகின்ற தறுகண்மையுடைய பாலசந்திரனுக்கும், கரும்புக்கு இறைவனாகிய மன்மதனுக்கும் மெவிவு அடைந்து, நீரைச் சொரியாநிற்கும் பாவம், இவள்நிலை இரங்கத்தக்கது ! ” என்பது பாடவின் கருத்து.

தமிழ் என்பது இனிமை.. குரங்குகள் பறித்து வீசிய இளநீர் உழவர்களின் தாக தாபத்தைப் போக்கி அவர்களுக்கு நல்ல ‘தமிழ்’ செய்தவாறு போல, புகழேந்திப் புவர் நான்காவது அடியில், மூன்று பொருளில் வழங்கிய மூன்று ‘பிறை’ களும் ஒருமதி கெட்ட ஒட்டக்கூத்தரின் கோபதாபங்களைப் போக்கி அவர்களுக்கு நல்ல ‘தமிழ்’ செய்தன. [தமிழ் - இனிமை]

* * * *

ஓளவையாரை முன்னிட்டு இருவர் புலவர்களைச் சந்தித் தோம். ‘வெள்ளத் தடங்காச் சினவானோ,’ ‘பங்கப் பழனத் துழுழுவர்’ என்ற பாடல்கள் தனிப் பாடவில் உள்ளவைகள். இவற்றைத் தொடர்ந்து யாழ்ப்பாணத்துப் புலவர் ஒருவருடைய பாடல் நினைவுக்கு வருகின்றது. பாட்டு இது:

‘வானப் பிறையையும் வாடைப் புலியையும்
மையல் செய்யுந்
தேனப் பிறையையுந் தென்றலையுங்
கண்டு சில்லரிக்கண்
மீனப் பிறைக்கும் விழிவேலை
மேவிலர் வேடனிடும்
ஹனப் பிறைச்சிக் குகந்தார்
மனைகையி லுத்தமரே.’

இந்தப் பாட்டில், அடிதோறும் முதற் சிரை யடுத்து நான்கு பிறைகள் ஒன்றுக்கு நேரே ஒன்றுக, வேறு வேறு பொருளில் வந்திருக்கின்றன. எவருடைய நிபந்தனையுமின்றி

அநாயாசமாகவே வந்திருக்கின்றன. மறைசை என்கின்ற வேதாரணியத்திலே எழுந்தருளியிருக்கின்ற சிவபிரான்மீது காதல் கொண்ட ஒரு பெண்ணின் இரங்கத்தக்க நிலையை இப்பாடல் எடுத்துக் கூறுகின்றது.

‘வானத்தில் உதித்த பிறைச் சந்திரனையும், புவிபோன்ற தறுகண்மையுடைய வாடைக் காற்றையும், மயக்கத்தைச் செய்கின்ற தேன் பொருந்திய அம்பாகிய மலர்களையுடைய மன்மதனையும், தென்றற் காற்றையுங் கண்டு, இந்தப் பெண்ணினுடைய சிலவாகிய செவ்வரி பரந்த கண்களாகிய மீண்கள் நீரைச் சொரியாநிற்கும். இங்ஙனம் கண்ணீர் சொரிந்துகொண்டிருக்கின்ற வேல் போன்ற விழிகளையுடைய வளாகிய பெண்ணை, கண்ணப்பராகிய வேடுவர் நிவேதித்த ஊன் அப்பிய இறைச்சியை அழுதுகொண்டு மகிழ்ந்தவரும், மறைசை என்கின்ற வேதாரணியத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் உத்தமருமாகிய வேதாரணியேசரர், இன்னுந்தான் சென்று அணைந்திலர். அழுது அழுது கண்ணீர் ஆரூகின்ற இந்தப் பெண்ணுக்குச் சுற்றும் இரங்காத இந்த மறைக்காடர் திருவுள்ளத்தின் திண்மைதான் என்னே! ’

நான்கு பிறைகளை, ஒரேவரிசையில், நான்கு வேறு பொருளிலே தந்து, இனிமையான ‘வானப்பிறை’ என்ற பாடலைப் பாடிய நமது யாழ்ப்பாணத்துப் புலவர் யாரென் பது உங்களுக்குத் தெரியுமா?

அவரே சின்னத்தம்பிப் புலவர்.

5. இலங்கை வளம்

‘மாகாரின் மின்கொடி மடக்கின ரடக்கி
மீகார மெங்கனு நறுந்துகள் விளக்கி
ஆகாய கங்கையினை யங்கையினி னள்ளிப்
பாகாய செஞ்சொலவர் வீசுபடு காரம்.’

இது, கம்பராமாயணத்திலே சுந்தர காண்டத்திலே
ஊர்தேடு படலத்தில் மூன்றாண்டு செய்யுள்.

‘சருக்கரை விளைகின்ற இனிய வசனங்களை வசனிக்
கின்ற மகளிர், பெரிய மேகங்களிற் படர்ந்த மின்கொடிகளை
வலித்து மடக்கிக் கட்டி, அவைகளினாலே உப்பரிகைகளிற்
பரவி இருக்கின்ற மகரந்தம் முதலிய வாசனைத் துகள்களைப்
போக்கி, விளக்கஞ்செய்து பெருக்கி, பக்கத்தே ஒடுக்கின்ற
அருவிகளை அகங்கைகளில் முகந்து, நீர் தெளிக்கின்ற
மாளிகைகள்’ இலங்கை மாநகரில் மலிந்துள்ளன என்று,
கவிச்சக்ரவர்த்தியாகிய கம்பர் ஆஞ்சநேயரின் கண்கொண்டு
வருணிக்கின்றார்.

அப்புத்தளை வீதிகளில் உலாவி, நாவலப்பிடி வழி
யாகக் குயின்ஸ்பெரித் தோட்டத்துக்குப் போய், பிறகு
கண்டிக்கு வந்து சில தினந் தங்கி மலைவளங் கண்டு களிக்
கின்றவர்கள்—ஜயாயிரம் அடிகளுக்கு மேலே, மலை உச்சிகளில்
உள்ள மாளிகைகளிலே, பட்டப்பகலிலே கண்ணேடிக்
கதவுகளை அடைத்து, மின்சார திபங்களை ஏற்றிச் ‘சாளரந்
தோறும் தோன்றும் சந்திர உதயங்கள்’ முகிற்படலங்களின்
ஊடே ஊடே தோன்றி மறைவதைக் கண்கொட்டாது
கண்டவர்கள்—கண்ணிறையக் கண்டவர்கள்—நமதுமலைநாட்டு
மாளிகைகளைக் கம்பர் வர்ணித்தது போதாதென்று குறை
சொல்லுவதற்கு முன்வரலாம்.

சிறை இலங்கையிலேயே பிறந்தவள்; இங்கேயே சிறை
வந்தவள். ஆஞ்சநேயர் அவளைத்தேடிக் கடல் தாண்டி
வந்தவர்; ஸ்ரோதாமன் அணைபோட்டு வந்தவன். இவர்கள்

மாகார்-பெரியமேநம், மீகாரம்-மீக்கிருகம், மேல்வீடு.

இலங்கைக்கு வரும்போது, இவர்கள் சார்பிற் கம்பரும் இலங்கையை இடையிடையே நோக்கியதுண்டு. கம்பருக்கு, இலங்கைக்கு வருவதற்கும் வந்து மலைநாட்டு மாளிகை களைத் தரிசிப்பதற்கும் நல்ல சந்தர்ப்பங் கொடுத்து வைக்க வில்லை. இந்த நிலையிற் கம்பரைக் குறை சொல்லாமல், இவ்வளவாவது சொன்னதற்கு நிறை சொல்ல வேண்டும்.

நமது நாட்டுக் கவிஞர் பிரான் சின்னத்தமிப் புவவர் மலைநாட்டு வளங்களை — மேகமண்டலத்தை அளாவுகின்ற மாடமாளிகைகளை—நேரிற் கண்டுகளித்தவர். நாம் அவரிடம் போனால்,

மஞ்ச ஓாவிய மாடங்கள் தோறும்
மயில்கள் போன்மட வார்கணஞ் சூழும்
அஞ்ச ரோருகப் பள்ளியின் மீமிசை
அன்ன வன்னக் குழாம்விளை யாடும்
துஞ்ச மேதி சுறுக்களைச் சீற்க
சுறுக்க ணோடிப் பலாக்கனி கீறி
இஞ்சி வேலியின் மஞ்சளிற் போய்விழும்
சம மண்டல நாடெங்கள் நாடே.

என்று, தமது பறுளை விநாயகர் பள்ளில் எடுத்துப் படித்து நமக்குத் திருப்தி அளிப்பார்.

நாங்கள் மலைகளில் மெல்ல மெல்ல ஏறிச் சின்னத் தம்பிப் புலவருடைய மஞ்ச அளாவிய மாடங்களிலே, மாகாரின் மின்கொடிகளை மடக்கி அடக்கிய மீக்கிருகங்களிலே, பாகாய செஞ்சொலவர்களாகிய மயில்கள்போல் மடவார்களுக்கு மத்தியிலே, வீற்றிருந்துகொண்டு, நாற்புற மும் நோக்கி இலங்கை வளங் கண்டு, எட்டியமட்டில் அதனை ஒரு சிறிது நுச்சருவோமாக.

அதோ மகாவலிகங்கை பொங்கி ஓடுகின்றது. பேரா தனைத் தோட்டத்தை நோங்குங்கள். அதன் அருகிலே மகாவலிகங்கைக் கரையிலே, தன்னந் தனியே ஒருவர் நிற் கின்றார்.

அவர் யாரோ ?

தங்கமயமான தோற்றும்; களங்கமில்லாத மனம்; அகத்தின் அழகு முகத்திற் பிரகாசிக்கின்றது; தங்கத் தகட்டில் வெள்ளிக் கம்பிகளைப் பதித்தாற்போல, அவருடைய தாடி மெல்லிய காற்றுக்கு அசைந்து சோபிக்கின்றது. செந்தாமரை மலர் வெள்ளை அன்னத்தைத் தேடி அடைவது போல, அவருடைய சிவந்த கை - தளிர்போன்ற விரல்கள் - இடையிடையே தாடியைத் தேடி உளர்ந்து கொடுக்கின்றன. அவர் காலி தரிக்கவில்லை; தூய வெண்டுகில் போர்த்திருக்கின்றார். கையில் தண்டு கமண்டலம் இல்லை; காகிதமும் எழுதுகோலும் அழகு செய்கின்றன.

அவர் யாரோ?

சற்றே அனுகுவோம். ஒகோ! அறிமுகமானவர்கள்; நம்மவர்கள்; நவாலியூர்க் சோமகந்தரப் புலவரவர்கள்!

புலவர் அவர்கள் வாயிலிருந்துதான் மகாவலிகங்கை பெருக்கின்றது. இதோ கவிதை வடிவில் அது பொங்கி வருகின்றது.

சீரான எந்தாடு மெப்பதியு முரும்
 சேர்வான தாவரமும் மாமரமுங் காவும்
 பேராண கனிமரமும் பெருமரமுந் தாவில்
 பெப்பாரும் பெண்ணைகளும் வாழையொடு மேவி
 நேராக வோரிடத்து நிலையாகக் காண
 நிலமடந்தை வைத்ததென நின்றுபய நுதவும்
 பேராத ணைப்புதிய நந்தவன மகவைப்
 பேணியமு தூட்டிமகா வளிகங்கை பெருகும்.

மகாவலிகங்கையைக் கவிதை செய்த புலவரவர்கள் மாணிக்க கங்கையை நோக்கிச் செல்லுகின்றார்கள். அதுவும் கவிதை உருவும் எய்தும் போலும்! புலவரவர்கள் மாணிக்க கங்கையில் மூழ்கிக் கதிரைமலையைத் தரிசிக்கின்றார்கள்.

அதிரவரு மாளிக்க கங்கைதனில் முழகி
 அன்பொடு சிவாயன் அருளீறு புசி
 முதிருமன் பால்நெஞ்சு முருகவிழி யருவி
 முத்துதிர மெய்ப்புளக முரவுரை குளறப்
 புதியசெந் தமிழ்மாலை புகழ்மாலை சூடிப்
 பொருவில்கந் தாக்கந் தாவென்று பாடிக்
 கதிரமலை காணுத கண் ஜென்ன கண்ணே
 கர்ப்புர வொளிகானுக் கண்ணென்ன கண்ணே.

இதனைக் கேட்கும் பொழுது நமது வாய்க்குள்ளே 'பெரிய
 வளை மாயவளை' என்ற சிலப்பதிகாரப் பாட்டு வரலாம்.
 அது மாமணப்பற்றிய பாட்டு; இது மருகணப் பற்றிய
 பாட்டு. அதற்கு இது; இதற்கு அது. இதர விதரம்.

உண்ட செந்தமிழ்ச் சைவ நூல்மு
 தோங்க நல்லைவந் தருஞ நாவலன்
 கண்டனப்பிர சங்க மாமெனக்
 கதிரை மாமலை யருவி காலுமே.

இனி அப்புத்தனை வழியே சென்று கண்டி நகரைத் தரி
 சிப்போம்.

மலைவளத்தைக் காண்பதற்கு மனங்கொண்ட விலங்கை
 மாதேவிக் காகமல ரயனிதனை வகுத்தான்
 நிலவளாரு மிந்நகரை யெடுத்துரைக்க வென்றால்
 நெடுமூடியா யிரமுடைய படவரவு வேண்டும்.

அதோ கொழும்புமாநகர் தோன்றுகின்றது.

கலைப்பட்டினம் கறைப்பட்டினம்
 கலப்பட்டினம் பெருமை
 தலைப்பட்டினம் வரைப்பட்டிடாத்
 தலைப்பட்டினம் கொழும்பு.

இனி, இங்கிருந்து யாழ்ப்பாணத்துக்குப் புறப்படு
 வோம். காடுகளிற் பலகாட்சிகள் தோன்றுகின்றன.

சிந்த வேங்கை முரிந்த கோங்கு
 நகர்ந்த சாந்து விழுந்த வேய
 இரிந்த மிருகம் எழுந்த பறவை
 இழிந்த அருவி கழிந்தவே.
 மங்கலந் திகழி மாப்பிள்ளை மார்வர
 மாமன் பக்கம் வரவெதிர் கொள்ளல்போற்
 பொங்கும் வெள்ளப் புதுமண நீரவரப்
 புரஞ் மீனிரை போயெதிர் கொள்ளுமே.

இவைகள் கவிங்கத்துப் பரணிகள் அல்ல. கவிங்கக் கூழட்ட சயங்கொண்டான் வேறு; ‘கூடிப் பனங்கட்டிக் கூழ்குடி’த்த சயங்கொண்டான் வேறு; இருவர் சயங்கொண்டார்!

அனுராசபுரக் காடு வருகிறது. பெண்களுக்கு ஓர் எச் சரிக்கை!

வண்ணேனின் மோழிகேட்டு
 வளம்விடுத்த சிதைதனை
 இந்நாளுந் தேடுதல்போல்
 இருங்குரங்கு நெருங்கிடுமே.

மாங்குளத்திலே ஒரு சிறு புதினம்!

காமர்நெடுங் காட்டினிலே
 கானுமொரு மாடுதினம்
 மாமரைகள் ஒலிகேட்டுத்
 *தாமரைகள் ஆயினவே.

இனி நிறுத்துங்கள் ‘பஸ்’ வண்டியை.

முன்னவன்செங் கைத்தனுவிற்
 பாரதத்தைப் பொறித்த
 முறிகள்டி வாரணத்தின்
 மூளியடி பணிவாம்.

* தா + மரை = தாவுகின்ற மரை.

பொழுது படுவதற்குமுன் யாழ்ப்பாணம் போய்ச் சேர்ந்துவிடுவோம். அப்பாலே உங்களைச் சந்திக்க முடியாது. இடையிலே சொல்லி வைக்கின்றேன்; நீங்கள் ஒவ்வொரு வரும் உங்கள் உங்கள் கிராமங்களில் உள்ள பள்ளிக்கூடங்களுக்குப் போய்,

இலங்கைவளம் கேளாத
செவியென்ன செவியே
இரும்பாலே செம்பாலே
செய்திட்ட செவியே.

என்று தாளம் பிச்காமற் பாடுதல்வேண்டும்; மறந்துபோதல் கூடாது.

பனை தெரிகிறது:

கோணிலைகள் மாறிமழு வாரிவறந் தாலும்
கொடியமிடி வந்துமிக வேவருத்தி ஞலும்
தாணிம் ஸளித்துயர் கலாநிலை மேபோல்
தந்துபல வேறுபொருள் தாங்குபணை யோங்கும்.

யாழ்ப்பாணம் வந்துவிட்டது.

என்சா ணுப்புக்குச் சென்னி சிறந்திடும்
என்றே யுரைப்ப ரதுபோலப்
பொன்சே ரிலங்கைச் சிரமென வேவரும்
புண்ணிய மோங்கிடும் யாழ்ப்பாணம்.

வாருங்கள், நல்லைக் கந்தசவாமி கோயிலுக்குப் போவோம்.

முன்னம் புவனேக வாகு மனிநல்லை
முன்னி வகுத்திடும் வேற்கோட்டம்
மன்னு முயிர்கட் கிருவகை நோய்கட்கும்
மருந்து கொடுக்கும் அருட்கோட்டம்.

எங்கள் பிரயாணத்தில் ஒரு பெருந் தவறு செய்துவிட்டோம். இலங்கைமாதேவிக்கு இரு விழிகள் திருக்கேதேசர மும், திருக்கோணமலையும். அந்த இரு பரிசுத்த தலங்களை யும் தரிசித்தன்றி வீடு சேர்வதில்லை.

முன்று வயசிலே மந்திர வாசகம்
 முன்னம் மொழிந்தவன் சொன்னபதி.
 தோன்று முக்கோண மலையுட னேதே
 சூழ்ந்து வலஞ்செய்கே தீக்சரமே.

திருகோணமலையை வலஞ்செய்தல் முடியாது. கடல் திரை மோதுகின்ற ஆழத்தில் உள்ள கற்பாறை மீது தேங்காயை வீசுங்கள். அதற்குமுன், பிரயாணத்தினால் உங்கள் உடம்பு அலுத்துப்போய்விட்டது - இலங்காதேவி - எங்கள் இயற்கை அன்னை, ஏழு கிணறுகளில் வெந்நீர் வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். ஏழு கிணறுகளிலும் முழு துங்கள்; முழுகிக் களியுங்கள்! அலுப்புத் திருங்கள்.

காதலணப் பிரிந்தவளின் மனம்போல ஒன்று
 கவிபாடிப் பரிசுபெறுன் மனம்போல ஒன்று
 திதுபழி கேட்டவன்தன் மனம்போல ஒன்று
 செய்தபிழைக் கழுங்குமவன் மனம்போல ஒன்று
 நீதிபெறு ஏழைதுயர் மனம்போல ஒன்று
 நீஷைபழித்த கற்புடையாள் மனம்போல ஒன்று
 காதுமழுக் காறுடையான் மனம்போல ஒன்று
 கனலேறு மெழுநிர்கள் உண்டுகள்ளி யாவில்.

வெந்நீர் முழுக்கு ஆயிற்று; உடல் பூரிக்கின்றது.
 இனி,

சுவாமி தரிசனம் சித்திப்பதாக.

ஆடிப் பிறப்பொடு கத்தரித் தோட்டமுய
 ஆக்கி அளித்த புலவர்பிரான்
 தேக் கிடையாத தென்னிலங்கை வளன்
 தென்சொரி யுந்தமிழ் மாந்துதுமே.

6. கவிஞர் என்றும் கவிஞரே

கம்பருடைய மகன் அம்பிகாபதி. கம்பர் வீட்டுக் கட்டுத்தறியும் கவிபாடுமன்றே? அம்பிகாபதியின் புலமை யைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டியதில்லை. அம்பிகாபதியும் சோழ மகாராசனின் புத்திரியும் பரஸ்பரங் காதலுடையவர்களாயிருந்தார்கள். அதனை அரசன் ஒருவாறு அறிந்துவிட்டான்; மந்திராலோசனைகூடச் செய்யவில்லை; அம்பிகாபதியைச் சிரச்சேதஞ் செய்யும்படி தீர்ப்பு அளிக்கப்பட்டது. அதனைக் கம்பர் அறிந்தார். அவருக்கு மனம் சகிக்க வில்லை. அரசனை எவ்வளவுக்குப் பணிந்து கேட்கக்கூடுமோ அவ்வளவுக்கெல்லாம் பணிந்து கேட்டார். அரசன் இரக்கங்காட்டவில்லை. கவித்துவ சக்தி யத்தனையும் பிரயோகிக்கப்பட்டது. கம்பர் தாம் கவிச்சக்கரவர்த்தி என்பதையும் மற்றந்து போனார். புத்திர சோகம் யாரைத்தான்விட்டது!

கம்பர் மேலும் இரந்து நிற்கின்றார். அரசனுக்குக் கம்பருடைய முகத்தைப்பார்க்க முடியவில்லை. அரசனுடையமனம் ஒரு சிறிது நெகிழ்ந்தது. சற்றே சிந்திக்கத் தொடங்கினார். ஒருவாறு அவன் மனம் ஒரு முடிவுக்கு வந்தது. அம்பிகாபதி பெண்பால் கலவாமல் நூறு பாட்டுப் பாடக்கூடுமானால் அவனுடைய மரணதன்டனையை விலக்கி விடுவதேயன்றி, தன்னுடைய புத்திரியைக் கலியாணங்கு செய்துவைப்பதாகவும் பெருமுச்சோடு சொன்னேன்.

கம்பர் கவிச்சக்கரவர்த்தியாய் விட்டார். அவருடைய ஆனந்தக் கூத்துக்கு அளவில்லை. அம்பிகாபதிக்கு அதற்குமேல் ஆனந்தம். இந்தச் சம்பவங்களையெல்லாம் திரைமறைவிலே கேட்டுக்கொண்டிருந்த அரசிளங் குமரிக்கு ஆனந்தம் அனைகடந்து விட்டது.

அம்பிகாபதி பாடுகிறஞ். அவனுடைய காதல்திரையைப் பீறிப் பாய்கிறது. அவள் விரல் மடித் தெண்ணுகிறஞ். அவன் மிகு வேகமாகப் பாடுகிறஞ். அவன் அதிலும்

வேகமாக எண்ணுகிறுள். அந்தோ விதியே! ஓர் என் தவறி விட்டது. காதலுக்கு சன் மாத்திரமா, சணக்குமில்லை. அவள் அவனை முந்திவிட்டாள். அவன் தொண்ணாற்றுகிற பது பாட்டுப் பாடி முடித்தான். அவன் நூறு என்று எண்ணி முடித்தான். அவருக்கு அப்பால் எண்ணுகிற வேலை இல்லை. அவளைக் காதல் விழுங்கிவிட்டது. அவள் தன்னை அறியா மலே ஏழுந்து சற்றே தலையை நிமிர்த்தி அவனை எட்டிப் பார்த்தாள்.

அவனுடைய முகம், கவிதாலோகத்தை ஊடுருவிச் செல்கின்ற அவனுடைய கெம்பீரமான பார்வைக் கெதிர்ப் பட்டது. நடந்த பழைய சம்பவங்களை எப்படி ஞாபகஞ் செய்ய முடியும்! அவனுடைய நிலை, தன்னை மறந்த நிலை -யோகநிலை; கவிதாயோகம். அவனுடைய முகச்சாயல், அவனுடைய இருதயமாகிய தூயபளிங்கில் அப்படியே படிந்தது. அஃது அவன் வாயினின்றும் ‘சற்றே’ என்று தொடங்கி, ‘தலையலங்காரம் புறப்பட்டதே’ என்று முடிந்த ஒரு பாட்டாய் பிரதிவிம்பித்தது, இதுதான் நூறுவது பாட்டு.

கத்திமுனையிலுங் சம்பருடைய மகன் சம்பருடைய
மகனுயே யிருந்தான்.

* * * *

ஒருநாள் நல்ல மத்தியான நேரம், கும்பகோணத்திலே ஒரு சத்திரத்திலே காளமேகப் புலவர் உணவு அருந்திக் கொண்டிருந்தார். அவருக்கெதிரில், ஒரு முன்குடுமி வைத்த பிராமணன் — சோழதேசத்தவன் — அவனும் உண்டுகொண்டிருந்தான். அவன் உண்டுகொண்டிருக்கவில்லை—சோந்ரேடு யுத்தஞ் செய்துகொண்டிருந்தான். பரிசாரகர்கள் சோறு படைத்தபடியே நின்றார்கள். அவன் உண்டபடியே இருந்தான். அந்த மகாயுத்தத்தில் அவனுடைய முன் குடுமி அவிழந்து, சோற்றில் வீழ்ந்து முடிக்கொண்டது. அவன் இடக் கையால் குலைந்த குடுமியை உதற்னபடியே யுத்தத்தையும் நடாத்தினான். எதிரில் உண்டுகொண்டிருந்த காளமேகப் புலவரின் உணவில் எச்சிற் சோறு தாராளமாகத் தெறித்தது.

காளமேகம் இருண்டது. புலவர் உருத்திரமூர்த்தியின் அவதாரம் எடுத்தார்.

“கருக்கவிழ்ந்த முன்குமீச் சோழியா சோற்றுப் பொருக்குலர்ந்த வாயா புலீஷா—திருக்குடந்தைக் கோட்டானே நாயே குரங்கே யுனையொருத்தி போட்டானே வேலையற்றுப் போய்”

என்ற பாசுரம் பாய்ந்தது.

கடும்பசி வேளையில், கடுங்கோப நேரத்திலும் காளமேகம் காளமேகமாயே யிருந்தது.

* * * *

“கம்பர் கணைசொல்லுதல் முதலிய விடயங்களிற் குற்ற மில்லை. பாதாதிகேச வருணனை, நாட்டு வருணனை, கோபுர வருணனை, மதில் வருணனை இவைகளான்றே காவியங்களைச் சிறப்பிப்பன. இந்த விடயங்களில் எங்களுக்குங் கம்பருக்கும் என்ன வித்தியாசம்,” என்று சோழ மகாராசாவின் ஆஸ்தானப் புலவர்கள் கம்பரில்லாத ஒரு சமயத்திற் பேசிக் கொண்டார்கள். இதனையறிந்த சோழமகாராசா புலவர்களைவரையுந் தத்தங் காவியங்களுடன் சபைக்கு வருமாறு ஒருநாட் கட்டளையிட்டார். அக் கட்டளைப்படி புலவர்களைல்லோரும் தாந்தாம் பாடிய காவியங்களுடன் வந்து சேர்ந்தார்கள். கம்பரும் வந்து சேர்ந்தார்.

சோழமகாராசா புலவர்களை விளித்து, “உங்கள் காவியங்களிற் சிறந்தபகுதிகளை—காவியங்களைக் காவியங்களாகவைத் திருப்பனவற்றை — இவையென்று வரையறுத்துக் கொல்ல வேண்டும்” என்று கேட்டார். புலவர்களுக்குத் தலை கால் தெரியவில்லை. அளவில்லாத மகிழ்ச்சி. விடை முன்னமே ஆயத்தமான விஞை வருமானால் எவர்கள் எந்தப் பார்சை தான் எடுக்க மாட்டார்கள். இறுதியிலிருந்த—ஒரு காலத்தும் எழுந்து பேசியறியாத ஒரு புலவர் திடீரென்றெழுந்து, ‘பாதாதிகேச வருணனை, அகழி வருணனை.....’ என்று ஒரு பெரிய அட்டவணையை முச்சுவிடாமற் படித்தார். சோழ

மகாராசா கையையமைத்து அவரை இருத்திவிட்டு, “புலவர் கள் கூறிய வருணைகளுள் முதலிலுள்ள பாதாதிகேச வருணையை எடுத்துக்கொள்ளுவோம்; அதில் உங்களுக்கு கைவந்த அவயவங்களைப்பற்றிய வருணைகளை, உங்கள்காவியங்களில் எடுத்துக்காட்டி வியாக்கியானஞ் செய்யுங்கள்” என்று கட்டளையிட்டார்.

சோழ மகாராசா வாய்மூழன் ஒரு புலவர் எழுந்தார். அவர் தமது காவியத்திற் பெண்களின் அவயவம் ஒன்றுக்கு முந்நூறு உபமானங்காட்டி வியாக்கியானஞ் செய்தார். அப்பால் மற்றொரு புலவர் பஸ்லுக்கு பதினாறு உபமானங் காட்டினார். வேறொருவர் மூக்குக்குமுப்பத்திரண்டு உபமானஞ் சொன்னார். இப்படியே புலவர்களைல்லாரும் மனனப் பிரசங்கஞ் செய்து முடித்த பிள்ளைகள் போலத் தத்தம் வருணைகளைப் படித்து வியாக்கியானஞ் செய்து முடித்துவிட்டு அப்பால் ஒன்றும் பேசாமல் அமைதியாக இருந்தார்கள்,

இந்தச் சம்பவத்தைப்பற்றி ஒளவையாருக்கும் புகழேந்திக்கும் ஒன்றுமே தெரியாது அவர்கள் மிகவும் பிந்தி வந்தார்கள். அப்பொழுதுதான் கம்பர் எழுந்தார். அதற் கிடையில் “‘ஒரு வார்த்தை’” என்று சொல்லிக்கொண்டு மற்றொரு புலவர் குறுக்கிட்டார். சபையிலே ஒரு பெரிய அமைதி உண்டானது.

“பெண்களின் அவயவ வருணைகளைப் பற்றிக் கேட்டுக் கேட்டுச் சபையிலுள்ளவர்கள் அலுத்துப்போனார்கள். ‘பழப் பழகப் பாலும் புளிக்கும்’ என்பார்கள், கம்பர் கவிச்சக்கர வர்த்தியாயிருக்கின்றாரே. அவர் ஆண்பாலாரின் அவயவத்தை வருணைத்திருந்தால் அதைப்படித்துவியாக்கியானஞ் செய்வதே நன்று. பெண்பாலாரின் அவயவ வருணை—அவர்களுள்ளஞ் சிதாபிராட்டியின் அவயவ வருணை வேண்டவே வேண்டா. அதுதான் எல்லாருமிறந்தது. ஆண்பாலாருள்ளும் ஸ்ரீராம ஞுடைய முகம், கை, கால், தோள் இவற்றைப் பற்றிய வருணையானால் வேண்டா. அவற்றைப் பற்றிய வருணை

களை ஆழ்வார்களின் பாசுரங்களிற் கேட்டுக் கேட்டுக் காதடைத்துவிட்டது. ஸ்ரீராமனுடைய மார்பு, முழந்தாட்பொருக்குத் துவாரம், இரைக்குழல், சிறுகுடல் இவற் றைப்பற்றிய வருணனையானால் ஆகட்டும்; இனி வருங்காலத் துக் கேற்றது; சுகாதார சம்பந்தமானது." என்று தமது சிற்றுரையை ஒருவாறு முடித்தார். சபையிற் பெருங்கூச்சல். ஆம்! ஆம்! என்று கையுயர்த்தி அநுவதித்தார்கள் புலவர்கள், சோழமகாராசா மௌனங்கு சாதித்தார்.

புலவர்களினாரவாரம் அடங்கினபின்பு கம்பர் புஞ்சிரிப் போடு சபையிலுள்ளவர்களை நோக்கி "புலவரவர்கள் இங்கே கூறியது முற்றிலுங்க சரியே. அவர்கள் எடுத்துக் காட்டிய விடயங்களுள் முதலிலுள்ள ஸ்ரீராமனுடைய மார்பைப்பற்றிய வருணனையைப் பகுத்து வியாக்கியானங்கு செய்கின்றேன்," என்று சொல்லி இராமாயணத்திலே உருக்காட்டு படலத்திற் சிதாபிராட்டிக்கு அநுமன் கூறியதாயுள்ள ஸ்ரீராமனுடைய மார்பைப்பற்றிய வருணனைப் பாட்டைப் படிக்கவாரம்பித்தார்:

"போருவரு மரகதுப் பொலங்கோள் மாஸ்வரை
வெருவற விரிந்துயர் விலங்க லாகத்தைப்
பிரிவற நோற்றன ளௌன்னிற் பின்னையத்"

என்ற மூன்றடியையும் படித்துவிட்டார். நான்காமடி தொடங்குமுன், சபையிலே பெரிய கூக்குரல் உண்டாய் விட்டது. கம்பர் ஒருவித சலனமுமின்றி நிறைகுடம்போல அமைதியாக நின்றார்.

"இதுதானே பழைய யஸ்லவி" என்றார் ஒரு புலவர்.

'திருவுறை மார்பிளைச் செப்ப வேண்டுமோ,' என்று நான்காமடியையும் முடித்துவிடுகிறதுதானே என்றார் மற்றொரு புலவர்.

பாவமோர் கோடி புரியினு மொன்றும்
 பரிவினிற் றருமமொன் நியற்றின்
 ஏவரும் வியப்பக் கோடியாய் மல்தும்
 இன்னதோர் பெற்றியை நாடித்
 தேவர்கண் முனிவர் தய்பதம் வெறுத்துச்
 சிவனருச் சணபுரிந் தங்கண்
 மேவினர் தவஞ்செய் திருத்தலாற் காஞ்சி
 வியனகர்ப் பெருமையார் விரிப்பார்.

என்ற பாட்டைப் படித்து, இறுதியடியின் இறுதிப் பாகத்தை
 இரண்டாம் முறையும் படித்து, “கந்தபுராணத்திற் கச்சி
 யப்பர் வழிகாட்டியிருக்கிறார். அவர் அருட்பெரும் புலவர்.
 அவர் ஆண்ட நடையை விலகுவதா? ” என்றார் வேஞ்சேர்
 ஆராய்ச்சிப் புலவர்: “என்ன புதுக்காரியஞ் செய்துவிட்ட
 டார்—நாலுபத்து உபமானம் சொல்லியிருக்கிறாரா,” என்
 றார் உவமைப் புலவர். ஆடாமல் அசையாமல் நல்லபிளையா
 யிருந்தார் ஓட்டக்கூத்துப் புலவர்.

கம்பர், புலவர்களாரவாரஞ் செய்தபடியாலோ வேறேக்
 காரணத்தினாலோ நான்காமடியையே படித்துக்காட்டாமல்
 முதன் மூன்றடிக்கும் வியாக்கியானந் தொடங்கினார். உரை
 யாசிரியர் ஒருவரும் ஏதோ ஒருவிதமாக அந்தச் சபையில்
 நுழைந்துவிட்டார். அவர், “வேண்டா! வேண்டா! உரை
 வெளிப்படை! ‘ஓப்பில்லாத அழகிய பெரிய மரகதமலை
 யஞ்சம்படி யகன்றுயர்ந்ததும், மலைபோல அசைவில்லாதது
 மரன் ழீராமனுடைய மார்பைப் பிரியாமல் எப்பொழுதும்
 வாழும்படி இலக்குமி தவஞ்செய்தாலோயானால்’ என்பது
 தானே உரை; ‘பின்னையத்’ என்பதை அடுத்த அடியோடு
 சேர்த்துக்கொள்ளுவோம்,” என்றார். சபையிலுள்ளவர்களும் ‘ஆம்! ஆம்! உரை வெளிப்படை; புதுமையொன்று
 மில்லை. அடுத்த அடி வரட்டும் என்றார்கள்.

கம்பர் சிறிதுநேரம் மௌனமாக அவர்களைப் பார்த்துக்
 கொண்டு நின்றார். அவர்கள் தங்கள் கண்களாகிய பாணங்

களை அவர் முகத்திற் செலுத்தினார்கள். அவர் மிக ஆறுதலாக, ‘திருவினிற் நிருவளார் யாவர் தெய்வமே’ என்ற நான்காம் அடியை வெளியிட்டார்.

சோழமகாராசா சிங்காசனத்தினின்றும் குதித்துக் கம்பரைக் கட்டித் தழுவி முத்தமிட்டார். ஒளவைக்கிளவி இருந்தவிருக்கையிற் குடுகுடுத்தாள். புகழேந்திப் புலவர் அடுத்த அடிக்கு, தாம் வியாக்கியானஞ் செய்வதாகக்கூறி, எழுந்து நின்றார். ஒட்டக்கூத்தர் தலையைத் தூங்கப் போட்டுவிட்டார். மற்றைப் புலவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்தார்கள். அங்கேயிருந்த உரையாசிரியர் கண்டறியாததைக் கண்டு களிக்கூத்தாடினார். சோழமகாராசாவின் வேண்டுகோளின்படி கம்பர் சிங்காசனத்தில் எழுந்தருளினார். எல்லாருங் கம்பரையும் புகழேந்தியையும் மாறிமாறிப் பார்த்தார்கள்.

‘ஸ்ரீராமனுடைய மார்பைப் பிரியாமல் இருக்குமாறு இலக்குமி தவஞ் செய்தாளேயானால்,’ என்ற பொருளைச் சாதாரண கவிகள் எடுத்துக்கொண்டால், இச்சபையிலுள்ள புலவர் ஒருவர் “திருவறை மார்பினைச் செப்பவேண்டுமோ,” என்று நான்காமடியை முடித்துக் காட்டியவாறு போல, ‘ஸ்ரீராமனுடைய மார்பின் பெருமையைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ’ என்றுதான் பின்னடியிற் பொருளை முடிப் பார்கள். கம்பர் சாதாரண கவிகளின் வருக்கத்தைச் சேராதவர். இப்படியான சந்தர்ப்பங்களிலேதான், கம்பரையும் சாதாரண கவிகளையும் பிரித்தறிகின்றோம்.

கம்பர் முதலில் எடுத்துக் கொண்ட பொருளை நோக்கி னாற் சாதாரண கவிகள் செல்லுகிற வழியிற் செல்லுவதாயே தோன்றுகின்றது. ஆனால், இங்கே காட்டிய பொருவரும் என்ற செய்யுளின் நான்காமடியின் பொருளை நோக்கினால், அவர் தம்மைப் பின்றெடுத்து வந்த கவிகளையெல்லாம் ஏமாற்றிவிட்டு, முன் ஒருகாலும் ஒருவரும் போயறியாத புதுவழியிற்றிரும்பித் தாம் புலவர் என்ற பிறவிக் குணத்தைக் காட்டிச் செல்வது நன்கு தெரிகின்றது.

சாதாரண கவிகள் போல, 'மார்பின் பெருமையைத்தான் நான்காமடியிலும் கம்பர் சொல்லுவார்', என்று எல்லாரும் எண்ணினார்கள். கம்பருக்கோ சொந்தமான குணம் வந்து விட்டது. 'மகாலக்குமி ஸ்ரீராமனுடைய மார்பைப் பிரியாம விருக்குமாறுதவஞ்செய்தால்' மகாலக்குமிக்குப் பெருமையா? ஸ்ரீராமனுடைய மார்புக்குப் பெருமையா? என்ற வினாக்கள் கம்பருடைய இருதயத்தில் எழுந்து போராடின.

ஸ்ரீராமனுடைய மார்புக்குப் பெருமையென்று சொல் வதுதான் பழையமை வழி.

மகாலக்குமிக்குப் பெருமை என்று சொல்வது கவிச்சக்கர வர்த்திகள் செல்லும் மார்க்கம்; கம்பர் கண்ட நெறி.

மகாலக்குமி ஸ்ரீராமனுடைய 'ஆகத்தை பிரிவற நோற் றனள்' எண்ணில், 'அவள் மகாபாக்கியசாலிதான்; அவளி லும் பார்க்கப் பாக்கியசாலிகள் இருக்கமுடியாது' என்ற பொருள், அத் 'திருவினில் திருவளார் யாவர்' என்பதனாற் கூறப்பட்டது. மகாலக்குமிக்கு இதைவிட மகா பாக்கியம் முன் வந்ததுமில்லை, இனி வருவதுமில்லை யாதவின் 'பின்னை' என்ற அடை கொடுக்கப்பட்டது. 'தெய்வமே' என்பது விளிப்பெயர்; அநுமன்சிதாபிராட்டியை விளித்தது.

கச்சியப்பர்நடை ஆண்டைக்குப் பொருத்தமானது. அவருடைய அருணேக்கும் போக்கும் வேறு—கம்பரிடம் நாம் காத்திருக்குங் காவிய நடை வேறு—என்றிங்ஙனம் உரை விரிக்கப்பட்டது.

தம் புலமையைக் காட்டுதற்கேலாத பழம் புலவர்களைவாம் எடுத்தாண்ட—பலரும் பலகாலும் பயின்ற—பழைய விடயத்திலுங்கூடக் கம்பர் கம்பராயேயிருந்தார்.

எந்த இடத்திலும், எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் கவிஞர் என்றுக் கவிஞரே.

7. ஈழநாட்டுப் புலவர்

எழுநாட்டுப் புலவர்களைப்பற்றிக் கேட்டால், அரசுகேசரியிலிருந்து தொடங்குவதுதான் வழக்கம். நான் அந்த வழக்கத்தைக் கைக்கொள்ள விரும்பவில்லை. அரசுகேசரி யாழிப் பாணத்து நல்லூரிலிருந்து அரசு செய்த பரராசகேகர மகாராசா யின் மருகர்; வடமொழியிற் காளிதாச மகாகவி இயற்றிய இரகுவமிசத்தைத் தமிழிற் பெயர்த்துப் பாடியிருக்கின்றார். பாடல்கள் வெகு கடினமானவை. பண்டிதர்களையே மலையச் செய்பவை. அரசுகேசரி ஒரு மகா வித்துவான். கோப்பாயி விருந்தவர் சபாபதி நாவலர். அவரியற்றிய திராவிடப் பிரகாசிகை, வசன நூலேயாயினும் இரகுவமிசம் போல மிகக் கடினமானது. சபாபதி நாவலரும் அரசுகேசரிபோலவே ஒரு மகா வித்துவான். இந்தப் பெரிய மகாவித்துவான்களைப் புலவர் வரிசையில் எடுத்துச் சொல்ல நான் விரும்பவில்லை. கவித்துவ சாமர்த்தியம் வாய்ந்தவர்களால் இனித்த கவிகள் செய்தவர்களையே புலவர் வரிசையில் வைத்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். வித்துவான்களைப்பற்றிச் சொல்லுவதற்கு வேறொரு வித்துவ வரிசையை வைத்துக்கொள்ளலாம்.

நீர்வேலியில் வாழ்ந்தவர் சங்கர பண்டிதர். அவருக்கு முன்னமே திருநெல்வேலியில் உள்ளவர் ஞானப்பிரகாச முனிவர். இவர்கள் தமிழிலேயன்றிச் சம்ஸ்கிருதத்திலே மகா மேதைகள்; தருக்க கோட்டிகள். இவர்களையும் இவர்கள் வழியைப் பின்பற்றியவர்களையும் சொல்லுதற்குப் பண்டிதர்கள் என்று மற்றொரு வரிசையை எடுத்துக் கொள்ளலாம். வித்துவகிரோமனி பொன்னம்பலபிள்ளை நாவலரின் மருகர்; இலக்கிய இரசனையில் ஈடும் எடுப்பும் இல்லாதவர். அவர் இலக்கிய இரசத்தைச் சொட்டிக்கொண்டிருந்தார் என்று சொல்லுதல் தகாது; தாரை தாரையாகப் பொழுந்துகொண்டிருந்தார் என்றே சொல்ல வேண்டும். உரைநயும் சொல்லுகின்ற உரையாசிரியர்கள் வகுப்பிலேதான் அவரையும் அவர் வழி வந்தவர்களையும் வைத்துச் சொல்லலாம். சமீபத்தில் வாழ்ந்து போன மகாலிங்ககிவம் கற்பஞக்குக்கு ஊற்றுன ஓர் இனித்த

உபநியாசகர். அவரைப்பற்றிச் சொல்லுதற்கு அவருக்கு என்று ஒருதனித்த இடம் வேண்டும். கவாமி விபுலாநந்தர் கவித்துவம் வாய்ந்த இனிய புலவரேயாயினும், அவருடைய விசேட ஆற்றல்கள் பற்றி அவருக்கு வேறு இடங் கொடுக்கவேண்டும். தெல்லிப்பழை வித்துவான் சிவானந்தையரின் கூரிய விவேகம், புலோலிக் கதிரவேற்பிள்ளையின் மகா திறமை தனித்தனிப் பெருமைக்கு உரியவை. இன்னும் எத்தனையோ மதிநுட்பம் வாய்ந்தவர்கள்—தமிழ்ப்பணி செய்தவர்கள் இருக்கின்றார்கள். ஆறுமுச் நாவலரின் தனிப்பெருமை பிரசித்த மானது.

இங்கே பெயர் குறித்துச் சொன்னவர்களும் குறிப்பிடாமல் உரை வைத்தவர்களும் ஆகிய எல்லாரும் சமூஹாநாட்டுத் தின் அறிவுக் கள்கள்; தவப்புதல்வர்கள். இவர்கள் ஒவ்வொரு வரையும் தமிழ் மாணுக்கர் தெரிந்திருத்தல் வேண்டும். புலவர்கள் என்றால் அறிஞர்கள் என்றும் கருத்துச் சொல்ல வாம். அக்கருத்தில் இவர்கள் எல்லாம் புலவர்களே. ஆனால் புலவர்கள் என்ற சொல்லை அக்கருத்தில் உபயோகிக்கவில்லை யென்று முன்னமே குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். பாட்டுப் பாடுகிற வர்களைப் புலவர் என்று வழங்குவதை வழக்கிலே காணலாம். திரைப்படத்தில் போன்ற நன்மை தீமை விசாரியாத வசிகரமான பாடல்கள் பண்ணுகிறவர்களையும் சாதாரண மான உலகம் புலவர்கள் என்கின்றது. அக்கருத்திலும் அச் சொல்லை உபயோகிக்க விரும்பவில்லை. நல்லறிஞர்களாய் நன்மைக்குப் பாதகம் இல்லாத இனிய கவிகள் புணபவர் களையே புலவர்கள் என்று இங்கே எடுத்துக்காட்ட முயலு கின்றேன். தமிழ் அறிஞர்களின் பெயர்களை மனத்தில் இருத்திக் கொண்டாற் பிறகு வளர் வளரப் பெரிய பயன் உண்டாகும். இவ்வளவில் நிறுத்தி இனிப் புலவர்களிடஞ் செல்லுவோம்.

சமூஹாநாட்டுத் திலை நல்ல பேரறிஞராய்க் கவித்துவ சாமர்த தியத்தில் தலைசிறந்தவர் சின்னத்துப் பிப் புலவர். இவர் காலத் தினாலும் முற்பட்டவர். இவருக்கு அடுத்தாடியில் வைத்து

எண்ணுதற்குரிய புலவர் முத்துக்குமார் கவிராசசேகரர். இவர் தமிழைப் பாதுகாத்த சி. வெ. தாமோதரம்பிள்ளையின் உபாத்தியாயர்; தமிழ் வளர்த்த சன்னாகம் அ. குமாரசுவாமிப் புலவரின் பாட்டனர். முத்துக்குமார் கவிராசசேகரருக்கு அடுத்தபடியில் சொல்லக்கூடியவர் இருபாலீசு சேநுதிராய முதலியார். இவர் ஆறுமுகநாவலரின் உபாத்தியாயர். அடுத்து, உடுப்பிடிச் சிவசம்புப்புலவர் வரத்தக்கவர். இந்த வரிசை இன்னும் வளரலாம். கத்தரித் தோட்டத்து வெருளியும். ஆடிப்பிறப்புக்கொழுக்கட்டையும் இன்றைக்குங் குழந்தைகள் வாயிலே தவழுகின்றன; இனிக்கின்றன. ‘அதிரவரு மாணிக்க கங்கை’யையும், ‘வண்ணைன் மொழிகேட்டு வனம்விடுத்த சிதையை, இந்நாளுந் தேடுகின்ற குரங்கு’களையும்வடதேசத்து முதிர்ந்த அறிஞர்களும் புச்சிக்ஞர்கள். இவைகளைப்பாடிய நவாலியூர் திரு. சோமகந்தரப் புலவர் சில நாள்களுக்கு முன்பும் நமது மத்தியிற் பாடிக்கொண்டிருந்தவர். புலவர் பரம்பரையை இவ்வளவில் நிறுத்தி, இன்னும் இந்தப் பரம் பரை முளைகொள்ள வேண்டுமென்று ஒரு வாழ்த்துச் சொல்லி விட்டு, முதலில் வைத்துப் பேசிய சின்னத்தம்பிப்புலவரிடம் போவோம்.

சின்னத்தம்பிப்புலவரின் தந்தையார் ஒரு வித்துவான்; பெயர் வில்லவராய் முதலியார்; பரராசசேகரனின் வமிசத்தில் உள்ளவர்; ஒல்லாந்தர் காலத்திலிருந்தவர்; ஒல்லாந்த அரசாங்கத்தில் உத்தியோகமும் வகித்தவர். இக்காரணங்களினாலே வில்லவராய் முதலியார் பெருஞ் செல்வாக்குடன் வாழ்ந்துவந்தார். முதலியாரின் செல்வாக்குக்குத் தக்கவாறு புதல்வராகிய சின்னத்தம்பியார் இளமையில் நடந்துகொள்ள வில்லை. படிப்பிலே கருத்துச் செலுத்தாமல், முழுக் கருத்தையும் விளையாட்டிலே செலவு செய்தார். இது முதலியாருக்குப் பெரியமனவருத்தம், உத்தியோக முயற்சியினால் புதல் வர்மேற் கருத்துவைக்க முடியவில்லை. புதல்வருர் முதலியார் கண்ணிற்படாமல் விளையாட்டிற் காலங்கழித்து வந்தார். தாயாரின் இணக்கழும் இவருக்கு உண்டு. வயது ஏழுஆயிற்று.

ஒருநாள் வடதேசத்து வித்துவானேருவர், வில்லவராய முதலியார் வீட்டை விசாரித்துக் கொண்டு வந்தார். தெரு விலே சிறுவர்கள் விளையாடிக்கொண்டு நின்றார்கள். இலக்கணத் தமிழிலே “‘முதலியார் வீடு யாதோ?’” என்று வடதேசத்து வித்துவான் சிறுவர்களை வினாவினார். ஒரு சிறுவன் தலைநிமிர்ந்து விளையாட்டாக,

“பொன்புக் சொரியும் பொலிந்தசெழுந் தாதிறைக்கும் நன்பு தலத்தோர்க்கு நன்னிமலாம்—மின்பிரபை வீசுபுகழ் நங்குவான் வில்லவரா யன்கணக வாசலிடைக் கொன்றை மரம்.”

என்ற ஒரு பாட்டால் விடை சொன்னான். ‘வில்லவராய முதலியாருடைய வீட்டு வாசலிலே ஒரு கொன்றை மரம், அவ்வாசலைத் தங்கமியமாக்கிக் கொண்டு, நல்ல நிழலைச் செய்து நிற்கின்றது’ என்பது பாட்டின் கருத்து.

வந்த வித்துவான் தினைத்துப்போனார். பாடலைப் பாடஞ் செய்து கொண்டே, முதலியாரிடம் போய் இந்த வியப்பைச் சொன்னார். முதலியாரின் மனைவியார் அப்பாடல் பாடியது தம் மகனுய்த்தானிருத்தல் வேண்டுமென்று கூறி, ‘ஈன்ற பொழுதிற் பெரிது உவந்தார்.’ முதலியாரோ, “போ! போ! உன் மகனுவது வெண்பாப் பாடுகிறதாவது! யாரோ பாடி வைத்த பழும் பாடலை வேறு யாரோ சிறுவன் படித்துக்காட்டி யிருப்பான்” என்று மழுப்பிவிட்டார். மகனுடைய படிப்பிற் கருத்து வைப்பதில்லை என்று மனைவியார்மீது முதலியாருக்குச் சிறு கோபழும் உண்டு. என்றாலும், “‘குலவித்தை கல்லா மலும் வரலாமே’” என்ற ஒரு கருத்தும் உள்ளுக்குள்ளே முதலியாருக்கு இருந்தது; வெளிக்காட்டவில்லை; சில வருடங்கள் கழிந்தன.

ஒருநாள் முதலியார் கல்வளை என்ற தலத்தில் எழுந்தருளிய விநாயகப் பெருமான்மீது ஒரு யமக அந்தாதி பாட வெண்ணி, முதலில் காப்புச் செய்யுள் பாடத் தொடங்கி னார். காப்புச் செய்யுளில் முதல் இரண்டு அடி எழுதிவிட்டார். அப்பால் ஓடவில்லை. பாட்டைப் பூர்த்திசெய்யாமலே

ஏட்டையும் எழுத்தாணியையும் இறப்பிற் சொருகி விட்டு, முதலியார் வெளியிலே உலாவப் போய்விட்டார்.

சமயம் பார்த்துப் போசனஞ் செய்ய வருகின்ற சின்னத் தம்பியார், தாயாரிடம் வந்து போசனஞ் செய்துவிட்டுச் சற்றே புகையிலை வாய்க்குன் இட்டுக்கொள்ளும் பொருட்டு தந்தையார் புகையிலை சொருகுகிற இறப்பைப் பரிசோதனை செய்துகொண்டுவந்தார். புகையிலைக்குமுன் ஏடும் எழுத்தாணியும் எதிர்ப்பட்டன. ஏட்டை எடுத்துப் பார்த்தார். பாட்டொன்று பூர்த்தியாகாமல் இரண்டு அடி மாத்திரம் எழுதப் பட்டிருந்தது. உடனே மற்றை இரண்டு அடியையும் பாடிப் பூர்த்திசெய்து, பழையபடி சொருகிவிட்டுச்சின்னத்தம்பியார் போய்விட்டார். சம்பவம் யாருக்குந் தெரியாது. உலாவப் போன முதலியார் மற்றை இரண்டு அடிகளையும் ஆயத்தம் செய்துகொண்டு, சற்று வேகமாக வந்தார். ஏட்டை எடுத்தார். பாட்டுப்பூர்த்தியாயிருந்தது; தாம் நினைத்துக்கொண்டு வந்த அடிகளிலும், பூர்த்தியாயிருந்த அடிகள் மிக நன்றாயிருந்தன. அது தமது அருமை மகனுடைய வேலையாய்த்தாணிருக்கும் என்று முதலியாருக்குப் பெருமகிழ்ச்சி. ஆயினும் அதனை நிச்சயம் செய்யும் பொருட்டு. "சின்னத்தம்பி இந்தப் பக்கம் வந்தானு?" என்று தாழ்ந்த அங்குக்குரலில் மனைவியாரைக் கேட்டார்.

மனைவியார்புகையிலை எடுத்ததற்குத்தன்டிப்பார்போலும் என்றெண்ணி, "கண்டதார் கேட்டதார்" என்று மறுத்து விட்டார். முதலியாருக்கு என்ன செய்வதென்று தெரிய வில்லை. நடந்ததைச் சொல்லி, ஏட்டையுங் காட்டி, "அவன் இந்தப்பக்கம் வந்திருந்தல் வேண்டும், ஒளியாமற் சொல்" என்று வேண்டினார். காரியத்தை அறிந்ததும், "ஓம்! ஓம்!" என்று மனைவியார் கூத்தாடினார். முதலியார் கண்ணீரவிட்டு அழுதுவிட்டார். அது ஆனந்த அழுகை. இருவருந் தெரு வுக்குப் புறப்பட்டார்கள், சின்னத்தம்பியார் வழக்கம்போல் ஓடி மறையவில்லை, 'புலவர் கிளமணியே, வாடா கண்ணே!' என்று இருவருங் கட்டித் தழுவி முத்தமிட்டார்கள். முதலி

யார் ஏட்டையும் எழுத்தாணியையும் சின்னத்தம்பிப்புவலவச் சையில் ஒப்பித்து, ‘‘நீயே நூலெப் பூர்த்திசெய்’’ யென்று வேண்டிக்கொண்டார். சின்னத்தம்பிப்புவலவர் தந்தையார் வேண்டுதலைச் சிரமேற்கொண்டு, இன்னும் ஒரு காப்புச் செய்யுள் பாடி, இரு காப்புக்களுடன் கல்வெளியமக அந்தாதி என்னும் அந்தப் பிரபந்தத்தைப் பாடி முடித்தார். அதன் பிறகு அவர்பாடியபிரபந்தம் மறைசையந்தாதி, ஈழமண்டலப் பாடல்களுள்ளே வடதேச வித்துவான்களெல்லாம் மன மொத்து மதிக்கும் பிரபந்தம் அது. அதனைப் பதினைந்து வயசிற் பாடினார் என்று சொல்லுகிறார்கள். கரவை வேலன் கோவை என்ற பிரபந்தமும் இவர் பாடியதென்று சொல்லப் படுகின்றது.

பின்வருஞ் செய்யுள்கள், முறையே மறைசை அந்தாதி பிலுங் கோவையிலும் மிக மிக இனிப்பானவை;

ஒன்னேதை யுண்புற வீரமறந்
தாரெம தூரர்முன்னுண்
மண்ணேந யாக்கிய சோறீந்
திடமகிழ்ந் தார்வயலில்
நன்னேதை யால்வெயில் காப்பமறைக்
காட்டுறை நாகமணி
வண்ணேதை யோதுக்குச் செய்பாதி
பாதி மனிவரைக்கே.

பூவென்ற மாவிலங் கேசனை
நாளைக்குப் போர்புரிய
வாவென்ற வீரன் கரவையில்
வேல மகிபதி மேற்
பாவென்ற வாளிப் பவளக்செவ்
வாங்மடப் பாவையிவன்
ஏவென்ற காதளை வோடிய
பார்வை யிமக்கின்றதே.

8. பறுளை விநாயகர் பள்ளு

“ஆற்றுவெள்ளம் நாளைவரத் தோற்றுதெகுறி — மலையாளமின்னை சமூகமின்னை சூழமின்னுதே
நேற்றுமின்றுங் கோம்புசுற்றுறிக் காற்றடிக்குதே — கேணி நீரப்படுசொ நித்தவளை கூப்பிடுகுதே.”

இந்தப் பாட்டு முக்கூடற்பள்ளில் உள்ளது; வெகு பிரசித்தமானது. நாளைக்கு ஆற்றிலே வெள்ளம் கரைபுரங்கடு பெருகப்போகின்றது; இது நிச்சயம். அதற்கான குறிகள் எல்லாம் தோன்றுகின்றன. மலையாளப்பக்கத்திலும் சமூக கரையிலும் பளிச்சுப் பளிச்சென்று வானம் மின்னுகிறது. காற்றுச் சுழன்று சுழன்று அடிக்கிறது. தவளைகள் கத்துகின்றன. இனி இதற்குமேலேன்ன வேண்டும்? மழை எங்கேயோ பொழிகின்றது. எங்கே என்றுதான் தெரியவில்லை. மலையாளப் பக்கத்திலும் பெய்யலாம்; ஆனால் அங்குப் பெய்யவில்லை.

சமுநாட்டிலேதான் மழை மிகமிகப் பெய்தது. இங்கே சின்னத்தம்பிப்புலவர் இருந்தார். முக்கூடற்பள்ளு மின்னிய மின்னலுக்குச் சின்னத்தம்பிப்புலவருடைய பறுளை விநாயகர் பள்ளிலே ‘சோ’வென மாரி பொழிந்தது. அந்த மாரிமாழ யிலே நனைந்து கொஞ்சங் கொடுகுவோம் வாருங்கள். இதோ சமிபுரப் பக்கத்திலிருந்து மழை வருகின்றது; வந்துவிட்டது.

கருமயி லாடக் குயிலினம் வாடக்
கவியினம் ஓடக் கரடிபுல்வாய்
பொருபுலி யாளித் திரள்மரை சாரற்
புறமுழை பதறிக் *கொடுகிடவே
அருகுழை தவளக் குலவரை தகரத்
தடதிகி ரியின்முத் துதிர்தரவே
சொரிமல ரகிலப் பலமர முறியச்
சோவென மாரி பொழிந்ததுவே:

* சில பதிப்புக்களில் ‘கிடுகிடவே’ என்றிருப்பது தவறு.

மயில்கள் ஆடுகின்றன; குயில்கள் வாடுகின்றன. குரங்குகள் ஓடுகின்றன. கரடி முதலிய விலங்குகள் கொடுக்கின்றன. குலமலைகள் தகருகின்றன. மூங்கில்கள் முத்து உதிருகின்றன. மரங்கள் முரிந்து நொறுங்குகின்றன. 'சோ' வென்று மாரி பொழிகின்றது.

‘சழித்துத் திரட்டி வெருட்டி யுரட்டித்
துள்ளி வெள்ளம் பரந்ததே’.

எங்கும் வெள்ளக்காடு. வேளாண்மை செழித்தது. இனி என்ற குறை என்று சொல்லிக்கொண்டு, ‘குடும்பன்’ என்ற பள்ளன் கமக்காரனுகிய ஆண்டையிடம் வருகின்றன். ஆண்டைக்குச் சந்தோஷங்கு சொல்லி உபகாரம் பெற்றுக் கொண்டு போகிறன். அவன் போக, வருகிறார் முத்த பள்ளி. குடும்பனுக்கு இரு குடும்பம். ஒருத்தி சுழமண்டலத் தாள். மற்றவள் சோழமண்டலத்தாள். இவள் இளைய பள்ளி; சுழமண்டலத்தாள் முத்த பள்ளி.

சிந்தைமதிக் கெட்டான் செழித்தபன்றை யாண்டவனுக்
கிந்தவகை பள்ளன் இயம்புமொழி யைக்கேட்டு
வந்தகுல முத்தாள் வறிதுநகை யுந்தோற்ற
முந்துகுமே பன்சரிதை முதலிக்கத் தொடங்கினனோ.

ஆண்டைக்குப் பள்ளன் சொன்னவைகளையெல்லாம் கேட்டு முத்தபள்ளி சிரித்துக்கொண்டு வருகின்றார்கள்; அது கோபச் சிரிப்பு, பெரிய முறைப்பாட்டோடு வந்திருக்கின்றார்கள். இளைய பள்ளி கால்வைத்தபிறகு, ஒடும்பனின் நடைமுறை களையெல்லாஞ் சொல்லி முதலிக்கத் தொடங்குகிறார்கள்.

பண்பு நிதி யறியாத தூக்குளிப்
பள்ளன் செய்கரு மங்களைக் கேளும்
உண்ப துங்குடிப் புங்களிப் புங்கள்
ஸுறக்க முழிளை யான்குடி லோடே
எண்பொ ருந்துமென் புத்தியுங் கேளான்
யானும் பின்னை யுரைப்பதும் விட்டேன்
பெண்பி றந்தது நான்மட்டு மோவிந்தப்
பேச்சை யார்க்கினி விர்ள்ளுவே ஞன்டே.

‘ஆண்டே, மனிதப் பண்பும் நீதியும் இல்லாத படுத்துக்குணியான சோழபேரிப் பள்ளனின் நடை முறைகளை ஒரு காற் கேளும். அந்தத் தூக்குணி உண்பன தின்பனவும்’ ஆடல், பாடல், உறக்கங்களும் அவன் குடிலிலேயேதான் வைத்துக் கொண்டான். என் வயசென்ன! அநுபவம் என்ன! இப்படியிருந்தும் அவன் என் புத்திமதிகளைக் கேட்கின்றானு! எத்தனை நாளுக்கு என்று இடித்திடித்துச்சொல்லுவது; நான் அவனேடு பேசுவதேயில்லை. பிரபு! நான் மாத்திரந்தான பெண்ணையைப் பிறந்து இப்படித் துண்பப்பட வேண்டியவள்! —ஆண்டைக்குச் சொல்லாமல் என் குறைமுறைகளை வேறு யாருக்குத்தான் சொல்ல வைத்திருக்கிறேன்! ‘இவ்வாறு முத்த பள்ளி தன் குறைகளைச் சொல்லியும் ஆண்டையின் செலியில் அவைகள் ஏறவில்லை. காரியம் வாய்க்கவில்லை. அவன் வந்தவழியே போகின்றான். போய் அடுத்தநாள் வருகின்றான். முதன்த செய்த முறைப்பாட்டிற் சிறிய மாற்றங்கள் செய்துகொண்டு வருகின்றான். வருகின்றவள் முறையிடு செய்து கொண்டே வருகின்றான்.

கட்டு நீர்வயற் செய்கையுந் தீண்டான்
கலகப் பள்ளி மயல்வலைப் பூண்டான்
பட்டி யின்மாட்டை எட்டியும் பாரான்
பழைய தாரமென் றென்னையுஞ் சேரான்
சட்டைக் காரியை விட்டுப் பிரியான்
ஏற்றேபி நந்தாலும் இங்குத் தரியான்
பெட்டிச் சோற்றுங்குங் கள்ளுக்கும் நெல்லெல்லாம்
பெட்டி யால்ஸ்விக் கொட்டினு னுண்டே.

‘ஆண்டே அவன் வயற்பக்கம் போகிறதில்லை’ என்று தொடங்கினான்.

வந்துவிட்டது கோபம் ஆண்டைக்கு. நல்ல சமயம்!

‘ஆண்டே அந்த எடுபிடிக்காரியின் மாயவலையில் அவன் சிக்கிக்கொண்டான். கட்டினமாடு கட்டினதுதான்; அவிழ்த் தது அவிழ்த்ததுதான். மாட்டுப்பட்டியை எட்டி ஒருதரம் பார்த்தாற் போதாதா? அப்படியானாற் பழைய தாரத்தின்

பாடு எப்படியிருக்கும்? தயைசெய்து சிந்தித்துப் பாருங்கள் ஆண்டே. ஒட்டி வளர்ந்ததொரு மாமரம் ஒட்டுப் பிரியினும் பிரியும். அந்தச் சட்டைக்காரியை அந்தத் தூக்குணி ஒரு கணந்தானும் விட்டுப் பிரிவது நடவாத காரியம். உண்மையைச் சொல்லிவிடுகிறேன் சவாமி, தங்கள் நெல்லு, எடுப்புச் சோற்றுக்குங் கள்ளுக்கும் அவள் வாங்கும் அவங் காரங்களுக்குந்தான் கானும்!

முத்த பள்ளி மூட்டினால்; தன்னுடைய கொள்ளிகளையும் இவையிடையே தள்ளினால். ஆண்டைக்குக் கோபம் மூண்டது. பள்ளனுக்கு விலங்கு பூட்டிக் கசையடி கொடுத்தார் ஆண்டை.

பள்ளனிரு காலினுக்கு விலங்கு பூணப்
பண்ணுவித்தாள் என்றிளைய பள்ளி கானு
எள்ளளவு மிரக்கமென்ப திலையோ ஆண்டைக்
கென்னபழி யென்றிரங்கிக் குழைந்து போனாள்,

இளைய பள்ளி, ‘இது அநியாயம் அநியாயம்’ என்று முத்த புள்ளியைத் திட்டிக்கொண்டு, ஆண்டையையும் மனத்துள் வைதுகொண்டு, அழுது அழுது மனங் குழைந்து கொண்டே தன் குடிலுக்குப் போகின்றாள். இளைய பள்ளி அழுது கொண்டு போக,

கள்ளவழி யாலிமீப் பள்ளி போந்து
கள்ளும்நல்ல கொழுத்தமறிக் கறியுங் கூட்டித்
துள்ளியுள்ள அகந்தையினுற் காலிற் பூண்ட
தொழுவிலங்குப் பள்ளனுக்குச் சோறிட் டாளே.

முத்த பள்ளி ஒன்றுமறியாதவள்போல ஒரு கள்ள வழி யாலே கட்டுப்பட்ட பள்ளனிடம்போய் அவனுக்கு நல்ல கள்ளுங் கொழுத்த மறிக் கறியுஞ் சோறுங் கொடுத்துத் தன்னருமை காட்டி உறவு கொண்டாடுகின்றாள்.. கள்ளமே தெரியாத அந்தப் பள்ளனுக்கு உள்ளங்காலிலிருந்து உச்சி வரையும் உருக்கம் பிறந்துவிட்டது. அவன் விம்மல் பொரும லோடே முத்த பள்ளிக்குச் சொல்லுகின்றான் ;

பட்ட நெஞ்சில் அடாதன செய்தார்
படாத தெல்லாம் படுவார்கள் என்கை
கெட்டி யாயறிந் தேனினி நீயிட்ட
கீற்றை யுங்கட வேணுகூக் காலும்
தொட்ட கோபந் தவிர்கணக் காம்படி
சொல்லு வேனுங்க ஓன்றைக்குச் சொல்லித்
தட்டு காற்றனை நீக்குவித் தேயென்னைத்
தாங்கிக் கொள்ளீமே மண்டலப் பள்ளீ.

‘அடாதன செய்தார் படாதன படுவார். அடியாத மாடு படியாது. எனக்கு நல்ல பாடம் வந்துவிட்டது. நீ ஒரு கோடு கீறிவிடு. நான் அதை ஒருபோதுங் கடக்கமாட்டேன். தொட்ட கோபந் தவிர; உன் ஆண்டையின் நெல்லுக் கணக்குகளையெல்லாந் தப்பாமல் ஒப்பிக்கிறேன், சழுமண் டலப் பள்ளீ! அடியே, ஆண்டையைக் கொஞ்சம் இளகப் பண்ணி, என்னை இந்த விலங்கிலிருந்து விடுவித்திடம் !

குடும்பன் விம்முகிறுன். ஆகட்டும் என்று சொல்லிக் கொண்டு அவள் ஆண்டையிடம் போகின்றாள். மற்றெலூ நெகிழிந்த இராகத்தில் முறைப்பாடு நடக்கின்றது. ஆண்டை அதிசயக் குறியுடன் நோக்குகின்றார்.

கண்ணி வேகரந் தீண்டிவிட் டாலந்தக்
கைவி ரஸ்தறிப் பார்களு முண்டோ.

‘கண்ணிலே தவறிக் கீறிவிட்டதென்று கைவிரலைத் தறிக் கிறதா! ஆர் என்று பார்க்கிறது, ஆண்டே! அவன் ஆர்; நான் ஆர்!

அண்ணல் வாரி உலகத்தி லேயடி
யாத மாடு படியாத தென்கை
திண்ணம் திண்ணம் சிறியோர் செயும் பிழை
சிரி யோர்பொறுக் கக்கடன் ஆண்டே,

ஒறுத்த தாற்பய னென்பொறுத் தாருக்கு
உலக முள்ளள வுப்புக் கீழன்றே
மறுத்த விரந்திடு வள்ளுவ ஞர்செய்த
மான வெள்ளைக் குறளாறி பிரோ.

ஆண்டே,

“ ஒறுத்தார்க் கொருநாளை யின்பம் பொறுத்தார்க்குப்
பொன்றுந் துணையும் புகழ் ”

‘சுவாமி, கோபித்தது போதும், இந்த எளிய பள்ளன்
இனி ஒருபோதும் பிழைசெய்யான். நான் பிணைநிற்கின்றேன்.
ஆண்டையின் கணக்குகளை அவன் ஒப்பிப்பான்.’

‘செறுத்த காவலில் வைத்திடும் பள்ளைக்
சேர்ந்த காற்றை மாற்றுவீ ராண்டே.’

ஆண்டை இளகுகின்றார்; குடும்பன் விடுதலை அடை
கின்றான். இலைய பள்ளியும் வந்து சேருகின்றான். மூவரும்
ஒன்று கூடுகின்றார்கள்; பழைய கோபதாபங்களை மறக்கின்
ார்கள். சுழிபுரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற விநாயகப்
பெருமானை ஒருங்குசேர்ந்து பிரார்த்துக்கின்றார்கள்.

கத்தர்பணிந் தேத்துஞ் சுழிபுரத்து வீற்றிருக்கும்
அத்த பரஞ்சோதி அண்ணலே—கைத்தலத்துச்
குலந் திரித்துமுனந் தோன்றுவ காலமெனக்
காலன் வரும்போது கா.

தூங்கி தீங்காட கீரை போன்று
காலங்கு தூங்கி கீரை நூற்
தூங்கி பாங்கி தூங்கிரி வெள்ளுத் தூங்காம்பு
தூங்கு நூற்கு தூங்குப்பிரிவுமிகி கீரை
தூங்கு தூங்குப்பிரிவுமிகி வெள்ளுத் தூங்கு
தூங்கு தூங்குப்பிரிவுமிகி வெள்ளுத் தூங்கு

9. நாவலர் எழுந்தார்

ஆறுமுகநாவலர் அவர்கள் அடைந்த ஆண்டு ஆயிரத் தொன்னுறுத் தெரமூபத்தொன்பது. அதற்கு முதல் ஆண்டு ஒரு மாபெருங் சூட்டம் நாவலர் அவர்களுடைய வண்ணேர் பண்ணைச் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையிலே நடந்தது. இப் பொழுது நாவலர் வித்தியாசாலை வண்ணேர்பண்ணைச் சந்திக்கு வடகிழக்குக் கோணத்தில் இருக்கிறது. அந்தக் காலத்தில் அது மேற்படி சந்திக்குத் தென்மேற்குக் கோணத்தில் இருந்தது. அதிலேதான் அந்தக் கூட்டம் நடந்தது.

கல்விமான்கள், பிரபுக்கள், பிராமண சைவ குருமார்கள், உடாத்தியாயர்கள், இன்னும் பல்வேறு பிரபலஸ்தர்கள் திரள் சிராளாய் வந்து தம்முள் வாதப் பிரதிவாதங்கள் செய்து விடாண்டிருக்கிறார்கள். யாழ்ப்பாணத்துச் சட்ட நிபுணர்களான வளக்கறிஞர் அத்தனை பேரும் வந்திருக்கிறார்கள். கொழும்பிலிருந்தும் மிகப் பிரசித்திபெற்ற சட்ட நிபுணர்கள் சமூகங் செய்திருக்கிறார்கள். முன்பின் காலை, கேளாத கூட்டம் அது.

அன்றி அக்கூட்டத்திற்குத் தலைமை வகிக்கவேண்டிய வர்கள் ஆறுமுகநாவலர் அவர்கள். ஆனால் அன்று அவர்கள் தலைமை வகிக்கவில்லை; அந்த வித்தியாசாலை மண்டபத்தில் ஒரு பக்கத்தில் ஒரு தூணுக்கு அருகிலே திண்டுத் தலையணை ஒன்றில் அடிக்கடி சாய்ந்துகொண்டும், மடியிலும் பக்கங்களிலும் அடுக்கிய தலையணைகளில் முழங்கைகளை ஊன்றி உள்ளங் கைகளினாற் கபோலங்களைத் தாங்கிக்கொண்டுக் கூட்டநடைமுறைகளை அவதானித்தபடி இருக்கின்றார்கள். அவர்களுக்குத் தொய்வு வருத்தம். குளிர்காலத்திலே இடையிடையே வருகின்ற ஒருவகைக் காசம் அது. முச்சவிட முடியாது; பேசவியலாது; வயிற்றைக் கொய்து வாங்குகிற பொல்லாத வருத்தம் காச வருத்தம்.

சென்னைச் சர்வகலாசாலையார் முதன் முதல் நடத்திய பி. ஏ. பரீட்சையில் யாழ்ப்பாணத்தவர்கள் இருவர் இப் பரீட்சை எடுத்துச் சித்தி எய்தியவர்கள். ஒருவர் வை. விசுவநாத பிள்ளை; மற்றவர் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை. விசுவநாதபிள்ளை மகாவிவேகி; கணிதமேதை; தாமோதரம் பிள்ளைக்கு ஆசிரியர்; வாதஞ் செய்வதில் பெரிய சாமர்த்திய வான்; நாவலர் அவர்களுக்கு இரண்டு ஆண்டுகள் முத்தவர். நாவலர் அவர்களும் பிள்ளையும் இளமை தொடக்கம் பத்திரிகை வாயிலாகப் பல விஷயங்களில் வாதஞ்செய்து வந்தவர்கள். நாவலர் அவர்களை எதிர்த்து நின்று பல கண்ட னப் பத்திரிகைகள் பதித்து வெளியிட்டவர் இந்த விசுவநாத பிள்ளை. இவர் ஒருமுறை சிதம்பரத்திலே நாவலர் அவர்களோடு நேரில் வாதஞ்செய்து, நாவலரின் கொள்கைகளுக்கிணங்க அவர்களிடம் மதிப்பு வைத்து அன்றுதொடக்கம் நாவலர் அவர்களைக் குருவாகக் கொண்டவர். இப்படிப்பட்ட வை. விசுவநாதபிள்ளையின் தலைமையில் அன்று அக் கூட்டம் நடந்தது.

சேர் பொன். இராமநாதன்துரைக்கு அப்போது இருபத்தெந்து வயச். சிரித்த முகம்; தங்க சொருபம்; அப் பொழுதுதான் சென்னப்பட்டணத்திலிருந்து படித்துவிட்டு வந்தவர். யாழ்ப்பாணத்தவரேயாயினும் யாழ்ப்பாணத்தவர் களுக்கு அவரைப்பற்றி ஓன்றுந் தெரியாது. யாழ்ப்பாணம் வந்திருக்கின்றார்.

பிறிற்கே என்பவர் பிரசித்திபெற்ற பழுத்த வழக்கறிஞர். அக்காலத்துச் சட்ட நிபுணர்களுள்ளே தலைசிறந்தவர் அவர். இலங்கையிலேயுள்ள எல்லாரும் அவரை அறிவர். கொழும் பிலும் யாழ்ப்பாணத்திலும் அவருக்குப் பெரிய பேர். பாரிய வழக்குகளுக்கும் அப்பீல்களுக்கும் அவரை நியமிப்பது வழக்கம். அவருக்கு யாழ்ப்பாணத்தில் அளவு கடந்த செல்வாக்கு அந்த நாட்களில் இருந்தது.

இந்த இருவரும் இலங்கைச் சட்டசபையில் இலங்கைப் பிரதிநிதித்துவத்திற்குப் போட்டியிட்டுக்கொண்டிருக்கிறார் சர். சர்வசன வாக்குரிமையைப் பற்றி அந்தக் காலத்திற்

பேசுவதும் கிடையாது. உரிமை உள்ளவர்களுங் குறித்த ஒரிடத்திற்குப் போய்த் தமது வாக்கை இன்னாருக்கென்று வழங்குவதும் இல்லை. கல்விமான்கள் பிரபுக்கள் கூட்டங் கூடித் தங்கள் அபிப்பிராயத்தை அரசாங்கத்தாருக்குத் தெரி விப்பது வழக்கம். இந்த இருவரில் தக்கவர் இன்னுரென்று வாதிப்பதற்குத்தான் அந்தப் பாரிய கூட்டம், விசுவநாத பிள்ளையின் தலைமையில் நடக்கின்றது. அந்தக் கூட்டத்திற்கு 'வாதமகாசபை' என்றும் பெயர் வைத்துக்கொள்ளலாம். நாவலர் அவர்கள் கூட்ட நடைமுறைகளை அவதானித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளல் வேண்டும். வாதப் பிரதிவாத மின்னல்கள் முழுக்கங்கள் நடக்கின்றன.

கைவேல் — எறிகிறவேல் — இறகுள் அம்பு — இல்லாத அம்பு—வாள்—தண்டு—சக்கரம்—இவற்றிற்குமேலேதெய்வப் படைகளிலுங் கைவைக்கிறசமயம் அந்தச் சமயம். பிறிற்றே கட்சிக்குப் பேச வந்தவர்கள் எல்லாம் யாழ்ப்பாணத்திலுங் கொழும்பிலும் உள்ள பிரபல வழக்கறிஞர்கள். வாதமில்லா இடத்திலும் வாதம் வருவிக்கக் கூடியவர்கள். நாவலர் அவர்களின் காசம் அவர்களுக்கு எதிர்பாராத அருகூலம் அளித்தது. பிறிற்றேவை ஆகாசத்திலே தூக்கிக்கொண்டுபோய் வைத்து விட்டார்கள் அவர்கள். இராமநாதன் கட்சி சோர்ந்துபோய் விட்டது. விசுவநாத பிள்ளையும் நிலைத்தளர்ந்து போனார். அவருடைய பார்வை நாவலர் அவர்கள் முகத்தில் விழுந்தது. சனங்களும் அங்கேதான் பார்க்கிறார்கள்.

தலையைகள் அங்கும் இங்கும் சிதறின!

“பொழிந்தநெய் யாகுதி வாய்வழி பொங்கி எழுந்த கொழுங்கள வென்ன எழுந்தார்.”

“மாகம டங்கலும் மால்விடை யும்பொன் ஞகழும் நாகழும் நாண நடந்தார்.”

புலவர்களுடைய பாட்டுக்களில் அவர்கள் கருதாத கருத்துக்கள் அமைகிறதுண்டு. கம்பருஷாய சில அடிகளில் அன்றைக்கு அப்படிப்பட்ட பொருள் அமைந்து கிடந்தது.

‘விலகு பிள்ளை’ என்று வழக்கமாகச் சொல்லுவதைச் சொல்ல முன்னமே விசுவநாதபிள்ளை மேடையில் விலகி இடங்கொடுத்தார். நாவலர் அவர்களின் நிலை—கெம்பீரமான தோற்றும்—வீரு கொண்ட பார்வை—என்னாங்களின் வேகம்—தீவற்றை வருணிக்க அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஒரு கம்பர் இல்லை. “அது கிடக்க, எடுத்துக்கொண்டுவா, தந்தி தபாற் கட்டுக் களை” என்றார்கள் நாவலர் அவர்கள். எல்லாரும் பிரமித் துப் போனர்கள்.

பிரசண்டமாருதத்திற்குப் பிறகு என்று சொல்லுகிற ‘பிறகு’ அந்தச் சபையில் நிலவியது. பேச்சு மூச்சு ஒன்றும் இல்லை. மேலே கிளம்பின பிறிற்றே கட்சியினர் மெல்ல மெல்லக் கீழே இறங்கித் தரைமட்டத்திற்கு வந்துவிட்டார்கள். தபால் தந்திக் கட்டுக்கள் நாவலர் அவர்கள் முன் விலைக்கு வந்து சேர்ந்தன. “ஓருவர் ஓருவராகவோ, இருவர் இருவராகவோ அன்றிப் பலர் கூட்டங்கூட்டமாகவோ வாதத்திற்கு வரலாம்” என்றார்கள் நாவலர் அவர்கள்

அந்த நாட்களில் நல்லார்க் கந்தசவாமிகோயிலாருக்கும் பிராமணர்களுக்கும் பாரிய வழக்கு நடந்தது. கோயிலாருக்கூற்பட்டவர் பிறிற்றே. பிராமணரை ஆதரிப்பவர் நாவலர் அவர்கள். அவர்களுக்கு யாழ்ப்பாணத்தில் இருக்குஞ் செல்வாக்கைப் பிறிற்றே அறிவார். பிறிற்றே. நாவலர் அவர்கள் தமக்குச் சார்பாயிருந்தால், தாம் பிராமணர்களுக்கு வெற்றி கிடைக்கத்தக்க வகையில் வழக்கை நடத்திவைப்பார் என்று தமது அந்தரங்க நண்பர்கள் மூலம் நாவலர் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துந் தாமே நேரிற் சில கடிதங்களில்—தந்திகளில்—ஒருவாறு குறிப்பிட்டும் இருந்தார்போலும். இந்த நேரமையற்ற செயல் நாவலரவர்கள் இருதயத்திற் பெரு நெருப்பைக் கொளுத்திவிட்டது. அந்தக் கடிதங்களும் தந்திகளும் இந்தத் தபால், தந்திக் கட்டுகளுக்குள் இருக்கும் என்று சொல்ல வேண்டுவதில்லை.

வாதத்துக்கென்று வந்திருந்தவர்களில் இருந்தவர்கள் இருந்தே விட்டார்கள். எழுந்தவர்கள் வேறு வியாசம் ண்ணிக்கொண்டு வெளியிலே போய்விட்டார்கள். போன

வர்கள் பின் உள்ளே வரவில்லை. தப்பித்துக்கொள்ள வழி வகையின்றித் தம்மை யறியாமலே வாய்குழறி அகப்பட்டுக் கொண்டவர்கள் தமது உடல் நடுநடுங்க நாத்தமுதமுத்து, ‘பிறிற்றே தக்கவர் அவ்வர் என்று தாமே சொல்லச்’ சமாதானப்பட்டுக்கொண்டார்கள். அன்று நடந்த கூட்ட நிகழ்ச்சியோடு பிறிற்றேவின் பிரதிநிதித்துவக் கதை நின்று விட்டது.

ஆறுமுகநாவலர் அவர்களின் ஆசிர்வாதத்தால் சேர் போன். இராமநாதன்துரை அன்று தொடக்கம் அரை நூற்றுண்டுக்கு மேல் இலங்கைச் சட்டசபையில் ஓரிலங்கைச் சிவப்பாயிருந்து விளங்கினார். இது இருக்க,

அருணந்தி சிவாசாரியர் ஒரு பெரிய மகான். அவருக்கு ஒருவகை வயிற்றுவலி இருந்தது. அவர் அந்த வலியை மாற்றுமல் தமது பிராரத்துவம் என்று கருதி அதை அநுபவித்துக்கொண்டு வந்தார். மாணவர்களுக்குப் பாடஞ் சொல்லு கிறபோது மாத்திரம், அவர் தமது வலியை அங்கவஸ்திரத்தில் ஆவாகணம் பண்ணிப் பக்கத்தில் வைத்துவிட்டுப் பாடஞ் சொல்லு வது வழக்கம். அந்த வஸ்திரம் அதுவரை துடிதுடித்துக் கொண்டிருக்கும். பாடஞ் சொன்ன பிறகு பழையடி அந்த வலியை எடுத்து வயிற்றில் விட்டுவிடுவார் என்று ஒரு கதை.

மேலே கூறிய சபை நடந்த அன்று நாவலர் அவர்களின் காசம்- எத்தனையோ வைத்தியர்களுக்கு எடுப்பாமலிருந்தது இந்தக் காசம்- நாவலர் அவர்கள், ஆவேசங்கொண்டு எழுந்த அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில், ‘வருகிறேன்’, ‘போகிறேன்’ என்று சொல்லாமலே பறந்துவிட்டது.

ஒரே ஒரு குறிப்பு:— (எனக்கிந்தக் கதையை ஆயிரம் முறை சொன்னவர்கள் மீடு கூட்டத்தை நேரிற கண்ணுடை கண்டவர்களும், அக் கூட்டத்தோடு உதாரபுப்பட்டவர்களும் நாவலர் அவர்களின் தமையர் புத்திரரும், அவர்கள் சரித்திரத்தை எழுதியுள்ளவர்களும், என் ஆசிரியருமாயுள்ளவர்கள். டாக்டர் உ. வெ. சாமிதாகையர் அவர்கள் கதைகளைச் சொல்லி முடிக்கிற மாதிரி முடிக்கிறதற்காக தானும் எனக்கிந்தக் கதை வந்த கதையைச் சொல்லியிருக்கின்றேன்.)

10. கம்பரிற் பாலர் கல்வி

மாலைநேரம் ஆகின்றது. பள்ளியிலிருந்து சின்னஞ்சிறுவர் வருகின்றார்கள். அவர்கள் பச்சைப்பாலர்கள். மிகமிகப் பச்சையான பாலன் முன்னுக்கு வருகிறான். அந்தப் பச்சைக்குப் பெயர் இராமன். இராமனும் தம்பிமாரும் பள்ளியிலிருந்து வருகின்றார்கள்.

“ வீரனும் இளைஞரும் வெறிபொழில் களின்வாய் சரமொ ஞேரதரும் முனிவர ரிடைபோய்க் கோரபொழு தணிநகர் துறுகுவர் எதிர்வார். ”

வீரன் இராமன்; இளைஞர் தம்பிமார், அவர்களுடைய பள்ளிக்கூடம் காட்டுப் பள்ளிக்கூடம். நகரத்தைச் சூழ்ந்திருக்கிறது நாடு. நாட்டுக்கப்பாலே காடு. காடுகளுக்குள்ளே நல்ல மரச் சோலைகளுக்குக் கீழேதான் பள்ளிக்கூடம். பள்ளிக்கூட உபாத்தியாயர்கள் “ சரமொஞேரதரு முனிவர் ” நெஞ்சிலே சரமுள்ள — அன்பு கசிந்து ஒழுகுகின்ற — வசிட்டர் முதலிய முனிசிரேஷ்டர்கள்தாம் இராமன் போன்றவர் களைப் படிப்பிக்கின்றவர்கள். இராமனும் தம்பிமாரும் நகரங்கடந்து நாடு கடந்து நடந்துபோய்க் காட்டுப் பள்ளியிற் படித்துவிட்டு மாலைநேரத்தில் நகரை நோக்கி வருகின்றார்கள். வழியிலே நாட்டிலுள்ள குடியான சனங்கள் எதிர்வர். இந்தக் குழந்தைகளாகிய பச்சைப் பாலர்களை எதிர்கொள்ள ஞபவர்கள்போல எதிரே வருவார்கள். வேறு வழியிற் செல்லு பவர்கூட — வேறு அலுவல்களில் ஈடுபட்டிருப்பவர்கூட — அந்தப் பரிசுத்த பாத்திரங்களான பாலர்களைக் கண்டதும் கண்றுகளை நோக்கி வருகின்ற பச்சைகள் போல அக் குழந்தைகளை எதிர்வர்; அந்தக் குழந்தைகளை நோக்கிக்கொண்டு எதிர் வருவதில் அவர்களுக்குப் பெரிய ஆசை; ஒருமுறை சென்ற வர்கள் இன்னும் ஒருமுறை எதிர் செல்லும் ஆசையால், வேறொரு வழியால் வந்து எதிர்வர். எதிர்வருகிறவர்கள் அத்தனைபேரும்,

“ கார்வர அலர்பயிர் பொருவுவர் களியால். ”

கார்காலம்வரத் தளிர்த்துக் களிக்கின்ற நெற்பயிர் போல, அகமும் முகமும் ஒருங்கு மலர்ந்து களிகொள்ளுகின்றார்கள்.

“ எதிர்வரும் அவர்களை யெழையுடை யிறைவன் முதிர்தரு கருணையின் முகமலர் ஓளிரா எதுவினை இடிரிலை இனிதுநும் மணையும் மதிதரு குமரரும் வலியர்கொல் எனவே. ”

எதிரில் வருகின்ற குடிசனங்கள் எத்தனை முறை திரும் பித் திரும்பி வந்தாலும், எங்கள் இறை ஆகிய இராமன், சூரியோதயத்தைக் கண்ட தாமரை மலர்போல முகம் மலர்ந்து பிரகாசிக்கின்றான். கருணையாகிய இனித்த தேன் கனிந்து அவன் முகமலரினின்றும் ஒழுகுகின்றது. ‘எப்படி முயற்சிகள்! கேஷமந்தானே! வீட்டுப்பக்கமும் நல்ல சௌக் கியமே! மதிக்கத்தக்க புத்தி கூறிய உங்கள் புதல்வர்கள், கல்வியிலும் ஆண்மையிலும் மிக்க சாமர்த்தியவான்களா யிருப்பார்களே’ என்றெல்லாம் சுகநலம் விசாரிக்கின்றான். இப்படி விசாரிக்கின்றவன் யாவன்? குழந்தையாகிய இராமன்; இளவரக. எப்படிப்பட்டவர்களை விசாரிக்கின்றான்! பெண்களும் ஆண்களுமான சாதாரண குடிசனங்களை விசாரிக்கின்றான். எந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் விசாரிக்கின்றான்? பள்ளியிலிருந்து வரும்போது சனங்களைச் சந்திக்குந்தோறும் சந்திக்குந்தோறும் விசாரிக்கின்றான். இனி அந்தச் சனங்களைப் பாருங்கள்.

அஃதைய நினைம தரசென உடையேம்
இஃதொரு பொருளால்; எமதுயி ருடன்ஏழ்
மகிதலம் முழுதையும் உறுகுவை மலரோன்
உகுபகல் அளவென உரைநனி பகர்வார்.

‘ அப்பனே, நீதான் எங்களுக்கு இராசா. எங்களுக்கு என்ன குறை! இனி நீ அடிக்கடி எங்கள் சுகங்களை விசாரிக்க வேண்டா. நாங்கள் நித்திய சுக சிவிகளாய் வாழ்ந்து வருகின்றோம். கற்பகாலம்வரையும் நீ எங்களை ஆண்டு அரசு புரிவாயாக! ’ என்று உரையாடுவார்கள் அந்தச் சனங்கள். அம்மாட்டோ!

ஏழையர் அனைவரும் அவர்தட முஸ்தோய்
கேழ்களீர் மதுகையர் கிளைகளும் இளையார்
வாழிய எனஅவர் மனன்உறு கடவுட்
பாழ்குவர் கெளசலை தயரதன் எனவே.

பெண்கள் ஆண்கள் யாவரும் ‘இந்த அரசிளங் குழந்தைகள் நீடுவாழல் வேண்டும்; நமது குலதெய்வங்கள் திருவருள் பொழிய வேண்டும்’ என்றெல்லாம் வாழ்த்துகின்றூர்கள்; பிரார்த்திக்கின்றூர்கள். பெற்றேராகிய கெளசலையும் தசரதனும் அந்தக் குழந்தைகளையிட்டு எப்படிப் பிரார்த்திப் பார்களோ, அப்படிப் பிரார்த்திக்கின்றூர்கள் குடிசனங்கள்.

குடிசனங்களின் வாழ்த்திலே குழந்தைகள் வளர்பிறை பேரல் வளர்ந்து வருகின்றூர்கள். அவர்களுடைய ஆண்மா மரநிழலிலே வசிட்டமுனிவரின் கல்விப் போதனையில் விருத்தியடைகின்றது. வில்லித்தைகள் மல்வித்தைகள்தாழும் அவர்களுக்குச் சொல்லிவைப்பவர் வசிட்டர்.

வசிட்டருடைய பல்கலைக்கழக மாணவனுகிய இராம னுக்கு ஒருநாள் பரீட்சை ஆரம்பிக்கின்றது. அது வாய் மொழிப் பரீட்சை. அவனுடைய சிறிய தாய் கைகேசி. அவள் சொல்லுகின்றார்; “ஓ, இராமா! நீ காட்டை ஆள்; உன் தமிழ் பரதன் நாட்டை ஆளட்டும். இது உன் தந்தையின் விருப்பம்.”

“அம்மா, தந்தையாரின் விருப்பம் என்றும் தாங்கள் சொல்ல வேண்டுமா? தாங்கள் காலாலே காட்டுவதையான் தலையாலே செய்யேனு! என் பின்னவன் பெற்ற செல்வம் யான் பெற்ற செல்வம் அன்றே!” எனகிறுன் இராமன். பரதனை நினைந்து அவனுக்கு மகிழ்ச்சி பொங்குகின்றது. தாய் சொற்படி காட்டுக்குப் புறப்படுகின்றன. சிதையும் இலக்குமணனுந் தொடர்கின்றூர்கள். பரீட்சையிற் பூரண வெற்றி அடைகிறுன் இராமன்.

இந்தப் பரீட்சைக்கு முன்னமே ஒரு பெரிய பரீட்சையில் இராமன் தேறியிருக்கின்றார். அது நாடு நகரங்களிலே உள்ளவர்களுக்குத் தெரியாது; காட்டிலே நடந்தது; விசுவாமித்திரனின் வேள்வியைக் காவல் செய்தற்குப் போன்போது நடந்தது. விசுவாமித்திரர் இராமலக்குமனர்களை அழைத்துக் கொண்டு காட்டுக்குட்பிரவேசிக்கின்றார். தாடகை ஆலகால விடம்போல் வாயைத் திறந்துகொண்டு வருகின்றார். விசுவாமித்திரருக்கு அச்சம் உண்டாகின்றது. “இராமா, உனது பாணந்தான் உயிர்களுக்குத் தஞ்சம்”, எனகின்றார் விசுவாமித்திரர். இராமனுக்கோ அம்பிலே தொடக்கை கூசுகின்றது. தாடகை கொடியவள்; ஆனாலும்,

“பெண்ணென மனத்திடை பெருந்தகை நினைந்தான்.”

‘இவள் ஒரு பெண்ணையிற்றே! இவள் மேலே யோசனையின்றித் திடீரென்று அனுக்குண்டுப் பிரயோகம் செய்யலாமா?’ என்று சற்றே தாமதித்தான் அந்த இராமன்.

“அடே இராமா,
ஆறிநின்றது அறன், நன்று”

என்று விசுவாமித்திரரே இராமனைப் பாராட்டுகின்றார். அவன் தாமதித்ததும் சிந்தித்ததும் தருமம் ஆயின். அவனுக்கு இத்தருமம் எங்கு இருந்து வந்தது. எந்தக் கலாசாஸ்லப் படிப்பிலிருந்து வந்தது? சற்றே சிந்தியுங்கள்.

இராவணன் சிடையைக் களவு செய்தவன். யுத்தத்திலே படைகளை இழந்து வெறுங்கையோடு வெட்கித் தலைகுனிந்து இராமன் எதிரில் நிற்கின்றார். இராமன் ஒரே ஒரு பாணத்தால் அவனைக் கொன்று ஒழிக்கலாம். ஆனால், அந்த இராமன், ‘ஏ இராவண, தயித்த முயல் அடிப்படு தருமம் அன்று. இன்று போய்ப் போர்க்கு நாளை வா!’ எனகின்றார். இந்த வார்த்தை இராமனுக்கு எப்படி வந்தது? யோசியுங்கள்.

11. கம்பன் செய்த வம்பு

“ ‘ஏ வம்பு’ என்று அழைத்தால், புலவர்கள் நிறைந்த சபைமத்தியிலிருந்து எழுந்து ‘என்’ என்று சொல்லிக்கொண்டு தலையை நீட்டுவான் கம்பன், ” என்று ஒரு முறை ஒருவகைச் சிரிப்புச் சிரித்துக்கொண்டே அன்றைய கதையை ஆரம்பித்தார் உரையாசிரியர் ம. க. வேற்பிள்ளை அவர்கள். அவர் கம்பராமாயண இரசனைக்கென்றே பிறந்தவர். நாவலர் மருகரும் வித்துவசிரோமணியுமான பொன்னம்பலபிள்ளையி னுடைய உத்தம மாணுக்கர் இந்த உரையாசிரியர். படித்த பரம்பரையில் வந்த இவர் கவிச்சக்கரவர் த்தியாகிய கம்பனை ‘வம்பு’ என்று எப்படிச் சொல்லலாம், என்று நான் அப் பொழுது எண்ணினேன். ஏதுங் கேட்பதற்கு எனக்குத் தையிரியம் உண்டாகவில்லை. இது நாற்பது வருடத்துக்கு முன் நடந்த சம்பவம். பிறகு அந்தச் சம்பவத்தைச் சிந்திக்கச் சிந்திக்கக் கம்பன் ஒரு பெரிய வம்பு தான் என்று எனக்கும் ஓரளவு தோன்றுகின்றது. ‘வம்பு’ என்ற வார்த்தைக்குப் புதுமை என்ற பொருள் வழங்குகின்றது. சங்ககாலத்துக்குப் பிறகு வந்த பெரும்பாலான புலவர்களை உற்று நோக்கினால், கம்பன் வேறு சாதி வம்பு என்பது நன்கு தோன்றும்.

இராம சரிதம்பற்றி மூவர் முனிவர்கள் முன்று வேறு நோக்கில் வடமொழியிலே மூன்று இராமாயணங்கு செய்திருக்கின்றார்கள். வசிட்டர் செய்தது அத்தியாத்மராமாயணம். போதாயனர் செய்தது போதாயன ராமாயணம். வான்மீகி செய்தது வான்மீகி ராமாயணம். வான்மீகந்தான் முந்தியது.

‘தேவ பாடையி லிக்கதை செய்தவர்
மூவர் ஆனவர் தம்முனும் முந்திய
நாவி னருரை யின்படி நான்றமிழ்ப்
பாவி னலிஃ்து னார்த்திய பணபரோ.

தேவபாடை வடமொழி. முந்திய நாவினார் வான்மீகி. “அவர் வாக்கின்படி அப்படியே அட்சரந் தவரூமல் நான் தமிழ்ப்படுத்துகிறேன்” என்று சத்தியம் பண்ணுகின்றான் கம்பன்.

‘வாங்கரும் பாத நான்கும் வகுத்தவான் மீகி யென்பான் தீங்கவி செவிக் ளாரத் தேவரூம் பருகச் செய்தான் ஆங்கவன் புகழிந்த நாட்டை அன்பெனும் நறவ மாந்தி மூங்கயான் பேச லுற்றுன் என்னயான் மொழிய லுற்றுறேன்.’

“வான்மீகியின் நான்கடிப் பாடல்களைத் தேவர்களும் பருகுகின்றார்கள். அந்த வடமொழிப் பாட்டுக்களுக்கு எதிரிலே என்பாட்டு ஊமைப்பாட்டு,” என்று தன் பாட்டை இகழிந்துங்கொள்ளுகிறான் கம்பன்.

நொய்தில் நொய்யசொல் நூற்கலுற ரேணை!
வைத வைவிள் மராமர மேற்துளை
எய்த எய்தவற் கெய்திய மாக்கதை
செய்த செய்தவன் சொல்நின்ற தேயத்தே.

‘வான்மீகியின் அமிர்த வாக்குக்கள் வழங்குகின்ற இந்த நாட்டிலே, எளிதினும் எளிய சொற்களினுடே, வெட்கமில்லாமல் நானும் சில பாடல்கள் பாடிவிட்டேன். ணன் அறியாணி இருந்தபடி என்னை! என்று தன்னைத் தானே நொந்து பெருமுச்சவிடுகிறான் கம்பன்.

வான்மீகி ராமாயணந் தமிழில் மொழிபெயர்ந்து வந்திருக்கிறது, மொழிபெயர்ப்பையும் கம்பனையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தாற் பொறுத்த இடங்களில் வான்மீகி மேற்கே நடந்தால், வான்மீகியை வானத்தில் வைத்துப் பாராட்டுகின்ற இந்த வம்பன் கிழக்கே நடப்பான். இப்படிப்பட்டவனை “வம்பு” என்று சொல்லாமல் வேறு எப்படிச் சொல்லுவது!

‘தந்தையின் கட்டளைப்படி நீ காட்டுக்குப் போகவேண் டும்’ என்கின்றார்கள் வான்மீகியிலே கைகேசி. ‘அது முடியாது, அப்படியானால், அப்பா எனக்கு நேரே சொல்லட்டும்’ என்கின்றார்கள் இராமன். கதை வளர்கின்றது. இருவருக்கும் பெரிய வாக்குவாதம் நிகழ்கின்றது. ‘உனக்கு என்னிடம் என்னளவும் அன்பில்லை, இந்த இரகசியம் எனக்கு இளமை தொட்டுத் தெரியும்’ என்று கைகேசியை நிந்திக்கிறார்கள் இராமன் அந்த வான்மீகியிலே.

இந்தப் பொறுத்த இடத்தை அப்படியே கைகழுவி விட்டு,

‘எந்தையே ஏவ நீரே உரைசெய இயைவ துண்டேல் உய்ந்தனன் அடியேன் என்னிற் பிறந்தவர் உள்ளே வாழி,’

‘மன்னவன் பணியன் ருகில் நும்பணி மறுப்ப ஞேளன் பின்னவன் பெற்ற செல்வம் அடியனேன் பெற்ற தன்றே.’

“தாயே என் அருமைத் தந்தை எனக்கு ஒரு கட்டளை இட, அதனைத் தாங்கள் எனக்கு வந்து சொல்லுகிறதானால், அதைவிட வேறு என்ன பாக்கியம் இருக்கிறது! அருமை அன்னையே, தாங்கள் எனக்கு ஒன்று சொல்வதானால், அதனை மன்னன் கட்டளை என்று சொல்லவேண்டும்! தாங்கள் அடியினாலே காட்டுவதனை நான் முடியினாலே செய்யமாட்டேனே! தங்கள் பெருமையை இழுக்குவதொன்றை என் செவிகள் சகிக்குமா? என் அரும்பெற்றற்றம்பி பரதனுக்கு ஒரு பாக்கியம் கீட்டுமானால், அது எனக்குக் கிடைத்த பாக்கியமே யன்றே! அவன்தானே நான், நான்தானே அவன்!” என்கின்றார்கள் இராமன், அந்தக் கம்பனின் வம்பிலே.

அரசிழந்து இராமன் காட்டுக்குப் போகிறார்கள். அவனுடைய அருமையான முகம் கரிந்து நாவற்பழும்போலாயிருக்கிறது வான்மீகியிலே. ஆனால், அதை இந்த வம்பு எப்படிச் சொல்லுகிறார்கள்தான் பாருங்கள்.

‘ஒப்பதே முன்பு பின்புவும் வாசகம் உணரக் கேட்ட
அப்பொழு தலர்ந்த செந்தா மரரயினை வென்ற தம்மா.’

‘பரதன் நாட்டை ஆளட்டும்; நீ போய்க் காட்டை
ஆள்’ என்ற அந்த அருமை வாசகத்தைக் கேட்டபோது,
முடி துறந்துபோகிற இராமனுடைய முகம் அப்பொழு
தலர்ந்த செந்தாமரரயினைத் தோற்கச் செய்துவிட்டது;
முன்பின் எப்பொழுதாயினும் அவனுடைய முகம் அப்படி
மலரவில்லை என்கிறுன் கம்பன். எப்படியிருக்கிறது வம்பு?
கம்பன் செய்த இராமாயணத்தைக் ‘கம்பன் செய்த வம்பு’
என்றுதானே சொல்லல் வேண்டும்.

இந்தியா தேசத்திலே எத்தனையோ இராமாயணங்கள்
எத்தனையோ மொழிகளில் அவ்வும் மொழிகளில் வல்ல
கவிஞர்களாற் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. நன்கு கொண்டா
டப்படுகின்றன. இந்தக் கம்பன் செய்த வம்பு எந்த இரா
மாயணத்தோடும் ஒத்துப்போவதாயில்லை. துளசி இராமா
யணத்தை உருகியிருக்க கண்ணீர் இறைத்து இறைத்துப்
பாராயணம் செய்கின்றார்கள் இந்தி மொழியாளர். துளசியின்
பாலகாண்டம் தமிழிலும் வந்திருக்கிறது. துளசியிலே இராம
னைக் கொண்டு வில்லு வளைப்பிப்பதிலும், கஸ்லிலே நார்
உரிப்பது கலப்பு. இராமன் அந்தப் பொல்லாத வில்லை
வளைத்துத் தொலைத்துத் தாலியைக் கட்டி விடவேண்டு
மென்று, விசவாமித்திரரும் சீதையும் நேர்ந்த நேர்த்திக்
கடன்களுக்கும் பிரார்த்தனைகளுக்கும் அளவே இல்லை; சீதை
அழுதும்விட்டாள். கம்பன் இந்த வில்லு வளைப்பில் ஓர்
அரைக்கண நாடகம் நடத்தியிருக்கிறான். கருந்தலை நாடகம்
அதற்குப் பிரையிடவும் போதாது.

‘புனைந்தச்சை முடிதுளாக்கிப்
போரேற்றின் முகம்பார்த்தான்.’

விசவாமித்திரர் தமது சிரசையையாமலே சடாமுடியை
மாத்திரம் ஓர் அசைப்பு அசைத்துச் சிங்கேறு போவிருந்த
இராமனை ஒரு பார்வை பார்க்கின்றார். அவ்வளவுதான்:

பொழிந்தநெய் யாருதி வாய்வழி பொங்கி
எழுந்த கொழுங்கன லெண்ண எழுந்தான்.

விசுவாமித்திரருடைய பார்வையாகிய நெய்யாகுதியைத்
தொடர்ந்துகொண்டே அக்கினிக்கொழுந்து சுவாலித்தெழுந்
தாற்போல இராமன் எழுந்தான்; அவ்வாறேழுந்த அவன்,

மாக மடங்கலும் மாஸ்விடை யும்பொன்
நாகமு நாகமு நாண நடந்தான்.

அந்தப் பெரிய சபையிலே எவரும் எந்தக் காலத்திலும்
நடவாத ஒரு கெம்பீர நடையில் அந்த வில்லை நோக்கி
நடக்கின்றன.

தேடரு மாமணி சீதை யெனும்பொற்
சூடக வால்வளை சூட்டிட நீட்டும்
ஏடவிழ் மாலையி தெண்ண வெடுத்தான்.

இராவணன் முதலிய வீராதி வீரர்களை யெல்லாம்
ஏப்பம் செய்துவிட்டுக் கிடந்த அந்த வில்லை, சீதாபிராட்டிக்
குச் சூட்டுதற்கு ஒரு மூல்லை அரும்பு மாலையை எடுப்பது
போல அநாயாசமாக எடுத்தான்; ஆனால், வெகு வேகமாக
எடுத்தான்.

தடுத்திமை யாம லிருந்தவர் தானின்
மடுத்தது நானுதி வைத்தது நோக்கார்
கடுப்பினை யாரும் றிந்திலர் கையால்
எடுத்தது கண்டன ரிற்றது கேட்டார்.

அங்கேயிருந்தவர்கள் இமையாமல் இமைகளைத் தடுத்து
வைத்துக்கொண்டே யிருக்கிறார்கள். இன்னும் ஒரு கணம்
ஆகவில்லை. அதற்கு எவ்வளவோ நேரம் இருக்கிறது. இராமன்
வில்லை எடுத்தான். அப்பால் என்ன நடந்தது என்று எவருமே
அறியார். ஆனால், இற்றது கேட்டார். இடிமுழுக்கமொன்று
செவியைச் செவிடுபடுத்தியது. வில்லுந் துண்டு துண்டானது!

திரைவிழுகிறது. கம்ப நாடகம் முடிந்தது. துளசி எங்கே? இந்த வம்பு எங்கே?

துளசி முதலியவர்களுக்கு வேறாகக் கம்பர் வம்பு செய்யட்டும். வான்மீகிக்கும் மாரூயிருக்கட்டும். வான்மீகிக்கு மாரூயிருந்துகொண்டே, 'நான் சொல்லுதலாம் அட்சரந் தப்பாமல் வான்மீகியின்படி' என்று சொல்லுகிற வம்பு தான் பெரிய சிந்தனையைத் தருகின்றது. ஏன் அப்படிச் சொல்லவேண்டும்? நான் வான்மீகிக்கு எதிர் என்று நேருக்கு நேர் சொல்லிவிடலாமே. ஏன் இந்த வம்பு?

'கம்பர் ஒரு வம்புஞ் செய்யவில்லை' என்று ஒருவர் சொல்லுகிறார். 'புதுமை ஒன்றுமே செய்யவில்லை. வான் மீகத்தை இடையிலே எத்தனையோ பேர் கதை பண்ணுகிற வர்கள் தம் மனம் போனவாறு பாழ்பண்ணி விட்டார்கள். இராமன் முதலிய பாத்திரங்களை வான்மீகி எப்படிச் சிருட்டி செய்திருப்பார் என்று தனது அபார கற்பனைக்கியினுலே கண்டு கவிதை செய்ததுதான் கவிச் சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பர் செய்த வம்பு. உண்மையிலே அதிலே ஒரு வம்புமில்லை, அது பழையது; சத்தியமானது. சற்பாத்திரங்களிற் கட்டி நடத்தும் படு பொய்களை அப்படியே சேதிக்கும் செந்நாக் கவிஞர்கள் கம்பன். வான்மீகியை உள்ளவாறு தந்தவன் கம்பன்' என்கிறார் அவர்.

'கழுந்தர் ஆயுன கழஸ்பணி யாதவர்
கதிர்மணி முடியிதே
அழுந்த வாளிகள் தொடுசிலை ராகவ
அபிநவ கவிநாதன்
விழுந்த ஞாயிறு எழுவதன் முன்மறை
வேதிய ருடனராய்ந்
தெழுந்த ஞாயிறு விழுவதன் முன்கவி
பாடின தெழுநாரே.'

இராக்காலங்களிலே வடமொழி இராமாயணங்களை ஆராய்ந்து உண்மை வான்மீகியைக் கண்டறிந்து, பசற்காலங்களிலே, ஒரு பகலுக்கு எழுநூறு பாட்டாகப் பாடப்பட்டது கம்பராமாயணம். கம்பனுக்கு இட்கே வழங்கிய பெயர் இராகவ அபிநவ கவிநாதன். இராமன்மீது அபிநவ மிக்க கவி செய்த வன் என்று பொருள். அபிநவம்—புதுமை—வம்பு. கம்பர் மேற்காட்டியவாறு வம்பு செய்து உண்மை வான்மீகியைக் கண்டதேயல்லாமல் வேறு எத்தனையோ துறைகளில் ஏற்ற வாறு வம்பு செய்திருக்கிறார். காகங் கூடுகட்டுவது போலக் கவி கட்டுவது கம்பருக்கு வராது. அவர் கட்டியவெல்லாம் வம்பு. ஆனால், பழைமை, அது படருங் கொழுகொம்பு.

நீதியை நீதிமூலம் அறாத நீதியை
நீதியை நீதிமூலம் அறாத நீதியை
நீதியை நீதிமூலம் அறாத நீதியை
நீதியை நீதிமூலம் அறாத நீதியை
நீதியை நீதிமூலம் அறாத நீதியை

12. வித்துவசிரோமணி

பொன்னம்பலபிள்ளை

பொன்னம்பலபிள்ளை, நாவலர் அவர்களுக்கு மருமகரும் மாணவருமாவர்.

சந்தபுராணத்திலே திருமணப் படலங்களும் மற்றைய விசேட பகுதிகளும் பொன்னம்பலபிள்ளைக்குப் பாடஞ் சொல்லி வைக்கப்பட்டன. திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார் உரை, திருக்குறள் பரிமேலமுகருறை, நன்னூல் விருத்தியுரை ஆகிய மூன்று நூல்களையும் வசனம் வசனமாக நாவலர் அவர்களிடம் படித்தவர் பொன்னம்பலபிள்ளை. அவருடைய குருசிஞ்சியப் படிப்பு அவ்வளவே. அப்பொழுது பிரசித்திபெற்று விளங்கிய கோப்பாய் சபாபதி நாவலர், உரையாசிரியர் ம. க. வேற்பிள்ளை, மகாவித்துவசிரோமணியாய் விளங்கிய பிரமணி சி. கணேசையர் என்பவர்களை உள்ளிட்டவர்கள்—யாழ்ப்பாணத்திற் படித்தவர்கள் என்றிருந்தவர்கள் எவர்களோ அவர்கள்—அனைவரும் பொன்னம்பலபிள்ளையிடம் பாடஞ் கேட்டவர்கள்.

தென்னிந்தியாவில் மகாவித்துவான் மீனுட்சிகந்தரம் பிள்ளை அவர்களை நடமாடும் வாசிகாலை என்பார்கள். அவ்வாறே இங்கே பொன்னம்பலபிள்ளை நடமாடுஞ் சர்வகலாசாலையாய் விளங்கினார். தெருக்கள், தெருத்திண்ணைகள், குளக்கட்டுகள், மரத்திழல்கள் பொன்னம்பலபிள்ளை பாடஞ்சொல்லும் இடங்கள். பொன்னம்பலபிள்ளை அழகுகள், நவ இரசங்கள் சொட்டச் சொட்டப் பாட்டுக்களுக்கு உரை விரித்தற்கென்றே பிறந்தவர் என்று சொல்லுவார்கள். அவரை மாணவர்களாகிய மதுகரங்கள் எப்பொழுதுஞ் குழ்ந்துகொண்டே யிருப்பார்கள். உச்சியிலிருந்து உள்ளங்கால் பரியந்தம் உள்ளங்காலிலிருந்துஉச்சிபரியந்தம் பொன்னம்பலபிள்ளையின் உருவம் இலக்கிய இரசனையால் ஆனது. தனிக் கற்கண்டிற் செய்த மோதகம் போல இலக்கிய இரசனைமயமாயிருந்தார்

பொன்னம்பலபிள்ளை. புதிது புதிதாகத் தமக்குத் தோன்றுகின்ற இலக்கிய இரசனையை யாருக்காவது வெளிப்படுத்தாமல் இருக்கமாட்டாமை பொன்னம்பலபிள்ளையின் நித்திய கவியாண்குணம். பொன்னம்பலபிள்ளை இந்த மாட்டாமையாகிய இரசகுணத்தை ஒருவாறு தணித்து முட்டுத் தீர்வதற்கு உபகாரஸ்தலங்களாய்ப் புராணப்படனம் நடைபெறுகின்ற முக்கிய சைவாலயங்கள் அமைந்திருந்தன.

யாழ்ப்பாணத்திற் பிரசித்திபெற்று விளங்குகின்ற வண்ணை வைத்தியேசுவரன் கோயிலின் வித்தியா மண்டபம் ஒரு காலத்தில் நாவலர் அவர்களின் சைவப்பிரசங்கங்கள் பிரவாகிக்கும் இடமாயிருந்தது. அதனைத் தொடர்ந்து அம்மண்டபம் வித்துவ சிரோமணி பொன்னம்பலபிள்ளை நவரசங்களுக்கு குதிகொண்டாடப் புராணங்களுக்கு உரை விரிக்கும் இடமாய் மாறி ஒரு சர்வகலாசாலை ஆயிற்று.

பொன்னம்பலபிள்ளை வியாக்கியானஞ் செய்யும்போது ஒருபுறத்தே மாணவர்களும் வித்துவான்களும் ஏடும் எழுத்தாணியுமா யிருப்பார்கள். மற்றெரு புறத்திற் பெண்களும் ஏனைய இடங்களில் ஆண்களும் எள்ளிட இடமின்றி இருப்பார்கள்; குண்டுசி விழுந்தாற் கேட்கும். வாசிக்கிறவர் எச்சதியில் எந்த இராகத்துக்குப் பாடலை வாசிப்பாரோ அக்கதியில் அந்த இராகத்துக்குப் பொன்னம்பலபிள்ளை உரை விரிப்பார். விசேட வியாக்கியானங்கள் அலை அலையாய் எழுந்து புரண்டு கொண்டிருக்கும். பொன்னம்பலபிள்ளைக்கு வாசிக்கிறவர்கள் விசேட ஆயத்தஞ் செய்துகொண்டு வருவார்கள். எந்த இடம் எந்த இராகத்துக்கு வாசிக்கவேண்டுமோ அந்த இடம் அந்த இராகத்துக்கே வாசிக்கப்படும். அன்றி, காலத்துக்கேற்பவும் இராகம் மாறுதல் அடையும். பொன்னம்பலபிள்ளைக்கு வாசிக்கிறவர்களுக்குப் பிரத்தியேகமான மரியாதை உண்டு.

பொன்னம்பலபிள்ளைக்கு உள்ளக் கிளர்ச்சி எவ்வளவு அமையுமோ அவ்வளவுக்கு அவர் விரிக்கும் உரைக் கருத்துக்களும் புதியன் புதியனவாய் ஊற்றெடுத்துப் பிரவாகிக்கும்.

“பூசனை புரிந்த பின்னார்ப் புவனமின் ருள்தன் கையைப் பாசம் தகன்ற தொல்சீர்ப் பரஞ்சடர் கரத்துள் வைத்து நேசமொ டளித்தேன் என்னு நெடுமேறை மனுக்கள் கூறி வாசநல்லுதக முய்த்தான் மிஞ்சினென் றவனை யுன்னி.”

என்ற திருவிருத்தம் கந்தபுராணத்திற் சுவாமி திருக்கல்யாணப் படலத்தில் வருகின்றது. இமயமலை அரசன் தன் தவப் புதல்வியாகிய உமாதேவியாரின் திருக்கரத்தைப் பரஞ்சடராகிய பரமசிவத்தின் திருக்கரத்துள் வைத்துத் தாரை வார்த்துத் தத்தஞ் செய்கின்றார்கள். பாட்டிறுதியில், ‘மருக னென் றவனை யுன்னி’ என்று ஒரு தொடர் வருகின்றது. அவனை—அந்தப் பரஞ்சடராகிய பரமசிவத்தை, மருகன் என்று உன்னி—தனக்கு வந்து வாய்த்த மருகன் என்று நினைத்து மகிழ்ந்து தத்தம் செய்தான் என்று உரை விரிப்பது வழக்கம்.

ஆனால், ஒருநாள் பொன்னம்பலபிள்ளை அப்பாடலுக்கு உரை சொல்லும்போது நினையாப்பிரகாரம் அந்தத் தொடருக்கு வேறொரு பிரகாரம் பொருள் விரித்து வியாக்கியானஞ் செய்தார்.

அந்தப் பரமசிவத்தை, மருகனென் றவனை—ஒரு காலத் திலே தனது அறியாமையாலே தனக்கு மருகன்தானே என்று அகங்கரித்த அந்தத் தக்களை (அவன் பட்ட பாடுகளை), உன்னி—இமயமலை அரசன் அப்பொழுது சிந்தித்து, தான் அவ்வாறு நினையாமல், புதல்வியை உலகமாதா ஆகவும், பரமசிவத்தை முழுமுதற் பரம்பொருளாகவும் கருதித் தத்தஞ் செய்தான் என்பது பொன்னம்பலபிள்ளையின் அன்றைய புதிய வியாக்கியானத்தின் சிறிய கருக்கம்.

இந்த வியாக்கியானம் ஓர் இரவு நடந்தது. அடுத்த நாட் காலை தொடக்கம் பல வாரம் பல மாதம் பல வருட காலம் “மருகனென் றவனை யுன்னி” என்ற தொடர் படித்த வர்கள் மத்தியிற் பேசப்பட்டு வந்தது. இன்றைக்குங் கிராமாந்தரங்களிற் சுவாமி கல்யாணப் படிப்புத் தினத்தில் மேற் படி தொடரும், அதனைத் தொடர்ந்து பொன்னம்பலபிள்ளையின் அருமைப்பாடும் எடுத்துப் பேசப்பட்டுவருகின்றன.

“ஆவதத்த நேர்மாக்கள் வாழ் அரிபுரம்”

என்பது மார்க்கண்டேயப் படலத்தில் வருகின்றதொரு தொடர். இத்தொடரில் ‘ஆ’ என்பதற்குக் ‘காமதேனு’ என்று பொருள் கூறி, அப்பாலுள்ள சொற்களுக்குக் காமதேனுவோடியைப் பொருள் பண்ணி வந்தார்கள். ஒரு நாட் பொன்னம்பலபிள்ளை அந்தத் தொடரை, “ஆபத் + அத்தம்” என்று பிரித்து, ‘ஆபத்துக்காலத்தில் உதவும் சேம நிதி போன்றவர்கள் அரிபுரத்து மனிதர்கள்’, என்று வியாக்கியானஞ் செய்தார். தபம் என்னுஞ் சொல் தவம் என்று வருவதுபோல, ‘ஆபத்’ ‘ஆவத்’ தென் நின்றது.

இவ்வாறே எத்தனையோ தொடர்களுக்கும் பாட்டுக்களுக்கும் விசேட கருத்துக்கள் பொன்னம்பலபிள்ளையின் மாணவ பரம்பரையில் உள்ளவர்கள் நூதனம் நூதனமாகச் சொல்லுவார்கள்.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து இராமநாதபுரம் சமஸ்தானத்துக்குப் போகிற வித்துவான்களை மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கதாபகரான பாண்டித்துறைத்தேவர் வித்துவசிரோமனி பொன்னம்பலபிள்ளை எப்படியிருந்து எவ்வாறு வியாக்கி யானஞ் செய்வார் என்று வினவி வினவி, அவர்கள் சொல் வதைக் கேட்டுக் கேட்டு வாழ்வாராம்.

மகாவித்துவான் மீனாட்சிசந்தரம் பிள்ளையின் மாணவருள் வன்றெண்டச் செட்டியார் என்பவர் ஒருவர்; மிகப் படித்தவர். இவரைப்பற்றி உ. வே. சாமிநாதையர் அவர்கள் எழுதி யிருக்கின்றார்கள். இந்த வன்றெண்டச் செட்டியாருக்குப் பிற்காலத்திற் கண்பார்வை மங்கிப்போனது. கண்ணின் சக்தி அனைத்தும் செவிக்குப் போய் விட்டது. அவர் செவி, நூண்செவி. “செவிக்குணவு இல்லாதபோழ்து” என்ற திருக்குறள் செட்டியாருக்குப் பொருத்தமானது. செவிக் குணவு தேடி ஒருமுறை செட்டியார் யாழ்ப்பாணம் வந்தார். வந்தவர் பொன்னம்பலபிள்ளை புராணத்துக்குப் பொருள் விரிக்கும் இடத்துக்குப் போய் ஒரு புறத்தில் இருந்தார்.

வியாக்கியானந் திரை எறிகின்றது. செட்டியாருக்குத் தெவிட்டாது தித்தித்து அமுது ஊறுகின்றது. உடம்பு வெடிக்கிறது போன்ற ஆனந்தம் மேலிடுகின்றது. செட்டியார் இருந்தபடி மெல்ல மெல்ல இடம் பெயரத்து தொடங்கி விட்டார். ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் எட்டிப் பொன்னம்பலபிள்ளையைக் கட்டித் தழுவிவிட்டார். ஆராமையின் ஆற்றுமை அது.

நாவலர் அவர்களுக்குப் பெரியபுராணம்போவே பொன்னம்பலபிள்ளைக்குத் தமிழ்நாட்டின் நாவலர் அவர்களுக்கு விட்டார். சீவகசிந்தாமணியிலும் பொன்னம்பலபிள்ளைக்கு விசேட பயிற்சி உண்டு.

சீவகசிந்தாமணியை முதன்முதற் பதித்தபோது உ. வே. சாமிநாதையர் ஒரு பிரதியைப் பொன்னம்பலபிள்ளைக்கு அனுப்பி ஒரு கடிதமும் எழுதியிருக்கின்றார். அக் கடிதம் இது :

“பாற்கடலின் ஆழம் மந்தரமலைக்குத் தெரியுமேயன்றி வேறு எந்த மலைக்குந் தெரியாது. அதுபோலச் சீவக சிந்தாமணியின் ஆழம் உங்களுக்குத்தான் தெரியும். ஏதோ ஒருவாறு நான் பதிப்பித்திருக்கிறேன். தாங்கள் அங்கீரித துக்கொள்ள வேண்டும்.”

(என் சரித்திரம்—உ. வே. சா.)

இப்படிச் சாமிநாதையர் எழுதுவாரேயானாற் பொன்னம்பலபிள்ளையின் சிந்தாமணிப் பயிற்சி எப்படியிருக்கும் என்பது சிந்திக்கத்தக்கது.

கம்பராமாயன இரசனையையுஞ் சிந்தாமணி முதலிய காவிய இரசனைகளையுங் கந்தபுராணத்துக்கு வியாக்கியானஞ் செய்யும்போது ஏற்ற ஏற்ற இடங்களிற் பொன்னம்பலபிள்ளை அள்ளிச் சொரிவார். அது வித்துவான்களாகிய மது கரங்களுக்குப் புத்தம்புதிய அமிர்தமாய்ப் பொங்கிக்கொண்டிருக்கும்.

பொன்னம்பலபிள்ளை கந்தபுராணக் கருத்துக்களின் உயர்வையுங் காவிய இரசனைகளின் அளவையும் நன்கு அறிந்துகொண்டு வருகிறேன்.

தவர் காவிய இரசனைகளைப் பொன்னம்பலபிள்ளை தலை மறைவாகவே வைத்துக்கொண்டார். நாவலர் அவர்கள் தென் இந்தியாவுக்குப் போகிற காலங்களிலே சபாபதிச் செட்டியார் என்பவர் வீட்டில், பொன்னம்பலபிள்ளை, வித் துவ மதுகரங்களுக்குச் சீவகசிந்தாமணியைத் தித்தித்துக் காட்டுவதுண்டு. சிந்தாமணி பொன்னம்பலபிள்ளைக்கு மனப் பாடம். அக் காவியம், தன்னைக் கெடுத்துவிட்டது என்றஞ்சிலசமயங்களிற் சொல்லுவாராம்; அதனை அதற்குரிய வரிசையில் வைத்து அவர் வழங்கிவந்தார்.

நாவலர் அவர்களுக்குப்பிறகு ஒரு சமயம் பொன்னம்பலபிள்ளை கம்பராமாயண இரசனை மிகுதியினாலே வண்ணை வைத்தியேசுவரன் கோயிலிலே இராமாயண வியாக்கியானம் ஆரம்பித்தார். அது காவிய இரசிகர்களுக்குக் கிடைத்தற கரியதொரு அமிர்தபானமாயிருந்தது. எனினும், அருணால் களுக்குரிய கோயிற் சந்திதியில் அது அடாது என்ற கருத்தும் இருந்தது. பொன்னம்பலபிள்ளைக்கு எதிர் சொல்ல ஆள் ஆர்? நாவலர் அவர்கள் இல்லையே. கம்பராமாயண இரசனை பெருகியது. வாலிவதை உச்சநிலையை எய்தியது. அவ்வளவேதான் நடந்தது. அந்த அளவிற் பொன்னம்பலபிள்ளை இரசிகர்கள் கதறக்கதற மறைந்துவிட்டார். வாலிக்கு அம்புவிட்ட சோகம் பொன்னம்பலபிள்ளையை இழந்த சோகம் ஆயிற்று.

பொன்னம்பலபிள்ளையின் காவிய இரசனைகளை, கண்டவர்களைக் கேட்டவர்களைக் கண்டவர்கள் தாழும் இக்காலத்துச் சாதாரண இரசனைகளையுங் கவிதைகளையுஞ் சகிக்க மாட்டார்கள்.

இலக்கியங்களிலே உயிரான இரசனைக்கு உரிய பொருள் எது என்று தெரிதல் வேண்டும்.

தெரிந்ததன்மேல் இரசனையை எடுத்துக்காட்டுதற்கு ஏற்ற பாலைநடை கைவரலவேண்டும்.

இந்த இரண்டுமாயிருந்தவர் பொன்னம்பலபிள்ளை.

பொன்னம்பலபிள்ளையின் சங்கநூற்பயிற்சிபற்றித் திருகோணமலைக் கனகசுந்தரம்பிள்ளை நற்றினை உரை முகவரையில் எழுதியிருக்கின்றார். நற்றினை உரையாசிரியருக்கு அதில் உண்டான சந்தேகங்களைப் பொன்னம்பலபிள்ளை தீர்த்து வைத்தார் என்று அதில் வருகிறது.

‘‘பொன்னம் பலப்பெயர்ப் புட்கலா வர்த்தம்
புராதன நியாயோததி
புகழ்ச்சக லக்ஷ்யப் புணரிரா மாயணப்
பொருவறு மளக்கர்புவியிற்
றுன்னித் துலங்கிமலி சூதங்குலி மாலையாந்
தொல்பயோ ததிகாவியத்
துங்கவார் கரிபார் துப்பரவை லக்கணத்
தொடுகடல்க யேததெழுந்தே
மின்னித் திடுக்கூட விதுத்தியாழப் பாணகிரி
மீதேறி நஸ்லைமுடிமேன்
மேசிப் படிந்துசெந் தமிழ்மேதை நிதிமாரி
மிகவும் பொழிந்திட்டதிச்
சன்மத்து வித்தியார்த் திப்பயிர் தழைத்திடச்
சாந்தநா யகிசமேத
சந்தரமென லீசனே யைந்தொழில் விலாசனே
சந்தரபுர தலவாசனே.’’

இச் செய்யுள் சமூமண்டல சதகத்திலுள்ளது. இதனை இயற்றியவர்கள் பொன்னம்பலபிள்ளையின் தலைசிறந்த மாணவரும், நயம்பட உரை விரிக்குந் திறத்திற் பொன்னம்பலபிள்ளையைப் பெரிதும் பின்பற்றியவர்களும், திருவாதலூரடிகள் புராணத்துக்குச் சிறந்ததொரு விருத்தியுரை எழுதிப் பொன்னம்பலபிள்ளையின் முன்னிலையில் அரங்கேற்றிப் பொன்னம்பலபிள்ளையால் உரையாசிரியர் என்ற பட்டம் குட்டப் பெற்றவர்களுமான ம. க. வேற்பிள்ளைப் புலவர் அவர்கள்.

13. சொற்சித்திரம்

செவிக்குண விஸ்வாத போய்து சிறிது
வயிற்றுக்கும் ஈயப் படும்.

இனிக்கின்ற கதைகள், தித்திக்கின்ற இலக்கியங்கள், கருத்தைச் சிமிட்டுகின்ற சொல்லோவியங்கள் ஆகிய செவி நுகர் கனிகள், இடையீடின்றிக் கிடைக்குமானால், வயிறு ஒரு பண்டமன்று. உணவு மறதியாய்ப் போய்விடும். செவி நுகர் கனிகள் கிடையாத சமயங்களிலே, ஓய்வு நேரங்களிலே சிறிது சிறிது வயிற்றையும் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும். ‘கதைகளை இனிக்கிறதற்கு, இலக்கியங்களை இருந்து தித்திக் கிறதற்குக் கருத்துக்களை அவிழ்க்கிறதற்கு வயிற்றின் உதவி யும் ஓர் அளவுக்கு வேண்டுந்தானே’ எனகின்ற இந்தத் திருக்குறளின் அருமந்த கருத்துக்கு இனி இந்த உலகத்திலே இடமில்லைப்போலும்!

விஞ்ஞானங் கதித்த இந்த எந்திரவுக ததிலே மனிதன் வெறும் எந்திரமாய்விட்டான்; நாயாய் அலைகிறுன்; பேயாய்த் திரிகிங்றுன், எண்சானுடம்புக்கு வயிறே பிரதானமாய்விட்டது. உணவுப் பிரச்சினை, சிக்கனப்பிரச்சினை முதலியன, இன்றைய பேச்சாய்விட்டன. இனி வருங்கால மனிதனுக்குச் சிரிப்பு வராது; அது கொட்டாவியாய் மாறிவிடும்போலத் தெரிகிறது.

இந்த நாட்டை எடுத்துக்கொள்ளுவோம்; தூரத்துக்குப் போகவேண்டாம். சென்ற நாற்றுண்டை எட்டிப்பார்ப் போம்; அப்பொழுது இந்த நாட்டவர்கள் இப்படிக் கொட்டாவி விட்டுக்கொண்டு கொள்ளிவாய்ப் பேய்போல அலைய வில்லை.

மகாப்பிரபு ஆகிய வைத்தியலிங்கச் செட்டியார் தாபித்த வண்ணுரபண்ணைச் சிவன்கோயிலின் வசந்த மண்டபத்திலே ஆறுமுகநாவலருடைய மருகரும் வித்துவசிரோமணியும் இலக்கிய இரசிகசிகாமணியுமான பொன்னம்பலபிள்ளை, தேவேஞ்சூக் ஒழுகப் புராணத்துக்குப் பயன் வரிக்கின்றார்; கம்பராமா

யணத்திலிருந்து கனிகளை வாரிச் சொரிகின்றார் ; மண்டபம் முழுதும் நெருங்கியிருந்து செவிகள் நூகர்கின்றன ; ஊசி விழுந்தாற் கேட்கும்.

பொன்னம்பலபிள்ளை கோயில் வசந்தமண்டபத்திலிருப்பார். அங்கேயில்லையேல் தீர்த்தக்கரையிலே காணலாம். வீட்டுத் திண்ணைகளிலே மாணவர்கள் மத்தியில் இருப்பார். மரநிழல்களிலே பள்ளி வைப்பார். ஓர் நடுவிலே உலாவித் திரிகின்ற பயன்தரும் மரம் அவர்.

திருமாவின் திருக்கரத்தில் இருக்கும் சங்குக்குப் ‘பாஞ்ச சந்நியம்’ என்று பெயர். அதனை ஆயிரம் வலம்புரி சூழ்ந்திருக்கும். அந்த வலம்புரிகளை அளவில்லாத இடம்புரிகள் சூழ்ந்திருக்கும் என்று வருணிப்பார்கள்.

பொன்னம்பலபிள்ளை ஒரு தேன் குடம். அதை இரசிகர்களாகிய ஏறும்புக்கூட்டங்கள் சதா சூழ்ந்து கொண்டேயிருக்கும். வித்துவான்கள், மாணுக்கர்கள் தொடர்ந்து கொண்டிருப்பார்கள். இந்த வைபவத்திற் பிரபுக்களும் பிறரும் தம்மை மறந்து கலந்து கொண்டிருப்பார்கள் ; பொன்னம்பலபிள்ளைக்குக் கொடுத்த கடனை வாங்குதற்கு வருகின்றவர்கள் அவரைக் கடன் கேட்காமலே, அவர் வழங்குங்களிகளைச் செவிகளால் நூகர்ந்துகொண்டு திரும்பிவிடுவார்கள். அவரை எவ்ரேனும் துணிந்து, கொடுத்த கடனைக் கேட்ட தில்லை. அந்த இடத்தில் அவர் முன்னிலையில் அந்தக் கடன் ஒரு பொருளான்று.

பொன்னம்பலபிள்ளையின் முன்னிலையில் கலைஞர்கள் வந்து வந்து குழுமுவார்கள். ஏற்ற ஏற்ற முறையில் வரிசையறிந்து மதிப்புக் கொடுப்பார் பொன்னம்பலபிள்ளை. அவர் கொடுக்கும் மதிப்புப் பல்கலைக்கழகம் கொடுக்கும் மதிப்பிலும் மேலானது. பல கலைத்துறையிலும் அவர் முன்னிலையில் வித்தியா விநோதங்கள் நடைபெறும்.

வன்னெறுண்டச் செட்டியார் வடதேசத்தவர் ; பண்டிதமணி கதிரேசக் செட்டியாரின் முன்னேர் ; மகாவித்துவான் மீனுட்சி சுந்தரச்பிள்ளையின் மாணவர். இருபது அந்தாதிக்குமேலே

அவருக்கு மனப்பாடம். அந்த அந்தாதிகளுக்குள்ளே பல இயமக அந்தாதிகள். இயமம் என்றாற் பாட்டின் அடி தோறும் முதலாம் எழுத்து முதல் பல எழுத்துக்கள் ஒன்று யிருக்கும்; பொருள் வேறு வேறுயிருக்கும். ‘தலைவிதிவசம்’ என்று பாட்டுத் தொடங்கினால், நாலு வரியிலுந் தொடக்கத்தில் நாலு தலைவிதிவசம் வரும்! நாலு வேறுவகையாகப் பிரித்துப் பொருள் சொல்லவேண்டும்; பொருளுக்கேற்பக் சொற்களைப் பிரிப்பதிற் பெரிய பயிற்சிவேண்டும். இந்தச் செட்டியார் இதில் மகா சாமர்த்தியவான். அவர் சாதாரண மாகப் பேசும் வார்த்தைகளே பல பொருள்பட்டுச் சிலேடையாயிருக்கும்.

இந்தச் சிலேடைச் செட்டியாருக்குப் பிற்காலத்திலே கண்பார்வையில்லை. கண்ணின் சக்தியும் அவருக்குச் செவி யில் இருந்தது. இந்த வன்றெருண்டர், நமசிவாயத் தம்பிரான், இராமசாமிப்பிள்ளை என்கின்ற மூவர்கள் முதன்முதல் திருவாவடுதுறையிலே மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளையிடம் படித்த வர்கள்; பின்பு சிதம்பரத்திலே நாவலரிடம் படித்தவர்கள். இந்த மூவரும் பிற்காலத்திலே வெகு பிரபலவிட்டர்கள். இராமசாமிப்பிள்ளை இராமநாதபுரம் இராசாவுக்குச் சமஸ்தான வித்துவானும் மந்திரியுமாயிருந்தவர். நமசிவாயத் தம்பிரான் ஆதினத்தில் சின்னப்பட்டமாயிருந்தவர். வன்றெருண்டர் பெரிய இரசிகர். பொன்னயபலபிள்ளையைப் பற்றிக் கேள் விப்பட்டு நாவலரோடு யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்தார். வந்தபின் முதன்முதற் பொன்னம்பலபிள்ளை இராமாயண வியாக்கியானஞ் செய்து கொண்டிருந்தபோது, இந்தக் குருட்டு வன்றெருண்டர் மெஸ்ல மெஸ்ல இடப் பெயர்ந்து அவரைக் கட்டித் தழுவ முயற்சிசெய்தவர். இவர் ஒருநாட் பொன்னம்பலபிள்ளையிடம் வந்திருந்தார். எத்தனையோ திரிபு இயமக அந்தாதிகள் பாடினவரான உடுப்பிட்டிச் சிவசம்புப் புலவரும் அங்கே வந்திருந்தார். வித்துவான்கள் வந்து மொய்த்து விட்டார்கள். வன்றெருண்டருக்கும் சிவசம்புப் புலவருக்குஞ் சொற்போர் ஒன்றைத் தொடக்கி விட்டார்கள். போர் மூண்டது. வன்றெருண்டர் ஓர் அந்தாதிப் பாட்டைப் பதச் சேதஞ் செய்யாமல், அஃதாவது சொற்களைக் கருத்துக்கு

இசையப் பிரியாமற் படிப்பார். சிவசம்புப் புலவர் சொற்களைக் கருத்துக்கேற்பப் பிரித்துப் பயன்சொல்லுவார். பின்பு புலவர்சொற்களைப் பிரியாமற் படிக்கச் செட்டியார். பிரித்துப் பயன் சொல்லுவார். மிகக் கடினமான வேலை. நெருப்பு எழுநடந்துகொண்டிருக்கிறது. வெற்றி தோல்வி சொல்ல முடியாமல் நடக்கின்றது. சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் பாடிய பழமலை அந்தாதியிலே ஒரு பாட்டு:

‘மேருக் குவடு நிகர்தோட் பழமலை மேவுதிருத்
தேருக் குவடு வசமாடு மாடத் தெருவினிற்போய்
நீருக் குவடு விழியெழின் மாய்ந்தெதிர் நின்றுநம
தூருக் குவடு விளைத்தன னோயின் ரெழிவறவே’.

இந்தப் பாட்டை வன்றெண்டர் படித்தார். பழமலை என்று விருத்தாசலத்துக்குப் பெயர். ‘விருத்தாசலத்திலுள்ள சிவபெருமானின் தேர்த் திருவிழாவுக்குத் தலைவி ஒருத்தி போய், அப்பெருமான்மேற் காதல்கொண்டு, இந்த ஊருக்குப் பெரிய வடுவை உண்டாக்கிவிட்டாள்’ என்பது பாட்டின் பொழிப்பு. சிவசம்புப் புலவர் பொழிப்பைச் சொல்லி விட்டுச் சொற்களைப் பிரித்துப் பயன்சொல்லி வருகின்றார்.

மேருக்குவடு நிகர்தோள்—மேருமலை போன்ற தோள்களையுடைய,

பழமலைமேவ திருத்தேருக்கு—பழமலையாகிய விருத்தாசலத் தில் எழுந்தருளியிருக்குஞ் சுவாமியின் அழகிய தேர்த் திருவிழாவுக்கு,

‘வடுவசமாடு மாடத் தெருவினிற் போய்’ என்பது அடுத்த தொடர்; எப்படிப் பிரிப்பது? புலவர் சற்றே தயங்கினார். வித்துவசபை ஏங்கியது, ஒரு கணத்திற் கண்டறிந்துவிட்டார் புலவர்.

தேருக்கு+உவள்+துவசம் =தேருக்குவடுவசம்)

தேருக்கு-தேர்த்திருவிழாவுக்கு,
உவள்-உந்தத் தலைவி,

துவசம் ஆடும் மாடத் தெருவினிற் போய்-கொடியாடுகள்ற
மாடமுள்ள வீதியிலே போய்,

நீரங்கு-கண்ணீர்விட்டு,

விழி எழின் மாய்ந்து-கண்ணமுகு கெட்டு,

நமது ஹருக்கு ஒழிவறவு இன்று விளைத்தனள்-நமது
ஹருக்கு நீங்காத வடுவை இன்றைய தினம் விளைத்தாள்.

என்று உரையை நடத்தினார் சிவசம்புப் புலவர். அப்
பொழுதுதான் யாழ்ப்பாண வித்துவான்களுக்கு உடலில்
உயிர் வந்தது. வன்றெண்டர் சிவசம்புப் புலவரைக் கட்டித்
தழுவினார். பொன்னம்பலபிள்ளை இருவரையும் புகழ்ந்து
பாராட்டினார்.

எப்படியிருக்கிறது, சென்ற நாற்றுண்டுப் பொழுது
போக்கு!

14. இருவர் கவிராயர்

“அன்னநடை பிடியினடை அழகுநடை
 அல்லவென அகற்றி யந்நாட்
 பன்னுமது புலவரிடஞ் செய்யுணடை
 பயின்றதமிழ்ப் பாவை யாட்கு
 வள்ளநடை வழங்குநடை வசனநடை
 யெனப்பயிற்றி வைத்த ஆசான்
 மன்னுமருள் நாவலன்றன் எழியாநல்
 லொழுக்கநடை வாழி வாழி.”

இந்த உயிர் துடிக்கிற பாட்டு நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவர் பாடியது. பெண்களின் அழகிய நடையை அன்ன நடை, பிடியினடை என்றெல்லாம் புலவர்கள் வருணித்து வந்தார்கள். தமிழ் மகளுக்கு அந்த நடையொன்றும் பிடிக்கவில்லை. அவள் அந்த நடைகளையெல்லாம் வெறுத்து அகற்றிவிட்டு, முதிர்ந்த புலவர்களிடம் போய், பதினெட்டாம் நூற்றுண்டு முடிந்து, பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டுத் தொடக்கம்வரையுன் செய்யுள் நடையையே உவந்து பயின்று கொண்டிருந்தாள். செய்யுள் நடையிலே முழுகித் தினைத்துக் கொண்டிருந்த தமிழ் மகளைப் பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டிலே ஆறுமுகநாவலர் கண்டு, ‘ஓ, தமிழ்மகளே, இனி வழங்கும் நடை வசனநடை; அதுதான் உனக்கு ஏற்ற வள்ளநடை’ என்று புத்திமதி கூறித் தமது நல்லொழுக்க நடைபோன்ற ஆற்றெழுமுக்கு நடையை அந்தத் தமிழ் மகளுக்கு நன்கு பயிற்றி வைத்தார். அவள் பயின்ற வசன நடைக்கு ஆசான் அவர். இந்த உயிர்ப் பாடவின் கருத்து இது.

சின்னத்தம்பிப் புலவருக்குப் பிறகு, பதினெட்டாம் நூற்றுண்டுப் பிற்பகுதியிலும், பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டுத் தொடக்கத்திலும் யாழ்ப்பாணத்தின் இரு கண்ணேபோன்று, தமிழ்மக்களுக்குச் சிறந்த செய்யுணடை பயிற்றி வைத்த வர்கள் இருவர் கவிராயர்கள். ஒருவர் முத்துக்குமார கவிராச சேகரர்; மற்றவர் சேனுதிராயமுதலியார். ஏறக்குறைய இருவரும் ஒருகாலத்தவர்.

நீடிய சீர்பெறு தாமோ தரமன்ன நீள்புவியில்
வாடிய கூழ்கள் மழைமுகங் கண்டென்ன மாண்புறநீ
பாடிய செய்யுளைப் பார்த்தின்ப வாரி படிந்தனன்யான்
கோடி புலவர்கள் கூடினும் நின்புகழ் கூறுரிதே.

இந்தப் பாடல் வேதநாயகம்பிள்ளையின் பாடல்; வேத
நாயகம்பிள்ளை, உ. வே. சாமிநாதையரின் குருவாகிய மகா
வித்துவான் மீனுட்சிசுந்தரம்பிள்ளையாஸ், பிரபந்தங்கள் செய்து
புகழ்ந்து பாராட்டப்பட்டவர்; பிரபு; நிறைந்த கஸ்விமான்; பழுத்த
புலவர். அவர் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையைப் புகழ்ந்து
பாடிய பாடல் மேற்காட்டிய பாடல். தமிழுக்கு உயிரும் பிர
மாண்முமான தொல்காப்பிய இலக்கணத்தை, ‘செல்துளைத்த
துளையன்றி மெய்ப்புள்ளி விரவாத சென்னால் ஏட்டிலிருந்து’—
அஃதாவது, கறையான் துளைத்த புள்ளிகளே மலிந்த ஏட்டுப்
பிரதிகளிலிருந்து அச்சிட்டு, புத்தகமாக்கித் தமிழுக்கு உயிர்
தந்த பரமோபகாரி தாமோதரம்பிள்ளை. சென்னைச் சர்வ
கலாகாலை முதன்முதல் நடத்திய பி. ஏ. (B. A.) பரிட்சையிற்
சித்தியெய்தியவர் தாமோதரம்பிள்ளை. அவர் ஒரு நீதிபதி.
ஆங்கிலமயமாய்ப் போகவேண்டிய தாமோதரம்பிள்ளையைத்
தமிழ்மயமாக்கித் தமிழ்த் தாதா ஆகச் செய்தவர் முத்துக்
குமார கவிராசசேகரர். அவரே தாமோதரம்பிள்ளையின்
தமிழ்க் குரு.

சுன்னகத்திலே மிகப் பிரசித்திபெற்று விளங்கிய வித்துவ
கிரோரத்தினம் ஆகிய குமாரசுவாமிப் புலவரவர்களுடைய தந்தை
யார் அம்பலவாணபிள்ளை. அவருடைய தந்தையார் சின்னத்
தம்பிப்பிள்ளை. அவருடைய தமையனார் முத்துக்குமார கவி
ராசசேகரர்.

சேஞ்சிராய முதலியார் இருபாலையிலே செல்வாக்குள்ள
உயர் குடியிற் பிறந்தவர்; அக்கால அரசாங்கத்தில் உத்தி
யோகம் வகித்தவர்; ஆறுமுகநாவலருக்குத் தமிழ் ஆசிரியர்;
பெரிய கவிராயர்.

சுன்னகத்திலே முத்துக்குமார கவிராயர்; இருபாலையிலே
சேஞ்சிராய கவிராயர். அவருக்கு மாவிட்டபுரத்துக் கந்த

சவாமி குலதெய்வம், இவருக்கு நல்லூர்க் கந்தசவாமி குல தெய்வம். விசேஷ உற்சவங்களுக்கு இவர் அங்கே போவார்; அவர் இங்கே வருவார். இருவரும் நண்பர்கள். கங்கையும் காவிரியும்போல. பிரபுக்கள், இரசிகர்கள், வித்துவான்கள் எல்லோரும் அந்த இரு புலவர்களின் அருமந்த சங்கமத்தைத் தப்பாது கண்டு களிப்பார்கள்

மாவிட்டபுரத்திலே திருவிழா; வேட்டைத்திருவிழா. கந்தசவாமி தாவிப்பாய்கின்ற குதிரையில் பவனிவருகின்றார். கவிராயர்கள் கண்டு மகிழ்கின்றார்கள். கவிராயர்களைச் சூழ்ந்து களிக்கின்றார்கள் புவிராயர்கள். இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே ‘உமது சவாமியின் பவனியை வருணித்துப் பாடும்’ என்கின்றார் சேஞ்சிராய கவிராயர். முத்துக்குமார கவிராச மேகம் பொழிகின்றது.

முடிவி ஸாதுறை சுன்னுகத் தான்வழி
 முந்தித் தாவடி கொக்குவின் மீதுவந்
 தடைய வோர்பெண்கொ டிகாமத் தாளசைத்
 தாளைக் கோட்டைவெ ஸிகட் டைவிட்டான்
 உடுவி ஸான்வரப் பன்னுலை யான்மிக
 உருத்த னன்கடம் புற்றமல் ஸாகத்தில்
 தடைவி டாதனை யென்றுப ஸாலிகண
 சார வந்தனள் ஓரிள வாலையே.

வித்துவான்கள் துள்ளிக் குதிக்கின்றார்கள். மற்றவர்கள் யாழிப்பாணத்து ஊர் பேர்களைக் கேட்டு மகிழ்கின்றார்கள். பொருள் விளங்கவில்லை. சேஞ்சிராய கவிராயர் விளக்குகிறார்.

சுன்னுகம் என்பதைச் சல்தாகம் என்று பிரிக்கலாம். சல் - வெள்ளி, நாகம் - மலை, சுன்னுகம் - வெள்ளிமலை. ‘வழி’ யென்பது பிள்ளை. முடிவிலாதுறை சுன்னுகத்தான் வழி - ஆதியும் அந்தமுமில்லாத வெள்ளிமலையாகிய கைலா சத்தில் இருக்கின்ற சிவபெருமானுடைய பிள்ளையாகிய சந்தசவாமி, முந்தித் தாவு அடி கொக்குவில் மீது வந்து அடைய - (கொக்கு என்பது குதிரை) முந்தித் தாவுகின்ற

(அடி - கால்) கால்களையடைய குதிரை வாகனத்தில் பவனி வர, ஓர் பெண்கொடி காமத்தாள்-ஒரு பெண்கொடி (தலைவி) காதல் கொண்டவளாய், அசைந்து ஆனைக்கோட்டை வெளிகட்டுஉடைவிட்டாள் - தன் நிலையைக் குலைத்து, மார்பிற் கட்டிய வஸ்திரத்தையும் நெகிழிவிட்டாள்; உடுவிலான் வர - அந்தச் சமயத்திலே, (உடு - நட்சத்திரம், இல் - மனைவி) நட்சத்திரத்தை மனைவியாகக்கொண்ட சந்திரன் உதயம் ஆனான்; ஆக, பன்னுலையான் மிக உருத்தனன் - (ஆலை - கரும்பு) கரும்பு வில்லையடைய மன்மதன் கோபித் தான்; ஓர் இளவாலை - அந்த ஒப்பற்ற இளம்பெண்; கந்த சவாமியைக் காதவித்தவள்; கடம்பு உற்ற மல் ஆகத்தில்-கடம்பணிந்த மல்யுத்தம் செய்கின்ற மார்போடு, தடை விடாது அனையென்று - இடையீடு இன்றி அனைத்தருள வேண்டுமென்று, பல ஆளி - பல நீர்த்துளி, கண்சார வந்தனள் - கண்ணினின்றும் சொரிய, கந்தசுவாமிக்குளதிரே, திருவடியே சரணமென்று, வீதியிலே பவனியை எதிர் கொண்டாள். இது பாட்டின் உரை விளக்கம்.

‘ஆதியுமந்தமுமில்லா’ என்ற திருவாசகத்தேன், முடிவிலாதுறை என்ற இந்தப் பாட்டிற் சொட்டியது. இரசிகர்கள் என்ற வண்டுகளின் வெறி தலைக்கு மீறியது.

அந்தக்காலத்திலே கும்பமாசத்திலேதான் நல்லூர்க் கொடியேற்றம். கும்பமாசம் - மாசிமாதம். அவர் இங்கே வருகிறோர். இரு கவிராயர்களும் நல்லூரிலே சந்திக்கிறார்கள். இரசிகர்களாகிய மதுகரங்கள் கவிராயர்களாகிய இரட்டை மலர்களைச் சூழுகின்றன. கொடியேறுகின்றது. ‘உமது சுவாமியைப் பாடும்’ என்கின்றார் முத்துக்குமார கவிராயர். சேநுதிராய கவிராயர் பொழுகின்றார்.

‘திருவாரும் நல்லைநகர்க் கெவ்வேற் பெருமானூர்
இருபாலைக் குயத்தியரோ டின்பமுற்று ரம்மானை
இருபாலைக் குயத்தியரோ டின்பமுற்று ராமாயின்
தருவாரோ சட்டிகுடஞ் சாறுவைக்க அம்மானை
தருவார்கான் சட்டிகுடஞ் சாறுவைக்க அம்மானை.’

முத்துக்குமார கவிராயர் விளக்குகின்றார் :

‘திருவாரும் நல்லெநகர்ச் செவ்வேற் பெருமானார்’ இருபாலையிலே குயத்தியரோடு சம்பந்தம் வைத்திருக்கிறார். அப்படியானால் ‘சட்டி குடம் சாறுவைக்கத் தருவாரோ’ என்று கேட்கலாம். குயவ சம்பந்தம் வைத்தவர் சட்டி குடம் சாறுவைக்கத் தரத்தானே வேண்டும்! ‘தருவார்’ என்றால் கருத்துத் தொன்றலாம். அது வெளிக் கருத்து. அது கிடக்க,

குயத்தியர்-பெண்கள், இரு பாலைக் குயத்தியர்-இரண்டு இளம் பெண்கள்; வள்ளி, தெய்வநாயகிகள்; திருவாரும் நல்லெநகர்ச் செவ்வேற் பெருமானார், இருபாலைக் குயத்தியரோடு இன்பழுற்றார் அம்மானை, அது உண்மை தானே! இருபாலைக் குயத்தியரோ டின்பழுற்றார் ஆமாயின், தருவாரோ சட்டிகுடஞ் சாறுவைக்க அம்மானை. குடம்-கும்பமாதம், மாசிமாதம். சட்டி என்பது ஒரு திதி. சாறு-திருவிழா. கும்ப மாதத்திலே சட்டித் திதியிலே திருவிழாத் தொடங்க (கொடியேற்றங்க செய்ய), தருவார் காண் சட்டி குடம் சாறுவைக்க அம்மானை - இருபாநிதியாகிய கந்தசவாமி அனுக்கிரகிப்பார். இது உரை விளக்கம்.

இந்த இருவர் கவிராயர்களிலும் எவர் உயர்ந்தவர் என்று சொல்லமுடியுமா? ‘இவருக்கு அவர்; அவருக்கு இவர்’ என்றுதான் சொல்லலாம். இருவரும் யாழ்ப்பானத் தின் இரு கண்கள்.

15. கவிஞர்கள்

கவிதைகள் புத்தக வடிவத்திலும் பத்திரிகைகளிலும் நானுக்குநாட் பெருகி வருகின்றன; கவிதை விமரிசனங்களும் நடக்கின்றன. மேலைத் தேசத்திலே ஒருவர் ஒன்றுசெய்தால் அதற்கு நாறு விமரிசனம் வந்துவிடுமென்றும், இங்கே அவ்வளவு தூரம் அந்தத்துறை விரியவில்லை யென்றும் ஒரு விமரிசகர் அழுகின்றார்; பாவம்! அவர் இனிக் கண்ணீர் வடிக்க வேண்டா. தினசரிப் பத்திரிகைகளிற்கூட ஒரு பகுதி, கவிதை விமரிசனத்துக்கென்றே ஒதுக்கப்படுகின்றது. விமரிசனம் இதோ பெருகி விடும். பயம் வேண்டா. ஆனால் உண்மைக் கவிதை ஏனைய வரிசையிலிருந்து உயிர் தப்புமோ என்றுதான் அச்சம் வருகின்றது. கவிதைப் பெருக்கும் விமரிசனப் போக்கும் மாற்றுயர்ந்த பொன்னையும் காக்காய்ப்பொன்னையும் ஒன்று செய்து விடுமோ என்றுதான் எச்சரிக்கை எடுக்கவேண்டியவர்களா யிருக்கின்றோம்.

“கவிகள், அஃதாவது கவிஞர்கள் உண்மையைச் சிந்தித்துக்கொண்டு சொல்வதில்லை. உண்மைக்கும் அவர்களுக்கும் வெகுதூரம். ஆனால், உண்மைபோலச் சொல்லிவிடுவார்கள். அவர்களால் நாட்டுக்குப் பெருந்தீமை உண்டாகிறது. அவர்களை அரசாங்கம் நாடுகடத்த வேண்டும்.”

என்று ஆயிரக்கணக்கான வருடங்களுக்கு முன்னமே, கிரேக்க தேசத்துப் பேரரிஞரான பிளேற்றே ஒரு பெரிய எச்சரிக்கை செய்திருக்கிறார். பிளேற்றேவின் எச்சரிக்கை நவீன விமரிசகர் சிலருக்குப் பெரிய தலையிடியை உண்டாக்கிக்கொண்டிருக்கிறது.

விமரிசகர்கள் பேரரிஞரான பிளேற்றேவத் திட்டி வீண்பழி சமத்தாமற், கவிதையையும் கவிஞர்களையும் வரிசை செய்து, தராதரங்கள் ஆராய்ந்து பிளேற்றே வெறுக்குங் கவிகளைக் கண்டறிவதில் தமது விமரிசனத்துறையை விரிப்பது நன்று என்று தோன்றுகின்றது.

தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவநாயனார் “நாம்னன்னு கின்ற கேட்கின்ற கருத்துக்களை அப்படியே கொள்ளாமல், அக்கருத்துக்களை முதலில் ஜயற்றுப் பின் ஆராய்ந்து தெளிந்து, மெய்யான மூலக் கருத்தை அறிதல் வேண்டும்” என்று உண்மைக் கருத்தைக் காண்பதற்கு ஒரு சட்டம் வகுத்திருக்கிறார்.

‘எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு’

‘ஜயத்தி எங்கித் தெளிந்தார்க்கு வையத்தின் வானம் நனிய துடைத்து’

என்பன உண்மையைக் காண வகுத்த வழிகள்.

இரு வீரன் தயைகாட்டாமற் பகையைக் கொன்று குவித்தல் பேராண்மை. ஆனால், பகைவனுக்கு நினையாப் பிரகாரம் ஓர் இடையூறு நேர்ந்தால், உடனே அந்த வீரன் தன் பகைவனுக்கு உபகாரியாய் மாறல் வேண்டும். அது பேராண்மையாகிய வீரத்தின் சிகரமாயிருக்கும்.

‘பேராண்மை என்ப தறுகண்ணுன் றுற்றக்கால் ஹாராண்மை மற்றதன் எஃகு’

உபகாரியாய் மாறுதல் ‘பேராண்மை’ என்ற வாளின் சூராயிருக்கும், என்றால் சொல்லாம். வீரத்தைப்பற்றிய இந்த உண்மை திருவள்ளுவ நாயனாரின் தெய்வப் புலமையிற் கண்டது. இப்படியான அநேக உண்மைகள், இமாசலத்திலே மருத்துப் பூண்டுகள் பரவியிருப்பதுபோலத் திருக்குறளாகிய பாற்சமுத்திரத்தில் எங்கும் பரவிக் கிடக்கின்றன. அது அது கைவந்தவர்கள் அதில் அதில் ஈடுபட்டவர்கள் அதை அதைத் தம் வல்லமைக்கேற்பப் பயன்படுத்திக் கொள்ளுகின்றார்கள்.

கம்பர், வள்ளுவர் கண்ட வீரசிகரமான அமிர்த தாரையில் ஈடுபாடுற்று, அந்த வீரதீர அமிர்த தாரையை

ஒரு சற்பாத்திரத்தில் ஏந்தி எடுத்து, வெகு பக்குவஞ்செய்து அந்த உண்மையை ஓர் அமிர்த சஞ்சீவியாக்கி இந்த உலகுக்கு வழங்கியிருக்கிறார். அந்த அமிர்த சஞ்சீவி தான் பின்வரும் பாட்டு :

ஆணையாவனக் கமைந்தன மாருத மறைந்த
பூணையாயின கண்டனை இன்றுபோய்ப் பேரர்க்கு
நாளை வாவென நல்கினன் நாகிளாங் கழுகின்
வாளை தாவுறு கோசல நாடுடை வள்ளல்.

தன் மனை வாழ்வுக்குக் கேடு சூழ்ந்த மகா துரோ கியும் பராக்கிரமசாலியுமான இராவனன் நிராயுதபாணி யாய், இருபது கைகளுந் தொங்கப் பத்துத் தலைகளுங் குனிந்து நாணி எதிரில் நிற்கின்றன. அவனைக் கொன்று குவிக்க அது நல்ல சமயம். ஸ்ரீராமன் தன் வீரத் துக்கு மறுச் செய்யவில்லை. உடனே உபகாரியாய் மாறி, ‘இன்று போய்ப் போர்க்கு நாளை வா’ என்று அவனுக்கு உயிர்பிச்சை வழங்கி, வீரசிகரத்தில் வள்ளலாய் விளங்கு கின்றன. வள்ளுவர் கண்ட உண்மையைச் சற்பாத்திரமாகிய ஸ்ரீராமனில் வைத்துப் புணந்து சொல்வது ‘தகும் தகும்’ என்று ஒப்புக்கொள்கின்றது புலமையுலகம். அதனுலே கம்பர் சாதாரண கவி வருக்கத்தைச் சேரா மற் கவிச்சக்கரவர் ததி யாயினார். கம்பர் தாமாக ஓர் உண்மையைக் காணுமலிருத்தல் கூடும். ஆனால், வள்ளுவர் உள்ளிட்ட மகான்கள் கண்ட உண்மையைப் பேணி வியந்து பயன்படுத்தியிருக்கிறார். பேணிப் பயன்செய்த பெருமை கம்பருக்குண்டு.

மூலிகைகளைக் கண்ட சித்தர்கள் பெரியவர்கள். அம் மூலிகைகளின் அருமை அறிந்து பயன்படுத்துகின்ற சித்த வைத்தியர்கள் அவர்களுக்கு அடுத்த படியில் வைத்து எண்ணத்தக்க பெரியவர்கள்.

அவ்வாறே, திருவள்ளுவரும், சங்கத்துச் சான்றேர்களான புலவர்களும் பெரிய உண்மைகளைக் கண்ட மிகப் பெரிய வர்கள், அவ்வண்மைகளில் ஒரோவொன்றைப் பயன்படுத்து கின்ற கவிச்சக்கரவர்த்திகள் அடுத்தபடியில் நிற்கும் பெரிய வர்கள்.

புலவர்களை அடுத்துக் கவிச் சக்கரவர்த்திகள்; அவர்களை அடுத்துச் சாதாரண கவிஞர்கள் இருக்கின்றார்கள். வள்ளுவர் கண்ட உண்மையைக் கம்பர் கண்டு வியந்து புனைந்தார். அந்த ஆற்றல் சாதாரண கவிஞர்களுக்கு இல்லாமலிருக்கும். ஆனால் தமது அறிவின் எல்லைக்குள் அகப்பட்ட சாதாரணமான கருத்துக்களையும் இயற்கை அழகுகளையும் சனங்களை வசீகரிக்கத் தக்க வகையிற் சொல்லுகிற ஒரு சாமர்த்தியம் இவர்களுக்கு இயல்பாகவே யுண்டு.

மஞ்சட் குளித்து முகமினுக்கி நல்ல
மாயைப் பொடிபூசி நிற்குநிலை
கஞ்ச மகள்வந்து காளிற் சிரிக்குமோ
கண்ணீர் ருகுக்குமோ ஶூரநிவார்.

இது கவிஞரொருவரின் சுற்பனு சாமர்த்தியம். குரிய காந்திப் பூ முகம் மலர்ந்து மஞ்சள் மகரந்தந் தோய்ந்து. குரியன் செல்லுந் திக்கை நோக்கித் தவம் கிடக்கின்றது. இந்தக் கள்ளத் தவத்தைச் குரியனின் உண்மைக் காதலி யாகிய கமலமலர் கண்டாற் சிரிக்குமோ! அழுமோ! ஆரறிவார் ! !

வண்ணைனின் மொழிகேட்டு வனம்விடுத்த சிதைதலை
இந்நாளுந் தேடுதல்போல் இருங்குரங்கு நெருங்கிடுமே.

இது மற்றொரு கற்பனை. அழகிகள் காட்டுவழிகளிற் சென்றுல் அங்குள்ள குரங்குகள் நெருங்கி எட்டிப்பார்க்கின்றன. வண்ணைஞருவனின் வார்த்தையை நம்பி, இந்த இராமன் சிதையைக் காட்டின கொரேம், இன்னுங் குரங்குச் சந்ததிகளை வருத்திக்கொண்டிருக்கிறது போலும்.

பள்ளு நாடகங்கள், குறவஞ்சிகள், எத்தனையோ வகையான நாட்டுப்பாட்ல்கள், பரணிகள் என்றிவைகள் சாதாரண கவிஞர்களின் கவிதா சாமர்த்தியங்கள். இவைகள் பெரிய இலட்சிய உண்மைகளைச் சாதியாமல் விட்டாலும், மனிதனுக்கு ஒருவகைக் களிப்பை ஊட்டி, நல்ல அமைதியான

பண்பாட்டை வருவிக்கின்றன; அன்றி அவளை, பெரிய உண்மைகளைக் கொள்ளுதற்கேற்ற கொள்கலமும் ஆக்குகின்றன. சாதாரண கவிஞர்கள், முற்றத்தை அழகு செய்கின்ற பூந்தோட்டம் போன்றவர்கள். இவர்களும் ஒரு நாட்டின் அழகுச் செல்வங்களே.

கவிஞர்களுக்கு மேலே கவிச்சக்கரவர்த்திகள், அவர்களுக்கு மேலே சான்றேர்களான புலவர்கள் இருக்கின்றார்கள். இவர்களைப் பிளேற்றே நிந்திக்கவும் இல்லை; நாடு கடத்தவும் இல்லை. பிளேற்றே சிறிப்பாய்கின்ற கவிஞர்கள், மேலே சாட்டப் பட்ட முத்திறத்தவர்களும் அல்லாதவர்கள். அவர்கள் கவிதை வெறியர்கள்; பாடாமலிருக்க மாட்டாதவர்கள்; பாடுகிற பைத்தியம் உள்ளவர்கள்; பாவம்! அவர்கள் நன்றாகப் பாடலாம். அவர்களை யாருந் தடை செய்யமாட்டார்கள். அவர்களுக்குச் சனநாயக உலகத்திற் பெரிய செல்வாக்கும் இருக்கின்றது. அவர்கள் ஓயாமற் பாடலாம். ஆனால், அவர்கள் தயைகூர்ந்து தம்மறிவின் எல்லையுள் அடங்கி நின்று பாடுதல் வேண்டும்; ஒரு பட்சியைப் பாடலாம்; மரஞ் செடிகளைப் பாடலாம்; காலைமாலைகளை வருணிக்கலாம். கடற்கரை குளக்கரை மற்றும் சோலைகள் மலைகள் யாவற் றையும் அவர்கள் சொந்தமாக்கிக்கொள்ளலாம். பிளேற்றே தடுக்கமாட்டார். ஆனால், கவிதை வெறியர்கள் அவ்வளவில் அடங்குவார்களா? தங்கள் தலைக்கு அப்பாற்பட்ட விடயம், தங்களுக்குள் அடங்கின விடயம் என்ற பேதம் கவிதை வெறியர்களுக்கு இல்லை; அவர்களுக்கு எல்லாம் அபேதமே. கடவுள், வண்ணைத்திப்பூச்சி, காதல், சமயம், தத்துவம், அரசியல் முதலிய எல்லாவற்றையும் அவர்கள் பாடிவிடுவார்கள். பாமர சனங்கள் கூடுமிடம் அவர்களின் கவியரங்கமாயிருக்கும். சனநாயக அரசியலின் வேரை அசைத்து விடுவார்கள் அவர்கள். அதுதான் பிளேற்றேவுக்குக் கோபம். ஒரு பொறுப்புள்ள சிறிய உத்தியோகத்தைக் கூட ஒரு நிமிட நேரம் வகிக்கமுடியாத கவிதை வெறியர்கள் அரசாங்கத் துக்குப் புத்தி பாடுகிறார்களே. அவர்களை நாடுகடத்தாமல் வேறென்ன செய்வது? என்கின்றார் பிளேற்றே. பிளேற்றேவுக்கு என்ன குற்றம்?

பாட்டுப் பாடுகிறவர்கள் இன்னும் ஒரு பகுதியார் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் கடிய கொடிய வித்துவான்கள். அவர்களுடைய கருத்துக்களைப் பிளேற்றே மதிப்பார். ஆனற் கருத்துப் புலப்படுவதில்லை. சிறிது நாட்பட்டால், பாடிய அவர்களுக்கே கருத்துக் கலங்கிப் போகின்றது. இப்படிப்பட்ட பாடல்களை அச்சிட்டுப் பறப்பாமல் விடுவது புண்ணியம். வித்து வான்கள் தங்கள் கருத்துக்களை வசனநடையிற் சொல்லி விடலாமே என்று கவிதூ சாமர்த்தியம் வாய்ந்தவரான மஹாலிங்ககிவம் அடிக்கடி சொல்லுவது உண்டு. கவித்துவம் அற்ற கவிதைகளைக் காணக் கேட்க அவரால் முடிவதில்லை; கூகவார்.

இப்பொழுது வித்துவத் திறமை, கவித்துவம் இரண்டும் சூனியமான மற்றொரு பகுதியாரும் பாடமுயற்சி செய்கிறார்கள். அவர்களுக்குப் பணப்பஞ்சத்தினும் சொற்பஞ்சம் மகாமோசம்:

பச்சைக் குழந்தைகளின் செவியையும் நாவையும் அந்தச் சொற்பஞ்சப் பாடல்கள்—ஓசைகெட்ட பாடல்கள்—கெடுத்தே விடும். சொல்லுஞ் சொல்லும் பொருந்தும் பொருத்து, பாலும் பாலும் பொருந்தும் பொருத்தாயிருக்கவேண்டும். ஓசையைப் பாட்டிற் கட்டக்கூடாது. பாட்டிலிருந்து ஓசை வரவேண்டும். “இசைந்த ஏறுங் கரியுரி போர்வையும்”, என்ற திருப்புகழைப் படித்துப்பார்க்க மேற்காட்டிய இரண்டும் புலனாகும். இரண்டுகெட்ட பாடல்களைப் பாடாம விருக்கவேண்டு மென்று அரசாங்கம் கடுஞ் சட்டம் விதிக்க வேண்டும்.

ஆறு பகுதியான பாட்டுக்காரர்கள் இக் கட்டுரையிற் பேசப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆரூவது பகுதியினர் வெகு மோசமானவர்கள். ஐந்தாவது பகுதியினர் கவித்துவம் இல்லாத வர்கள். நாலாவது பகுதியினர் மகா வித்துவ சாமர்த்தியம் உள்ளவர்கள்; ஆனால், நாட்டில் வைத்துக்கொள்ள முடியாதவர்கள். மற்றையோர் படிப்படியே உயர்ந்தவர்கள். சங்கத்துச் சான்றேர்கள் ‘பொய்யடிமையில்லாத புலவர்கள்’ என்று சுந்தரரூர்த்திச்வாமிகளாற் பாராட்டப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

16. கவிஞர் மஹாலிங்கசிவம்

கவிசமயம் என்று ஒரு சமயஞ் சொல்லுவார்கள். அந்தச் சமயம் சைவசமயம் முதலிய சமய வகைகளைச் சேராதது. கவிஞர் ஒருவன் ஓர் உணர்ச்சி கைவந்த பிறகு அதன் பரி பக்குவ பருவம் நோக்கி நன்றாகக் கனிந்துவிட்டது என்று கண்டபொழுது, ஏற்ற சந்தர்ப்பங்கள் பாத்திரங்களை நாடி, அதனை இன்னும் இன்னும் பொருது, பொறுக்க முடியாது, கருவயிர் ததற்கு— சொல்லுருவத்திற் கண்டு களித்தற்கு— முகஞ் செய்கின்றான். அம் முகத்திற்குக் கவிசமயம் என்று பெயர் வைத்துக்கொள்வோம். அப்படி ஒரு சமயம் மஹா லிங்கவத்திற்கு இல்லை. எந்தச் சமயமும் அந்தக் கவிஞருக்குக் கவிசமயமே. இருடிகருப்பத்துக்கு “இனி” என்ற வார்த்தை இல்லை. மஹாலிங்கசிவத்துக்கும் “பிறகு” என்ற பேச்சில்லை.

மகாவித்துவான் கணேசையர் அவர்களின் கண்டியப்த பூர்த்திவிழா வெகு விமரிசையாக வண்டை வைத்தியேசுவர வித்தியாலய மண்டபத்தில் நடைபெறுகின்றது. பெரிய பெரிய பிரமுகர்கள் பேச்சுக்கு வந்திருக்கிறார்கள். பாரிய கூட்டம் அது. மஹாலிங்கசிவமும் மேடையில் ஒரு புறத்தில் ஒருவித ஆப்பரமு மின்றி ஒதுங்கி இருக்கின்றார். சங்கங்கள், சபைகள், மகாநாடுகள் தத்தம் மரியாதையையும் நன்றியையும் தெரிவிக்குமுகமாகப் பணமுடிப்புக்களையும், கோலாகலமான உபசார பத்திரங்களையும் அனுப்பியிருக்கின்றன. பத்திரங்களிலே கவிதைகளில் அமைந்தவை பல; வசனநடையில் வந்தனவை சில.

ஆரியதிராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கம் தனது நன்றி யைக் கவிதை நடையில் அமைத்து, வேண்டிய வெளி அழுகுகள் செய்து ஒப்பிக்கும் பொறுப்பைப் பல வாரங்களுக்கு முந்தியே மஹாலிங்கசிவத்தடம் ஒப்பித்திருந்தது. ஒப்பிக்கும் போதே “இது கட்டாயம் நடக்குந்தான்; நடக்கக்கூடியது தான்” என்று நான் மனசுக்குட் சிரித்துக்கொண்டேன்.

கூடிச் சிரிக்கிறதற்கு அப்பொழுது அச் சங்கத்திற் பொருத்த மான ஆள் இல்லை. எழுதுகோலுங் காகிதமும் எடுத்துக் கொண்டுபோய், “சொல்லுங்கள் எழுதுகிறோம்” என்றால், கவிசொல்லுகிற ஒருவர், கவிபாடி அதன்மேற் செய்ய வேண்டியன செய்து, குறிப்பிட்ட விழாவுக்குக் கொண்டு வந்து ஒப்பிக்கிற வேலையை ஏற்றுக்கொண்டால், “அவர் ஏற்றுக்கொண்டார்” என்று அந்தச் சங்கம் நம்பிக்கொண்டால், அதனைப் பார்த்துச் சிரியாமல் வேறு என்ன செய்ய முடியும்! மஹாலிங்கசிவம் அப்பொழுது ஆரியதிராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கத்துக்கு உபகாரியதரிசியாயுமிருந்தார். அவரைத் தூண்டுவார் தீண்டுவார் யாருமில்லை. பிரதம வித்தியாதரிசியாயிருந்த பிரம்மறீதி. சதாசிவஜூயர் அவர்கள் மஹாலிங்கசிவம் எந்த உலகத்திற் சஞ்சாரங்கெய்கின்றவர் என்பதை நன்கு அநுபவித்தறிந்தவர்கள். அவர்களும் அப்பொழுது சங்கத்தில் இல்லை. அடுத்தநாளே மஹாலிங்கசிவம், அன்று அச்சங்கத்தில் நடந்த நடைமுறைகள் அத்தனையும் மறந்துபோனார். சஷ்டியப்த பூர்த்தி விழாவுக்கு மாத்திரம் எப்படியோ வந்து சேர்ந்துவிட்டார். அங்கே நடப்பவைகளை வெகு நிம்மதியாகப் பார்த்து அநுபவித்துக்கொண்டிருந்தார்.

ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கக் காரியதரிசியும் பிறரும் மேற்படி சங்கஞ் சமர்ப்பிக்கும் உபசார பத்திரத்தைத் தேடுகின்றார்கள். ‘வந்திருக்குமே’ என்று விசாரிக்கின்றார்கள். ‘‘மஹாலிங்கசிவம் கொண்டுவந்திருப்பார்; வைத்திருப்பார்;’’ என்ற பேச்சும் நடக்கின்றது. ‘இனியும் சகிப்பது சரியன்று’ என்று எனக்குத் தோன்றியது.

மஹாலிங்கசிவத்துக்குப் பக்கத்தே மெல்லப் போய், “எதும் பாட்டுக் கொண்டுவந்திருக்கிறீர்களா? சங்கச் சார்பில் உபசார பத்திரப் பொறுப்பை நீங்கள் ஏற்றுக்கொண்டார்களே” என்று ஞாபகஞ் செய்தேன். அவர் ‘அப்படியா!’ என்று விழித்துத் தலையை மெல்லத் தடவிக்கொண்டு ஒருமுறை கொட்டாவி விட்டார். “எழுதுகோலும் காகிதமும் கொண்டு வரவா” என்று கேட்டேன். அவர் அதற்குடன்பட்டுக்

கொண்டு வித்தியாலயக் கட்டிடத்துக்குப் பின்புறமாக, வடக்குப் பக்கத்தில் உள்ள தமிழ்ப் பள்ளிக்கூடத்துக்குச் சென்று சேர்ந்தார். எழுதுகோலையும் காகிதத்தையும் அவர் முன்னிலையில் வைத்தேன். ஒரு சில நிமிஷங்களிற் சில பாட்டுக்கள் எழுதி முடித்தார். முடித்தபிறகு எழுதிய காகிதத்தைப் பலமுறை மடித்தார். மடித்ததன் மேல் அந்த மடிப்பைத் தமது மடியுள் வைத்துக்கொண்டார். பழையபடி மேடைக்கு வந்துவிட்டார்.

பல உபசார பத்திரங்கள், பல்வேறு வர்ணங்களிற் கொடிசெடி வேலை செய்யப்பட்டவைகள், பல்வேறு சங்கங்களின் சார்பிற் படிக்கக் கூடியவர்களாற் படிக்கப்பட்டுத் தலைவர் 'அவர்கள் மூலம் மகாவித்துவான் ஐயரவர்களிடம் சமரப்பிக்கப்படுகின்றன. அவற்றையெல்லாம் உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறோர் மஹாலிங்கசிவம்.

ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கத்தின் முறை வந்தது. மஹாலிங்கசிவம் எழுந்தார். எழுந்து தமது போர் வையை மெல்ல நீக்கி, மடியைப் பரிசீலனை செய்து, பல மடிப் புக்களோடு கூடிய காகிதத்தைக் கண்டுபிடித்து, வெளியிலே எடுத்து ஆறுதலாக மடிப்புக்களை விரிக்கத் தொடங்கினார். புதிய தொரு குதூகலஞ் சபையிலே திரையெறிந்தது.

மஹாலிங்கசிவம் சபையை நோக்கினார். 'இச்சபையிலே அறிஞர்களாற் பாடப்பட்ட விருத்தப்பாக்களின் விருத்தத்தையும் அகவற்பாக்களின் அகலத்தையும் கண்டு என் பாக்கள் வெள்ளைப் பாக்களாய் வெண்பாக்களாகிவிட்டன. மற்றைப் பாக்களின் முன் என் பாடற்கு அச்சே இல்லாமற் போய்விட்டது. (வெள்ளை — வெண்மை — அறிவின்மை), (அச்சு—உயிர் ; அச்சுவாகனம்) என்று சொல்லிவிட்டுப் பாடல்களைப் படிக்கத் தொடங்கினார். நிசப்தம் குடிகொண்டது, பாடல்களைப் படித்துப் படித்து வியாக்கியானமுஞ் செய்தார். கண்கள் எல்லாம் அவரையே நோக்கின. காதுகளைல்லாம் அவர் வாயிலிருந்து வரும் ஓவ்வோர் எழுத்துக்கும் பாத்திரமாயின. முந்திய பத்திரங்கள் அழகிய ஆணித்தர

மான வேலைப்பாடுகள் நிறைந்தவைகள் ; மறவியில் மறைந்து போயின . “ அழகினுக் கழகு செய்வார் யாவரே ” என்ற முடிபுக்கு யாவரும் வந்தார்கள் . விழா நிறைவெய்தியது ; பரிபூரணமானது .

சம்பிரதாயத்துக்கு மாறுகப் பத்திரத்தைச் சமர்ப்பிக்கவேண்டிய இடத்திற் சமர்ப்பிக்காமற் பழையபடி மடித்துத் தமது மடிக்குள்ளேயே பத்திரப்படுத்திக்கொண்டார் மஹாலிங்கசிவம் . மாதிரிகைக்காக , அப் பத்திரத்திலுள்ள பாடல்களில்— எத்தனையோ பேரை வசீகரித்த அந்தக் கவிதைகளில்—இன்று சொல்லும்படி ஒருவர் கேட்டால் , இன்றைக்கும் அந்த மஹாலிங்கசிவத்தின் மடியை நினைந்து விழி விழிக்க வேண்டியிருக்கின்றது !

அந்தக் கவிதைகளை அந்த மடியோடு மடியும்படி விட்ட என் மடியைப்பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள் ! இது நிற்க . இதற்கொரு சமூவாயாக மற்றொரு சிறு சந்தர்ப்பத்தை நோக்குவோம் .

மஹாலிங்கசிவம் கோப்பாய் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலையிற் படிப்பித்தபோது ஆசிரிய மாணவரொருவர் படிப்பித்தற் பரீட்சைற் படிப்பித்து வென்றி எய்தும்பொருட்டு . இதுவரை அங்கே படிப்பியாததும் புதிதுமான இலக்கியச் செய்யுள் ஒன்று சொல்லும்படி கேட்டார் . உடனே மஹாலிங்கசிவம் தாமே இயற்றி ஒரு செய்யுள் சொன்னார் . அச் செய்யுள் இது :

மங்கையிவள் செல்லும்வழியில் நறுந்தருக்கள்
நிழல்செய்து மலிக மற்றும்
பொங்குமணல் தாமரையின் பொலந்தாது
போற்பொலிக புனித வாவி
எங்குமலர்ந் திலங்கிடுக மந்தமா
ருதம்வீச இனிய தோகை
யுங்குமிலுந் துணையாக அறுதொடர்கள்
உகரம்போல் உறுக தூரம் .

ஆச்சிரமத்திலிருந்து கணவன் வீட்டுக்குச் செல்ல விடை வேண்டி நின்ற சகுந்தலையைக் கண்ணுவர் ஆசீர்வதித்து வழியனுப்புகின்றார். இச்சந்தரப்பம், சாகுந்தல நாடகத்தில் மிகப் பிரசித்தியான காளிதாச மகாகவியின் காவியரசம் ஒழுகி வழியுமிடம்.

‘மங்கலயிவன்’ என்ற கவி, சந்தரப்பத்தை மனதில் இருத்திக்கொண்டு இயற்றியது; மொழி பெயர்ப்பன்று; ஆக்கவி. பாட்டின் இறுதியிலே, ‘அறுதொடர்க்கண் உகரம்போ வறுக தூரம்’ என்பது சொந்தக் கற்பனை.

கணவன் பிரிவினால் நீண்டு நடக்கிறவழியைச் சுகுந் தலைக்குச் சோர்வு பிறவாதபிரகாரம் கண்ணுவர் மூலம் அழகுசெய்தமைக்கின்றான் காளிதாச மகாகவி. காளிதாசன் வழி அழகு செய்யும்போது, அஃது எத்துணை நீண்டவழி யும் அளவெடையாகாதே என்று சங்கநாதருஞ் செய்கின்றது மஹாலிங்கசிவத்தின் குற்றியலுகரக் கற்பனை.

17. வாழ்க்கையின் முன்று படிகள்

திருவள்ளுவநாயனாரை ஒருவர் தினந்தோறும் சென்று வழிபட்டு வந்தார்.

நாயனார் ஒருநாள் அவரைப் பார்த்து என்ன வேண்டு மென்று கோட்டார்.

அவர், “சுவாமி, நான் இந்த உலகத்திலே சகல பாக்கியங்களும் பெற்று நல்வாழ்வு வாழஸ் வேண்டும். அதுதான் என்னுடைய பெரிய விருப்பம், அதற்குரிய உபாயத்தை அநுக்கிரித்தல் வேண்டும்” என்று வேண்டினார்.

திருவள்ளுவர் “நீ சுயநலமுள்ளவனையிரு. உனக்குச் சகல பாக்கியங்களும் சித்திக்கும்” என்றார். அந்த மனிதர் அதைக் கேட்டுக்கொண்டே வீட்டுக்குப் போனார்; சிந்திக்கத் தொடங்கினார். அவருக்கு அந்த உபதேசம் விளங்கவில்லை. அதில் அவருக்குத் திருத்தி பிறக்கவில்லை. பெரியவர்களைல் லாம் ‘சுயநலம் கூடவேகூடாது’ என்று போதிக்கின்றார்கள்; ‘இவன் ஒரு சுயநலக்காரன்’ என்றால் மகாகெட்டவன் என்று சனங்கள் பேசுகின்றார்கள். இப்படியிருக்க, நாயனுரோ ‘நீ சுயநலமுள்ளவனையிரு’ என்கின்றாரே, என்று மன வேதனைப் பட்டுக்கொண்டு, மறுபடியும் அந்த மனிதர் நாயனாரை அணுகி, “சுவாமி, சுயநலத்தை உலகம் பழிக்கின்றது. உங்கள் நூலை வான்ஸாவப் புகழுகின்றது. தங்கள் நூலில் எங்கேயாவது சுயநலத்தைப்பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறீர்களா? அதனை விளங்கவைத்தல் வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார்.

“தன்னைத்தான் காதலன் ஆயின் எனைத்தொன்றும் துண்ணற்க திலினைப் பாஸ்.”

ஒருவன் ‘தன்னைத்தான் காதலன்’ ஆயிருக்க வேண்டும்; தன்னிலேதான் பற்றுள்ளவனையிருக்கவேண்டும். அஃதாவது சுபநலமுள்ளவனையிருக்கவேண்டும். சுயநலமாவது தன் கருமத் திற் கண்ணுாக ஈருத்துமாயிருத்தல். ‘தவஞ்செப்பார் தங்கருமாம்

செய்வார்.' — எவன் தன் கருமத்திற் சண்ணுங் கருத்துமா யிருக்கின்றானே, அவனே தவஞ் செய்பவன்; தவத்தி. 'மற்றல்லார் அவஞ்செய்வார் ஆசையுட்பட்டு' — தன் கருமம் செய்யாது, சுயநலமின் றிப் பிறகுருமஞ் செய்கின்றவர்கள் எல்லாம் அவஞ்செய்கிறவர்கள்; மகா ஆசைக்காரர்கள்.

'தன்னைத்தான் காதவன்' சுயநலக்காரன். அவன் உண்மையிலே சுயநலக்காரனானால், 'எனைத்தொன்றும் துன் னர்க தீவினைப்பால்' — எத்துனைச் சிறியதொரு தீமையை யும் பிறருக்குச் செய்யமாட்டான். பிறருக்கு ஒருவன் தீமை செய்தால் அது தனக்கு நட்டம். பிறருக்கு ஒருவன் நன்மை செய்வது தனது நயத்துக்காகவே. அயல் வீட்டுப் பிள்ளைக்கு ஒரு பிடி அன்னங் கொடுத்தால் தன் பிள்ளைக்கு ஒரு பிடி தலை வளருமென்று காரியந் தெரிந்த நல்ல தாய் சொல்லுவாள்.

ஆபிரகாம் இலிங்கன் ஒரு கடையிற் கூவிக்கு வியாபாரஞ் செய்கின்றன; ஒருநாள் நள்ளிரவிலே திருவிழா முடிந்து பல வேறு கிராமத்துச் சனங்கள் தத்தம் கிராமத்துக்குப் போகின்றார்கள். ஒரு குடுக்கு கிழவியும் திருவிழாப் பார்த்து விட்டுத் தன் கிராமத்துக்குப் போகின்றன. ஆபிரகாம் இலிங்கன் கடைக்கதவை அடைத்துவிட்டான். உள்ளே விளக்கு எரிகிறது. நித்திரை தூங்கிக்கொண்டிருக்கிறான். கிழவி கதவைத்தட்டித் தேயிலை கேட்கிறான். ஒரு துவார வழியாற் பணத்தை நீட்டுகிறான். நித்திரைத் தூக்கத்தோடு பணத்தை வாங்கி வைத்துவிட்டுத் தேயிலை நிறுத்துக் கொடுக்கிறான் ஆபிரகாம் இலிங்கன். பிறகு படுத்து நித்திரையாகிறான். விட்டந்து எழுந்து கடையை ஒழுங்குசெய்கிறான். கிழவி கொடுத்த பணம் ஓர் இடத்திலிருக்கிறது. அது ஓர் இருத் தல் தேயிலையின் விலை. ஆனால், தராசத்தட்டில் அரை இருத்தற் படி இருக்கிறது. ஆபிரகாம் இலிங்கன் திகைத் தான். ''ஜேயா பாவம்! கிழவியிடம் ஓர் இருத்தலுக்குப் பணம் பற்றிக்கொண்டு, அரை இருத்தல் தேயிலையை நித்திரைத் தூக்கத்தில் நிறுத்துக் கொடுத்துவிட்டேன்'' என்று எங்கினான். உடனே அரை இருத்தல் தேயிலை நிறுத்தெடுத்

தான். வெளியிற் கிளம்பினான். “இராத்திரி, தேயிலை வாங்கின கிழவி யார்?” என்று கேட்டுக் கேட்டுக் கிராமம் கிராம மாக ஓடினான். கிழவியைக் கண்டுவிட்டான். அமிர்தத் தைக் கண்ட தேவர்களுக்கு வந்த மகிழ்ச்சி, அவன் மகிழ்ச்சி. கிழவியிடங் கொடுத்து மன்னிப்புக் கேட்டான் ஆபிரகாம் இலிங்கன். கிழவி தெய்வத்தை நோக்கிக் கண்ணீர் பொழிந்து ஆசீர்வதித்தான். அந்தக் கிழவியின் கண்காணவே ‘தன்னைத்தான் காதலன்’ ஆன ஆபிரகாம் இலிங்கன் அமெரிக்க பிரசாதிபதியானான்.

திருவள்ளுவ நாயனாரிடம் சுயநல உபதேசம் பெற்ற அந்த மனிதர் ஆபிரகாம் இலிங்கன் போலவே பிறருக்குத் தீமை வராமல் வாழ்க்கை நடாத்திப் பெரிய நிலையை அடைந்தார். அவருக்கு வயசும் அறுபதை அடுத்தது. அவர் ஒருநாள் திருவள்ளுவரிடம் போய், “சவாமி, நான் பிறருக்குத் தீமை செய்யாமலிருந்து, சகல பாக்கியங்களையுந் தங்கள் அருளால் அநுபவிக்கின்றேன்; இப்படியே மறுமையிலும் அநுபவிக்கிறதற்கு வழி உண்டா? அநுக்கிரகித்தல் வேண்டும்.” என்று கேட்டுப் பிரார்த்தித்தார் அந்த மனிதர்.

“அற்கா இயஸ்பிற்றுக் செல்வம் அதுபெற்றால் அற்குப் ஆங்கே செயல்.”

“அற்றார் அழிபசி தீர்த்த லஃதொருவன் பெற்றான் பொருள்வைப் புழி.”

செல்வம் ஓரிடத்திலே தங்காது. ‘செல்லுவோம்’ என்று தான் சதா சொல்லிக்கொண்டிருக்கும். அப்படிப்பட்ட செல்வத்தை ஒருவன் பெற்றால், மிக அவசரமாக அது புறப்பட முன்னமே நிலையான காரியங்களைச் செய்துவைத்துவிடல் வேண்டும். இது முதற் குறளின் கருத்து.

மானங்களுக்கு கல்வி முதலிய பத்தையும் அழிக்கிற பண்டம் பசி. அப்படிப்பட்ட பசியைப் போக்கி வறியவர்களுடைய ஏரிகிற வயிற்றுக்குள்ளே நமது சம்பாத்தியத்தைக் கொட்டிவிட்டால், அது யாகாக்கினியிலே அவி சொரிந்த

தற்குச் சமமாயிருக்கும். வறியவர்களின் வயிறுதான் நஸ்ல சேம நிதி வங்கி. அதிலே பொருளைப் போட்டு வைத்தால் அது இம்மையிலும் மறுமையிலும் வந்து உதவும். இது மற்றைக் குறவின் கருத்து.

அந்த மனிதர் இந்த இரு குறணப்பேதைச்சுறையுங் கேட்டுக் கொண்டு வீட்டுக்குப் போகின்றார். போகிற வழியிலே ஒரு பாகவதர் கதை பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார். அப்பொழுது அவர் சொன்ன கதை இது :

“ ஓர் சுயாப்பத்தன் இருந்தான். அவன் எச்சிற் கையாலே காகந் தூரத்தாதவன். அவன் வீட்டில் ஏறும்பு ஊருவதில்லை. அங்கே ஏறும்பு எடுக்கத் தக்கபடி அவன் பொருளை வைத் திருப்பதில்லை. கண்ணே இமை காப்பதுபோல அவன் பொருளைக் காப்பவன். அப்படிப்பட்ட அந்த உலோபிக்கு மரண காலம் வந்துவிட்டது. தானங் கொடுக்கிறார்கள். தானத் துக்குப் பசு வேண்டும். உள்ள பசுக்கருக்குள்ளே ஒரு வயசு போன பசுவைக் கொடுக்கும்படி அந்த உலோபி வெகு துன்பப் பட்டு அந்த மரண நேரத்தில் உத்தரவிட்டான். அது நடக்கமாட்டாத கிழப்பசு. பிராமணன் தானத்திலே கொடுப் பதை மறுத்தல் கூடாது. என்ன செய்வது, ஏற்றுக்கொண்டான். அதை மெள்ள மெள்ளத் தள்ளிக்கொண்டு வெளியே புறப்பட மூன்றேழுமுக்கால்நாழிகை கழிந்தது. பிராமணனுக்கு அது வெகு சிரமம். அவ்வளவிற் பசுவும் செத்துப்போனது. அடுத்து உலோபியும் செத்துப் போனன். இயமகணங்களுக்குந் தேவகணங்களுக்கும் போர்முண்டது. தேவகணங்கள் உலோபி யைப் பறித்துக் கொண்டுபோய்ச் சுவர்க்கலோகத்திலேகற்பக தரு நீழலிலே இருத்தினார்கள். உலோபிக்கு அது வெகு ஆச்சரியமாயிருந்தது. விசாரித்தான், ‘உன்னுடைய கிழப் பசு மூன்றேழுமுக்கால் நாழிகை பிராமணன் வசம் இருந்தது. அவ்வளவும் நீ சுவர்க்க அதிரதி. அப்பாற் சதா காலமும் நரகத்துக்குச் சக்கரவர்த்தி’ என்றார்கள். உலோபி ‘அப் படியா காரியம்,’ என்று அறிந்துகொண்டு, உடனே அங்கேயுள்ள பிராமணர்களை அழைத்து அங்குள்ள காம தேனுக்களையுங் கண்றுகளையுந் தானாஞ் செய்து விட்டான்

மூன்றேமுக்கால் நாழிகைக்கிடையிற் செய்து முடித்துவிட்டான். பிறகு இயமகணங்கள் அங்கேவந்து அவனை எட்டிப் பார்த்து வெட்கிப்போயின். அவன் அவைகளைப் பார்த்துச் சிரித்தான். அவன் சுவர்க்கத்துக்கு இந்திரனுயில்டான். நிலையாத செல்வத்தாலே நிலைத்த செல்வத்தைப் பெற்று விட்டான். இனியும் அவன் புண்ணியமே செய்வான். ”

இது கதாப்பிரசங்கி சொன்ன கதை. திருவள்ளுவரின் மாணவருக்கு, அந்த இரண்டு குறஞ்சுக்கும் பொருத்தமான கதையாயிருந்தது அது. அவர் பெரிய புண்ணியங்களைச் செய்யத் தொடங்கினார்.

முன் பிறருக்குத் திமை வராமல் வாழ்க்கை நடத்தினார். இப்பொழுது மற்றவர்களுக்கு நன்மையுஞ் செய்யத் தொடங்கிவிட்டார். இம்மையிலேபோல மறுமையிலும் நல்வாழ்வு வாழ்வதற்காக.

இப்படிச் சிலகாலம் சென்றது. அந்த மனிதருடைய மனத்திலே மீண்டும் சில பெரிய சந்தேகங்கள் தலைதூக்கின. வழக்கம்போல அவர் திருவள்ளுவரிடம் போனார்.

அப்பொழுது திருவள்ளுவர் அந்த மனிதரைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்;

“ஓருவன் தன் நன்மைக்காகப் பிறருக்குத் திமை செய்யாமலிருப்பான்; தன் நன்மைக்காகப் பிறருக்கு நன்மையுஞ் செய்வான். ஆனால், தான் இரங்கிய ஓர் ஏழை திட்டரென்று பணக்காரருய் நல்வாழ்வு வாழ அதைப் பார்த்துச் சகிக்கமாட்டான். பொருமை வந்துவிடும். அதற்கு வஞ்சகம் என்றும் பெயர். அது மனசுக்கு ஒரு மறு; மாசு. அந்தப் பொருமையாகிய மாசு போக்கப் படல் வேண்டும். பிறருக்கு நன்மை செய்வது மாத்திரம் போதாது. ”

மணிமேகலையில் ஆபுத்திரன் ஓருவன் வருகின்றன். அவனிடம் ஓர் அமுதசரபியிருந்தது. அதில் உணவுப்பஸ்

டங்கள் பெருகிக்கொண்டிருக்கும். உணவுகளை உயிர்களுக்கு வழங்கி மகிழ்வான். ஓருகாலத்தில் மழைபெய்து நாடு செழித்துச் செல்வம் பெருகியதால் ஒருவரும் அவனுடைய கொடையை விரும்பவில்லை. அவனுக்குப் பெரிய துக்கம் வந்துவிட்டது. செல்வம் பெருகி உயிர்கள் நல்லாழ்வு வாழ் வதை அவன் மகிழ்வில்லை.

நாம் நம் நல்லாழ்வுக்காகப் பிறர்க்குத் தீமை செய்யா திருப்போம்; பிறர்க்கு நன்மையுஞ் செய்வோம். அது வேறு. எல்லாரும் வாழுவேண்டும் என்று என்னுவதும் பிறர் நல்லாழ்க்கையை மகிழ்வதும் வேறு.

எல்லாரும் வாழுவேண்டும். ‘யான் பெற்ற இனபம் பெறுக இவ்வையகா’ என்கின்ற நிலை எளிதிற் கைகூடுவது அன்று. பிறர் நன்றையிருப்பதை நம் மனம் சகியாது. எரிந்துகொண்டேயிருக்கும். ஒருகோடி பிறப்பிற் செய்யும் முயற்சி கூட மனப்பொருமை ஆகிய வஞ்சகத்தைப் போக்கு தற்குப் போதாது.

பெரிய இருடிகளும் முனிவர்களும் பொருமை தம் மிடம் இருப்பதைக்கண்டு நானுகின்றார்கள்; ஏங்குகின் ரூர்கள்; அதனைப் போக்கத் தவம் கிடக்கின்றார்கள்.

எவன் ‘எல்லாரும் வாழுவேண்டும் என்கின்ற மனநிலை எனக்கு வரவில்லையே,’ என்று என்றைக்கு ஏங்குகின்றானே, அவன் அன்றைக்குச் ‘சமயி’ ஆகின்றான். சந்தேக இருள் புலரத் தொடங்கும்.

18. நகைப் பூங்கொத்து

என் உயிரினும் இனிய தோழி, யான் சொல்வதைக் கேள் : யாம் பண்டு மனைல் நிறைந்த தெருவில் சிற்றில் புனைந்தும் சிறுசோறட்டும் விளையாடுங்கால், அவற்றைக் காலாற் சிதைத்தும், யாங் கூந்தலிற் புனைந்த மாலைகளைக் கையாலறுத்தும், யாம் விளையாடிய வரிந்து புனைந்த பந்தை எடுத்துக்கொண்டோடியும், மனம் நோவத்தக்க அளவிறந்த குறும்புகளைச் செய்யும் அந்தச் சிறுவனுகிய *‘பட்டி’ யை நீ அறிவாயன்றே.

அம்ம! அவன் இந்நாளிற் செய்த ஒரு செயலை நீ அறி யாயோ? என் அன்னை அறிவித்திலள்போலும். அதனை உற்றுக் கேள் : அண்மையில் ஒருநாள் என் அன்னையும் யானும் எமது வீட்டுத் தலைவாயிலிற் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். நல்ல மத்தியான நேரம்.

அப்போது “வீட்டுள் இருப்பவர்களே! வீட்டுள் இருப்ப வர்களே!” என்று, வரண்ட மிருதுவான ஒரு குரல் கேட்டது. யாங்கள் எதிரில் நோக்கினாலும்.

“தாங்கமுடியாத தாகம்! நீர்வேட்கையைத் தணிமின்” என்று சொல்லிக்கொண்டு ஒருவன் வந்தான். அவன் யார்? யாராயிருப்பான்?

அந்தப் பட்டிதான் !

என் அன்னை இரங்கிவிட்டாள். மனம் உருகி விட்டாள். உடனே அவள் என்னை நோக்கி, “மகளே அதோ அந்தப் பொற்கரகத்தை எடுத்து அதனால் உண்ணத்தக்க நல்ல நீரை வார்த்து அவனை உண்ணுவித்து வா,” என்று கட்டளை யிட்டாள்.

*பட்டி — காவலில்லாதவன், பேச்சு வழக்கில் ‘விடுகாலி’ என்பர்.

~~குடும்பம்~~ ~~தோழி~~ 100
 என் தோழி, யான் என்ன தான் சொல்லுவேன்! அவனை—அந்தப் பட்டியை—முன்னும் முன்னும் அறிந்திருந்தும், அப்பொழுது அவனைப் பற்றி ஒன்றும் அறியாதவளாயே தண்ணீர் வார்க்கச் சென்றுவிட்டேன். அந்தோ! அவன் தண்ணீரா உண்டான்? தனி இடம், எப்படிச் சொல்வது? என்னுடைய வளையல் அணிந்த முன்கையை இறுகப் பிடித் துக்கொண்டான்; பெரிதும் நலிந்தான். எனக்குச் செய்வ தின்னதென்று தெரியவில்லை. மனம் சூழன்று கொண்டே யிருந்தது. விவேகம் ஒளித்துவிட்டது. சிறிதுநேரம் மூர்ச் சித்து நின்றுவிட்டேன். அப்பால் சிறிது தெளிந்து, ‘அன்னுய! அன்னுய!’ என்று அழுது கூக்குரவிட்டு, “இதோ இவனேரு வன் செய்த செயலைப் பார்,” என்றேன். என்றதுதான்.

என் அன்னை அவற்றிக்கொண்டு என்னைக் கூப்பிட்ட படியே வந்து சேர்ந்தாள். உடனே நான், அன்னுய! இவன் உண்ணுகிற நீர் விக்கி வருந்தினான், “என்று பெரிய இரக்கத் தோடு சொன்னேன். என் அன்னையின் முகத்தில் துன்பமும் இனபமும் ஒருங்கு தோன்றின. அவள் முகம் வழக்கம் போல் மலர்ந்தது. மனசில் இரக்கங் குடிகொண்டது. அன்னை அவன் முதுகைப் பலமுறை தடவிக்கொண்டே நின்றார்கள்.

யான் மெல்ல மெல்லத் தண்ணீர் வார்க்கத் தொடங்கினேன். அடி தோழி, அவன்—அந்தப் பட்டி—அப்பொழுதுந் தண்ணீரா உண்டான்! அவனுடையகைகள் ஓட்டடைக்கைகள். கொல்லுகிறவனைப் போலத் தன் கடைக்கண்ணால் என்னை ஒரு நோக்கு நோக்கினான். அடி, அம்மட்டோ! ஓர் ஆச்சரியம்! அவன் தன் உதடுகளினாடே ஒரு சிறு நகைப்பு நகைத்தான். அது நகைக்கூட்டம்; நகைப்பூங்கொத்து; சிரிப்பின் தொகுதி. இதுதான் நடந்தது.

என் கண்ணே, தோழி! ஒன்றும் ஒளியாமற் சொல்லி விட்டேன். உனக்குச் சொல்லாமல் எதனைத்தான் மறைத்து வைத்திருப்பது? ஏன் வைத்திருத்தல் வேண்டும்? எனக்கு இரண்டொரு விடயத்திற் சந்தேகம். அதனை நீயே நீக்குதல் வேண்டும். வேறு யார்தான் நீக்கமுடியும்? அந்தப் பட்டி

தன் கடைக் கண்ணேல் என்னைக் கொல்லுகிறவனைப் போல நோக்கினாலே, அவன் அப்படி நோக்கிய காரணமென்ன? ஓகோ! —அது—ஒருவாறு விளங்குகிறது. முற்றுக விளங்காத விடயம் மற்றையதுதான். அவனுடைய நகைப்பு. அவன் ஏன் நகைத்தான்? அது சாதாரண நகையாயில்லை. நகைப்புந் கொத்து. அரும்பு நகை — மொட்டு நகை — போது நகை பூநகை என்று பல நகைகள் அந்த நகையுட் காணப்படுகின்றன. ஆயினும் அது ஒரு சிறு புன்னகை. அவன் ஏன் நகைத்தான்? இதுதான் பெரிய சந்தேகம்.

தோழி சொல்லுகின்றார்கள்: தலைவி! நீ என்னை ‘உயிரே’, ‘கண்ணே’ என்றெல்லாம் அழைத்தாய். நான் உன்னை ‘மனமே!’ என்று அழைக்கின்றேன். நீ எனக்கு மனம் போ விருக்கின்றாய். “நெஞ்சை ஓளித்தொரு வஞ்சக மில்லை” என்பார்கள். நீ என்னைத் தவிர்த்து ஒன்றும் வைத்திருக்கமாட்டாய். நீ என் மனம். மனம் எவ்வளவு நல்லது. என் மனமே! தலைவி! உனக்கு இரண்டு சந்தேகம். அவற்றை நீக்கி வைப்பது என்னுடைய கடன். ஆனால் எனக்கொரு சந்தேகம். அது உன்னாலேதான் நீங்குதல் வேண்டும். அதனை நீக்கி வைப்பது உன்னுடைய கடன். அதனை முதலில் தீர்த்துக் கொண்டால் அதன்மேல் உன்னுடைய சந்தேகங்களை எளிதில் தீர்த்துக்கொள்ளலாம்.

நீ உன் அன்னையின் கட்டளைப்படி தண்ணீர் வார்க்கச் சென்றாய். அந்தப் பட்டியோ தண்ணீர் வார்க்க முன்னமே வளையலணிந்த உன் முன் கையைப் பற்றி நவிந்தான். நீயோ செய்வதின்னதெனத் தெரியாத மயக்கத்தினாலோ, வேறொக்காரணத்தினாலோ சிறிது நேரம் மூர்ச்சித்து நின்று விட்டாய். அதன்மேல் “அன்னைய! இவனென்றுவன் செய்த தைப் பார்,” என்று அழுதோ — அழூமலோ அன்னையை தைப் பார். அழைத்த அந்தக் கணமே அன்னை அலறிக் கொண்டு வந்தாள். அவள் வந்தது வரமுன் நீ, “அவன் உன்னுகின்ற நீர் விக்கி வருந்தினான்,” என்று சொல்லி விட்டாய். ஏன் அப்படிச் சொன்னைய? இது தான் எனக்குச் சிறிதும் விளங்கவில்லை.... என் மனமே! தலைவி! ... ஏன் மெளானப்?

இக்கட்டுரை “சுடர்த்தொமெ கேளாய்” என்ற கவிதை கொகைச் செய்யுட் சுருத்துக்களைப் படியெடுத்தும் சிறிது புணந்தும் ஒருவாறு ரெமுதப்பட்டது. அச்செய்யுள் வருமாறு:

“ சுடர்த்தொமெ கேளாய் தெருவினு மாடு
மணற்சிற்றில் காலிற் சிதையா வடைச்சிய
கோதை பரிந்து வரிப்பந்து கொண்டோடி
நோதக்க செய்யுஞ் சிறுபட்டி மேலோர்நாள்
அன்னையும் யானு மிருந்தேமா வில்லிரே
யுண்ணுநீர் வேட்டே னெனவந்தாற் கண்ணை
யார்பொற் சிரகத்தால் வாக்கிச் சுடரிழாய்
உண்ணுநீ ரூட்டிவா வென்று ளெனயானுந்
தன்னை யறியாது சென்றேனமற் றென்னை
வண்முன்கை பற்றி நலியத் தெருமந்திட
தன்னு யிவுனெருவன் செய்ததுகா ளென்றேனு
வன்னை யலறிப் படர்தரத் தன்னையா
நுண்ணுநீர் விக்கினு னென்றேனு வன்னையுந்
தன்னைப் புறம்பழித்து நீவமற் றென்னைக்
சுடக்கனுற் கொல்வான்போ னேக்கி நகைக்கூட்டஞ்
செய்தானக் கள்வன் மகன்.”

—‘குறிஞ்சிக்கலி’

[நான் என்ற குணத்துக்கு இலக்கியமான பெண் ஒருத்தி,
கற்பின் திண்மையைக் காக்க வேண்டிய சந்தர்ப்பத்தில்,
அறநெறிப்பட்ட மறுவற்ற—தன் மனநிலையைப் புலப்படுத்
தக்கூடிய இடத்திலும், குறிப்பாற் புலப்படுத்துவதொரு
நாகரிகமுறையின் உச்சநிலை இந்தப் பாட்டு. பெண்மையின்
உள்ளம் பிரதிபலிக்கும் பளிங்கு என்றும் இதனைச் சொல்ல
லாம்.]

19. தமிழ்தந்த தாழோதரம்பிள்ளை

1822ஆம் ஆண்டு கார்த்திகை மாதம் ஆறுமுகநாவலர் பிறந்தார்.

1832ஆம் ஆண்டு செப்டெம்பர் மாதம் 12ஆந் திகதி சி. வை. தாழோதரம்பிள்ளை பிறந்தார்.

நாவலர் தமது சுற்றுடவில் உள்ள மக்களின் நிலைமையை நோக்கினார்; தாழோதரம்பிள்ளை பழந்தமிழ்ச் செல்வம் பாழ்போகும் நிலைமை நோக்கினார்.

நாவலர் அவர்களின் முயற்சி அரிச்சுவடியில் ஆரம்ப மாயிற்று: தாழோதரம்பிள்ளையின் முயற்சி தொல்காப்பியத் திலே தொடங்கியது.

தாழோதரம்பிள்ளை பிரசித்திபெற்ற சன்னகம் முத்துக் குமார கவிராயரிடந் தமிழும் வட்டுக்கோட்டைக் கல்லூரியில் ஆங்கிலமும் படித்தவர். 1852ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் தாழோதரம்பிள்ளை தமது இருபதாம் வயதில் வட்டுக்கோட்டைக் கல்லூரியிற் படித்கத்தக்கவையாயிருந்த கணிதம், விஞ்ஞானம் முதலிய எல்லாப் பாடங்களிலும் முதல்வராய்த் தேறி வெளியேறினார். அப்பொழுது சென்னைச் சர்வகலாசாலை தோன்றவில்லை. சென்னையிலும் யாழ்ப்பாணமே விசேஷ படிப்புக்கு உரியதாயிருந்தது. தாழோதரம்பிள்ளை இனி, மேற்படிப்புப் படித்தற்கு உரிய கல்லூரி இன்மையால், கோப்பாயிலுள்ள ஒரு போதனை வித்தியாசாலையில் ஓர் ஆசிரியராய் அமர்ந்தார். அக்காலத்தில் நீதிநெறி விளக்க உரைப் பதிப்பு அவரால் வெளியிடப்பட்டது. அதே சமயத் தில் நாவலர் அவர்களுக்கு ஆங்கில ஆசிரியராயும், தமிழ் மாணவராயும், உற்ற நண்பினராயுமிருந்த பார்சிவல் பாதி ரியார், பாதிரி யுத்தியோகத்தைப் பரித்தியாகஞ் செய்துவிட்டு, யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து சென்னைக்குப் போய்த் 'தினவர்த்த மானி' என்கின்ற தமிழ்ப் பத்திரிகையை நடத்திக்கொண்டிருந்தார். பாதிரியாருக்கு, தாழோதரம்பிள்ளையின் திறமைகள்

பற்றி, பிள்ளை வட்டுக்கோட்டைக் கல்லூரியிற் படிக்கும் போதே நன்கு தெரியும். தெரிந்திருந்தமையால் ஏற்ற செவ்வி யறிந்து தாமோதரம்பிள்ளையைச் சென்னைக் கல்லூரித்துத் 'தினவர்த்தமானி'க்குப் பத்திராசிரியர் ஆக்கினார். பத்தி ராசிரியரா யிருக்கும்போதே சென்னை இராசதானிக் கல்லூரி யில், தமிழ்ப் பண்டிதராகவும் நியமனம் பெற்றார். ஆங்கி வேயப் பிரபுக்களான பேர்ணர், சேர் உவாஸ்ர, எவியெற், வல்ஷிங்டன் முதலியவர்களுக்கு ஓய்வு நேரங்களில், தமிழ் கற்பித்தும் வந்தார். இக்காரணங்களினாலே சென்னைமாநகரத் திலே தாமோதரம்பிள்ளையின் பெயர் மிகப் பிரசித்தி யடைந்தது; மதிப்பு உயர்ந்து வளர்ந்தது. அந்தச் சம்பவம் தமிழ்த்தாத்தாவும் மஹாமஹாபாத்தியாயருமான டாக்டர் சாமிநாதையர் அவர்கள் பிறப்பதற்கு முந்தியது. டாக்டர் ஐயர் அவர்கள் பிறந்தது 1855ஆம் ஆண்டு.

தாமோதரம்பிள்ளை பத்திராசிரியராயும், தமிழாசிரியராயும் விளங்குகின்ற காலத்திலே 1857ஆம் ஆண்டு சென்னைச் சர்வகலாசாலை ஆரம்பமாயது. அது ஆரம்பமான அந்த வருஷத்திலேதானே பிரவேச பரிசீலனையிலும், அடுத்த நான்காவது மாதத்தில் பி. ஏ. பரிசீலனையிலும் தாமோதரம்பிள்ளை முதற் பிள்ளையாய்க் கித்தியெய்தினார். பிள்ளையுடன் சித்தி யெய்திய மற்றொருவர் கதுமலை விசுவநாதபிள்ளை என்பவர். இவர் வட்டுக்கோட்டைக் கல்லூரியிலே தாமோதரம் பிள்ளைக்கு ஆசிரியராயிருந்தவர். பிள்ளை அவர்கள், பி. ஏ. பரிசீலனையிற் சித்தியெய்தியைன் உத்தியோகம் வளர்ந்து உயர்த் தொடங்கியது. சென்னை இராசாங்க வரவுசெலவுக் கணக்குச்சாலையில் உயரிய உத்தியோகத்தராயிருந்து, பின் அச்சாலையில் விசாரணைக் கர்த்தரும் ஆயினார். இவ்வாறு ஒரு புறம் உத்தியோகம் வளர்ந்துகொண்டிருந்தபோதும், தாமோதரம்பிள்ளை காரியத்திலே கண்ணயே இருந்தார். பழந் தமிழ்ச் செல்வத்தை எவ்வாறு பாதுகாப்பதென்கின்ற என்னை அவர் இருதயத்திற் குடியிருந்து வளர்ந்துகொண்டே யிருந்தது. நாவலர் அவர்களும் பிள்ளைக்கு உறுதுணையா யிருந்தார்கள்.

1868 ஆம் ஆண்டு (விபவநூல் புரட்டாதிமீ) தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் சேனுவரையர் உரைப் பதிப்பு, தாமோதரம்பிள்ளையால் அச்சிடப்பட்டு முதன்முதல் வெளிவந்தது. அதனைப் பரிசோதனைசெய்து உதவியவர்கள் நாவலர் அவர்கள்,

இதற்கு இருபது வருடங்களுக்குமுன் 1847 ஆம் ஆண்டு பிலவங்களு ஆவணிமீ முதன்முதல், தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரத்தை நச்சினூர்க்கிணியர் உரையோடு அச்சிற் பதிப்பித்தவர் மழவை மகாலிங்கையர். இவர் பழுத்த தமிழ் அறிஞர். நாவலர் அவர்கள் நாவலர்ப்பட்டம் பெற்றுள்ள இளமைப்பருவத்தில் பார்சிவல் பாதிரியாருக்கு நல்ல நடைப்படுத்திக் கொடுத்த பைபிளை, சென்னைப் புலவர்களமைத்த நடையிலுஞ் சிறந்ததென்று வியந்து, நாவலர் அவர்களையும் அவர்கள் பிறந்த யாழ்பாணத்தை யும் பாராட்டியவர் இந்த மகாலிங்கையர்.

மகாலிங்கையர், தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம் நச்சினூர்க்கிணியம் பதித்து இருபது ஆண்டுகள் கழிந்தும். ஏனைய அதிகாரங்கள் தமிழுக்கு இன்றியமையாதனவும் தலைசிறந்தனவுமாம் என்பதனை அறிந்துவைத்தும் தமிழ்நாட்டுப் புலவர்கள் அவற்றை அச்சிற் பதிக்க முன்வந்திவர். அவர்கள் முன்வராமைக்குப் பொருண் முட்டுப்பாடும் ஒரு காரணமாயினும், அதுதான் முக்கிய காரணம் என்று சொல்லுதல் கூடாது. தொல்காப்பியக் கடலில் இறங்குதற்கு அஞ்சிய அச்சமே பெரிய காரணமாயிருந்தது. இந்த நிலையில் ஆங்கிலமோகமும் அதிகரிக்க, தொல்காப்பியப் பிரதிகளும் பேணுவாரற்றுச் சிதைந்து வரவர அருக, அகத்தியத்தின் நிலையைத் தொல்காப்பியமும் எய்தும்போலத் தோன்றியது. இதனை ஒரு தமிழ்த் தாமோதரம்பிள்ளையாற் சக்கழுடியவில்லை. மகாலிங்கையரின் எழுத்ததிகாரப் பதிப்பைத் தொடர்ந்து, சொல்லதிகாரம் சேனுவரையம் 1868 ஆம் ஆண்டு புரட்டாதி மாதம் வெளிவந்தது. 1868 ஆம் ஆண்டு 'ஒக்டோபர்' மாதம் 31 ஆந் திகதி முதல், சென்னைத் 'தினவர்த்தமானி' யில் சேனுவரையப் பதிப்பைப்பற்றிய விளம்பரம் வந்தது.

குரியநாராயணசாஸ்திரி, வேதநாயகம்பிள்ளை, கணித, கலாநிதி பூண்டி அரங்கநாத முதலியார், சேஷஷயசாஸ்திரி, சேர் பொன். அருணைசலம், தமிழ் தெரிந்த ஹெக்கோர்ட் நீதிபதிகள், ஜமீந்தார்கள், மகாராசாக்கள் முதலிய பிரபலவாசிகள் குதூகவித்தார்கள். ஸ்ரீலஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிகர் முதலிய மடாதிபதிகள் திருநோக்கஞ் செய்தார்கள். தாமோ தரம்பிள்ளை வாழ்த்துமழையில் முழுகனார். இதனைச் சிலராற் பொறுத்துக்கொள்ள முடியவில்லை. தாமோதரம்பிள்ளையீது தூஷணகண்டன பத்திரிகைகள் தொடுத்தார்கள். ஒருவர் மற்றொரு குழ்ச்சி செய்தார். தாமோதரம்பிள்ளை பதித்த சேஞ்வரையப் பதிப்பிற் சில புத்தகங்களை வாங்கி முகப்பை மாற்றி இடையிலும் சில இடங்களில் மாறுதல் செய்து, தாழும் ஒரு சேஞ்வரையப் பதிப்புப் பதித்தார், என்று என்னும்படி செய்திருக்கின்றார். அப்படியான ஒரு களவு பதிப்பும் பத்துப் புத்தகத்துக்கு மேற்படாது; இக் களவு பதிப்புத் தாமோதரம்பிள்ளையின் பதிப்புக்கு இரண்டு மாதம் பிந்தி, 1868 கார்த்திகையில் வெளிவந்தது. சென்னை அரசாங்கப் புத்தகப் பதிவில் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை சேஞ்வரையம் பதித்தார் என்றிருக்கிறதேயன்றி மற்றொரு பதிப்பாளர் பெயரைக் கண்டதில்லை. சென்னைச் சர்வகலாசாலையில், தமிழ்ப்பகுதி முக்கியஸ்தர்களான வையாபுரிப்பிள்ளை முதலியவர்கள், மற்றொருவர் சேஞ்வரையம் பதிப்பித்தார் என்று தாம் அறியவில்லை என்கிறார்கள். இதுநிற்க.

தாமோதரம்பிள்ளை அறிஞர்கள், பிரபுக்கள் என்றிவர்களின் குழலிலும் உயரிய உத்தியோக அந்தஸ்திலும் இருந்தமையால் அழுக்காற்று முயற்சிகளினால் அவர் சிறிதுந் தளர்வடைந்தாரில்லை. ஆயினும், பிள்ளைய மேன்மேலும் ஊக்கும்பொருட்டுப்போலும், ‘நஸ்லறிவுச் சடர் கொளுத்தல்’ என்ற உக்கிரகண்டனமொன்று அக்காலத்தில் நாவலர் அவர்களாலே திட்டப்பட்டது, தாமோதரம்பிள்ளை கருமமே கண்ணேயினார்.

தொல்காப்பியத்தின் மூன்றாவது பகுதி, பொருளதி காரம், அதுவே தொல்காப்பியத்தின் உயிர்நிலை. ‘எழுத்

துஞ் சொல்லும் ஆராய்வது பொருளதிகாரத்தின் பொருட்டன்றே! பொருளதிகாரம் பெறுமெனின் இவை பெற்றும் பெற்றிலேம்' என்று ஒரு குரல், கடைச்சங்ககாலத்துப் பாண்டியங்களுடனின் வாயிலிருந்து கேட்கின்றது. கடைச் சங்கத்துத் தலைமைப் புலவரான நக்கிரரே அக்குரலைப் 'பெருக்குகின்றார். அக்குரலிலிருந்து தொல்காப்பியத்திலே பொருளதிகாரம் எத்துணை அருமை படைத்தது என்பது அறியத்தக்கது. அது கடைச்சங்க காலத்திலேயே அரிதாய் போது, பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டிலே உயிர்தாங்கி வரும். என்று எவராயினும் என்னுவதெப்படி; என்னிய தில்லை. தமிழ்நாடு முழுவதிலும் பொருளதிகார ஏடு ஒரு சிலவாய் அவையும் நெரிந்தும் முரிந்தும் சிதல்வாய்ப்பட்டும் சிதைந்து, இறுதி முச்சவிடுவனவாயிருந்தன. 'செல்துளைத்த துளையன்றி மெய்ப்புள்ளி விரவாத சென்ற ணேடு' என்று சொல்லிச் சொல்லி அவ்வேடுகளைத் தாமோதரம்பிள்ளை தமது உதிரக் கண்ணிரால் கழுவினார். பொருளதிகாரங் கிடைக்கும் என்று எவருங் காத்திருக்கவில்லை. காத்திராப்பிரகாரம் ஒருநாள் 1885ஆம் ஆண்டு சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை பதிப்பு, பொருளதிகார முதல் ஐந்தியல்கள் நச்சினார்க்கினியர் உரை யோடும், பின்னான்கு இயல்கள் பேராசிரியர் உரையோடும் அச்ச வாகனம் இவர்ந்து, தமிழ்நாட்டிற் பவனிவந்தது.

‘பஸ்காற் பழகினும் தெரியா வளவேல்
தொல்காப் பியந்திரு வள்ளுவர் கோவையார்
முன்றினும் முழங்கும்’

என்பது இலக்கணக் கொத்து.

நாவலர் பதிப்புக்களான திருவள்ளுவர், கோவையார் என்பவைகளோடு தொல்காப்பியப் பதிப்பு முழுஉருத் தரித்து அவைகளுடன் கைகோத்துத் தமிழ்நாடு முழுவதும் உலா வந்தது. தமிழ்நாளை புனர்கைபூத்தாள்; தாமோதரம்பிள்ளை தமிழ் முச்ச ஸிட்டார். அவருடைய தமிழ் உள்ளங் குளிர்ந்தது.

1868 ஆம் ஆண்டு தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம் சேனுவரையப் பதிப்பு வெளிவந்தபின், 1885 ஆம் ஆண்டில்

பொருளத்தாரப் பரிசோதனம் நடந்துகொண்டிருக்கும் போதே, இடைக் காலத்தில் பஞ்சலக்கணங்களோடுகூடிய வீரசோழியம் உரைப்பதிப்பு 1881ஆம் ஆண்டிலும், பொருளதி காரத்தின் திறவுகோலாயமைந்த இறையனார்களவியல் உரைப் பதிப்பு 1883ஆம் ஆண்டிலும் பிள்ளையின் பெரு முயற்சியால் வெளிவந்தன. தனிகைப் புராணம் சைவசித் தாந்தத்துக்கு, மரபு பிறழாததொரு இலக்கியம்; சைவசித் தாந்த பானுவாகிய சிவஞான முனிவரின் முதற்சீடரான கச்சியப்ப முனிவராற் பாடப்பட்டது; கவிநயங்கள் அனைத்தும் அமைந்தது. அதனையும் 1883இல் தாமோதரம்பிள்ளை அச்சிட்டார். இந்த முயற்சிகளுக்கும் உத்தியோக முயற்சி களுக்கும் ஊடே சட்டப் பரீஸையாகிய ‘பி. எல்.’ பரீஸையிலும் தாமோதரம்பிள்ளை 1871ஆம் ஆண்டிற் சித்தியெய் தினார். அதன்பிறகு 1882ஆம் ஆண்டில் அரசாங்க உத்தியோகத்தினின்றும் இலைப்பாறி உபகார வேதனம் பெற்றுக் கொண்டு, 1885இல் பொருளத்தாரம் பதித்தபிறகு சென்னை மாநகர வாழ்க்கையினின்றும் நீங்கி, திருக்குடந்தை (கும்பகோணம்) நகரத்துக் கறுப்புரின்கண் ஆறுதலான சுதந்திர வாழ்க்கையை மேற்கொண்டார். அப்பொழுது இலக்கண உலகில் தொல்காப்பியம் போல, இலக்கிய உலகில் தலைசிறந்த தான் கற்றிந்தார் ஏத்துங் கலித்தொகைப் பரிசோதனம் மேற்கொள்ளப்பட்டது; நியாயதுரந்தரராகக் கடமையும் ஆற்றினார். 1887ஆம் ஆண்டில் கலித்தொகை உரைப் பதிப்பு வெளிவந்தது.

திருக்குடந்தையில் வசிக்கும்போது அந்தகர் வாசரும் தொண்டமான் புதுக்கோட்டை மகாராஜாவின் மந்திரியும் பிரதி காவலருமாகிய கௌரவ சேஷன்ய சாஸ்திரியாரோடு பிள்ளைக்குப் பெருந்தப்பு உண்டாயிற்று. அந்நட்பு முதலில் தமிழ் நட்பாய்ப் பின் உத்தியோக நட்பாய் வளர்ந்தது. அதன் பயனாகக் கலித்தொகைப் பதிப்புச் செலவு முழுவதையும் சாஸ்திரியாரே ஏற்றுக்கொண்டார். அன்றி, பிள்ளையைப் புதுக்கோட்டைச் சமஸ்தான மகாமன்றத்து நீதிபதிகள் மூவரில் ஒருவராக நியமித்துங்கொண்டார். 1890ஆம் ஆண்டுவரை அந்த உயர்ந்த உத்தியோகத்தைத் தாமோ

தரம்பிள்ளை திறம்பட நடாத்தினார். 1895 ஆம் ஆண்டில் ‘ருவ்பகதூர்’ என்கின்ற கண்ணியப் பட்டமும் இராசாங்கத்தாரால் அளிக்கப்பட்டது. சென்னைச் சர்வகலாசாலைக் கல்விச் சபையிலும், உயர்தர பரீட்சைகளிலும் பங்குபற்றியும், வர்சக புத்தகங்கள் எழுதிக்கொடுத்துஞ் செய்த பரோபகாரங்கள் மிகப்பல. உயர்ந்த நீதிபதி உத்தியோகத் தில் அமர்ந்து, பரோபகார முயற்சிகளிற் பங்குபற்றி, குடும்பப் பொறுப்புக்களைச் சுமந்து, வயோதிகத்தால் தளர்ந்து, நோய் வாய்ப்பட்டு, பல கஷ்டங்கள் நேர்ந்தபோதும், பிள்ளை காரியத்திற் கண்ணுக்கவேயிருந்தார். அதனாலே, ஐந்திலக்கணங்களும் விரிவாய்மைந்ததும், சைவக்கொழுந்தாகிய வைத்தியநாத நாவலரால் இயற்றப்பட்டதும், இலக்கணக்கொத்துச் சவாமி நாத தேசிகராற் பாராட்டப்பட்டதும், குட்டித் தொல் காப்பியம் எனப்படுவதுமான இலக்கண விளக்க உரைப் பதிப்பை 1889 ஆம் ஆண்டிலும்; தொல்—எழுத்து நச்சினார்க்கினியம் மகாவிங்கையர் பதிப்புக் கிடையாமையால், அதனை மேலும் பரிசோதனங்கு செய்து 1891 ஆம் ஆண்டிலும்; தொல். — சொல். நச்சினார்க்கினியத்தை 1892 ஆம் ஆண்டிலும் தாமோதரம்பிள்ளை பதித்து வெளியிட்டார். இலக்கண விளக்கம் பதித்த 1889 ஆம் ஆண்டில் சிறு பஞ்சகாவியங்களில் ஒன்றுன சூளாமணி என்கின்ற காவியமும் பதிப் பிக்கப்பட்டது. அதன் மேல் வசன சூளாமணி, சைவ மகத் துவம், நட்சத்திரமாலை, கட்டளைக் கலித்துறை என்னும் நால்களைப் பிள்ளை தாமே இயற்றி வெளியிட்டார். வசன சூளாமணி 1898 ஆம் ஆண்டில் வெளி வந்தது. அதன்மேல் எட்டுத் தொகையுள் ஒன்றுகிய ‘அகநானுறு’ என்னுந் தொகை நூலைப் பரிசோதனங்கு செய்துவந்தார். அது அச்சில் வெளிவரவில்லை. ‘அவ்வளவில் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை யின் தமிழ்ச் சரித்திரம் பூர்த்தியாயிற்று. 1901 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 1 ஆந் திகதி இவ்வுலக வாழ்வைத் தாமோதரம் பிள்ளை நீத்தார். இருபதாம் நூற்றுண்டிலே கால்கொள்ளா மல். பிள்ளை உயிர்நீத்தார்.

தமிழ்ச் சரித்திரத்தில் பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டின் நடுப்பகுதி நாவலர் அவர்கள் சரித்திரம்; பிற்பகுதி சி. வை.

தாமோதரம்பிள்ளை சரித்திரம். அதற்குப் பிறகுதான் டாக்டர் சாமிநாதையரின் சரித்திரம்.

1885 ஆம் ஆண்டில் தொல்—பொருளதிகாரம் அச்சிட்ட பிறகு, கற்றறிந்தார் ஏத்துங் கவித்தொகையைப் பரிசோதனஞ் செய்துகொண்டு, சி. வெ. தாமோதரம்பிள்ளை திருக்கு'ந்தையிலே வாசங்குசெய்த காலத்திலேதான், பிள்ளையின் பழக்கம் டாக்டர் ஜயருக்கு உண்டாயிற்று. ஜயர் சீவக சிந்தாமணியைப் பரிசோதித்து எழுதிவைத்திருந்தார். அதனைப் பிள்ளைக்குக் காட்டினார். பிள்ளை தமிழ்நூல்கள் அழிந்து படுகின்றனவே என்று ஏங்கிக்கொண்டிருப்பவர். ஆகையினாலே, அதனை விரைவில் அச்சிடும்படி ஏட்டுப்பிரதிகளை ஜயருக்கு உதவினார்.

‘இந்நூலையும் (சீவகசிந்தாமணி) உரையையும் பின்னும் இரண்டொருமுறை பரிசோதித்தற்கு விருப்புடையனேனும், இவற்றை விரைவிற் பதிப்பித்துப் பிரகடனஞ் செய்யும்படி, யாழ்ப்பாணம் ம. ரா. ரா. சி. வெ. தாமோதரம்பிள்ளையவர்கள் பலமுறை தூண்டினமையால் விரைந்து அச்சிடுவிக்கத் துணிந்தேன்.’

கும்பகோணம்.

அக்டோபர். 1887.

வே. சாமிநாதையன்

சாமிநாதையரின் கூற்று அவர் கையெழுத்துடன் மேலே காட்டப்பட்டது. சீவகசிந்தாமணி முதற் பதிப்பின் முகவுரையில் உள்ளது இது.

சம்பவம் இவ்வாரூகவும் ஜயர் சங்கநூல்களைப் பதிப்பதைப் பார்த்துத் தாமோதரம்பிள்ளையும் பதிக்க ஆசைகொண்டார் என்ற கருத்துப் புலனாகும்படி எழுதி மகிழ்பவர்களும் உண்டு. ஜயர் தாயின் கருவில் அமையுமுன்னரே சி. வெ. தாமோதரம்பிள்ளை நீதிநெறி விளக்க உரை பதித்துப் பதிப்பாசிரியராய்விட்டார்; அம்மட்டோ, சென்னையில் அப்பொழுது பிரபலமான ‘தினவர்த்தமானி’ என்கின்ற பத்திரிகைக்கு ஆசிரியராயும்விட்டார் என்பதை அறிதல்

வேண்டும். 1885 ஆம் ஆண்டு தொல்காப்பியக் கடலீலக் கடந்து, கற்றறந்தார் ஏத்துங் கவித்தொகையைப் பரிசோதிக்கும்போதுதான் பிள்ளையை ஐயர் சந்திக்கிறார். ஐயரின் கன்னிப்போர் அப்பொழுதுதான் ஆரம்பமாயது.

1868 ‘செப்டம்பரில்’ தொல்—சொல். சேனுவரையத்தைத் தாமோதரம்பிள்ளை பதித்திருக்க, அதன்பின் 1868 கார்த்திகையில் மற்றெருவர் குழ்ச்சிசெய்து வெளியிட்ட களவு பதிப்பை, மற்றெரு வித்துவான் தாமோதரம்பிள்ளை பதிப்புக்கு முந்தியதென எழுத்த தலைப்பட்டதுண்டு. அந்த வித்துவான், களவு பதிப்பை மறைத்தாலும், செப்டம்பருக்குப் பின் வருங் கார்த்திகைமாசத்தை செப்டம்பருக்கு முன் வைக்க முயன்றாரே! ஐயையோ பாவம்! ஆசை வெட்க மறியாது.

சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையின் தந்தையாரின் ஊர் சிறுப்பிட்டி; தாயாரின் ஊர் ஏழாலை. உயர்ந்த உத்தியோகத்தரான தாமோதரம்பிள்ளை இந்த இரு ஊர்களிலும் ஓர் ஊரிலாவது ஒரு சிறு குடிசையாவது அமைத்தில்லை. ஒரு விரலீயாவது ஊன்றுதற்குச் சொந்தமாக ஒரு நிலத்தை அவர் வைத்திருந்ததில்லை. பெருகிய குடும்பத்தவராயிருந்துஞ் சந்ததியாருக்குச் சம்பாதித்து வைக்கவில்லை. சி. வை. தா. அவர்களது சரித்திரம் தழியுச் சரித்திரமாகவே முடிந்திருக்கிறது ஏழாலையில் ஒரு காவிய பாடசாலையை நிறுவி கண்ணகம் முருகே பண்டிதர், அ. குமாரசவாமிப்புலவர் ஆகிய அறிஞர்கள் மூலம் தமிழ் கற்பித்து வந்தார். அதுதான் அவர் தாயாரின் ஊரிற் செய்துவைத்தது. மகாவித்துவசிரோமனியாய், சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை பதித்த தொல்காப்பிய உரைப் பதிப்புக்கு உரை விளக்கந் தந்த பிரம்மணி சி. கணேசயர் அவர்கள் தாமோதரம்பிள்ளையின் காவிய பாடசாலையிற் புலவரவர்களிடம் படித்தவர்கள் என்பது ஈண்டுக் குறிப்பிடத் தக்கது. விவேகத்துக்கு ஒருவர் என்று பாராட்டப்படுபவரும், தருக்கசங்கிரகம், நீலகண்ணயம் முதலியவைகளைப் பரிசோதித்து அச்சிட்டவருமான மகா வித்துவான் தெல்லிப்பழைச் சிவானந்தயரும் கணேசயர் அவர்களுடன்

ஏழாலைக் காவிய பாடசாலையிற் படித்தவரேயாவர். இந்த ஐயர் ஏடுகள், புத்தகங்கள் சுமந்து படித்ததில்லை. படிப்பிக்கும் போது குறிப்புக்கள் எடுத்ததுமில்லை; எதனை எப்போது கேட்டாலும் ஞாபகத்தில் வைத்திருந்து அதனை அப்படியே ஒப்பிப்பார். சி.வெ. தாமோதரம்பிள்ளையின் பாடசாலையில் படித்துத் தேறியவர் வேறும் பலர் உளர்.

சி.வெ. தாமோதரம்பிள்ளை யாழ்ப்பாணத்திற் பிறந்த குற்றத்துக்காக அவர் சரித்திரமாகிய தமிழ்ச் சரித்திரத்தை மறைக்க முயல்வது நன்றிக் கேடு. அதற்குப் பரிகாரங்கூடிய முறையில் அவர் பதித்த பதிப்புக்களில் உள்ள பதிப் புரைகளைத் தொகுத்துப் புத்தக உருவத்தில் “தாமோதரம்” என்ற பெயரில் வெளியிடுதல் நன்று. பதிப்புரைகள் அவ்வக்காலத் தமிழ்ச் சரித்திரமாய், உயர் வகுப்பு மாணவர்களுக்கு இன்றியமையாதனவாய் அமையும்.

20. இலக்கியத்தின் உயிரும் உடலும்

இலக்கியத்துக்காயினும் தனிக் கவிதைக்காயினும் அது முகந்துகொண்ட பொருளே அதன் உயிர். தாதுக்களா லான உடல், உயிருக்கு இடமாய் இருப்பதுபோலச் சொற் களாலான செய்யுள் பொருளுக்கு இடமாய் இருத்தல் வேண்டும் என்கிறது இலக்கணம்.

உயிருள்ள உடலே இயங்கும்; நிலைக்கும். அவ்வாறே பொருளுள்ள இலக்கியங்களே, கவிதைகளே வழங் உயிர் கும்; நிலைக்கும். பொருளற்றவைகள் பினங்கள். அவைகள் காலவெள்ளத்துட்கரந்து இருந்த இடமுந் தெரியாமற், பெயரும் வழங்காமல் மறைந்துபோகும்.

கழிந்த கால வெள்ளத்தை ஒருமுறை திரும்பிநின்று நோக்கினால் வெகுதொலைவில் ஒரு கம்பன் தோன்றுகிறுன். இன்னும் வெகுதொலைவில் ஒரு திருவள்ளுவர் பிரகாசிக் கின்றூர். அமரத்துவம் படைத்தவை மிகச் சிலவாய்த் தோன்றுகின்றன. கால வெள்ளத்துட்கரந்தவை எத்தனை !

உயிருள்ளவையே தலைகாட்டுகின்றன; வெள்ளத்தால் அழியாமல், வெந்தழலால் வேவாமல் காலத்தை வென்று நின்று நிலவுகின்றன. இலக்கியங்களுக்கும் கவிதைகளுக்கும் உயிரே பிரதானம். அந்த உயிர்ப் பொருளை நாம் தீண்டலாமா? கண்டு, கேட்டு, உண்டு, உயிர்க்கலாமா? இதனை இனிச் சற்றே சிந்திப்போம்.

விஞ்ஞானி ஒருவன் உயிரோடு கூடிய ஓர் உடலைப் பிளக்கின்றன; பரிசோதனங்கள் நடத்துகின்றன. உடலுக்குட்குடியிருந்த நுண்ணிய வாயுக்களைக் கண்ணுடிக் கூண்டுகளுள் அவனால் அடைத்தல் கூடும். உடலை இயக்கிக்கொண்டிருந்த உயிரை மாத்திரம் அவனால் பற்ற முடிவதில்லை. அதனாலே உடலுள் உயிரென்ற ஒரு பண்டம் இல்லையென்று கூடச்

சொல்லுதற்குச் சிலர் முன்வரலாம். இலக்கியங்களுக்கோ ரவிதைகளுக்கேர் உயிர் இல்லை யென்று மாத்திரம் யாருஞ் சொல்லுவதில்லை. இலக்கணங்களென்றும் நிகண்டுகள், அகராதிகளென்றும் பதவுரை, விசேஷ உரைகள், விமர்சனங்களென்றும் எத் தனியோ ஆயுதங்கள், இலக்கியங்களைக் கவிதைகளைப் பிளந்து உயிரைக் கண்டு பிடிப்பதற்குச் சேகரஞ் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. இந்தப் பழைய புதிய ஆயுதங்களால் உயிரைப்பற்றுதற்பொருட்டு இலக்கியங்கள், கவிதைகள் சித்திரவதை செய்யப்பட்டு வருகின்றன. உயிரைப் பற்றுவது எனிதிற் சித்திப்பதாயில்லை. ஒரு கவிதையை எடுத்துக்கொண்டு அதனைத் தனித்தனி பதங்களாகப் பிரித்து ஒவ்வொரு பதத்துக்கும் நுண்பொருள் உரைத்து, அவ்வாறு உரைத்தற்கு வேறு வேறு நூல்களில் மேற்கோள்கள் காட்டி, இலக்கண வரம்புகளுங் கூட்டிப் பார்க்கின்றார்கள். இந்தச் செயற்கருஞ் செயல்களால் கவிதை உயிர் தாங்காது இறந்து படுகின்றது; உயிரைப் பற்றுவது அரிதாகின்றது.

இலக்கியங்களைக் கவிதைகளைச் சித்திரவதை செய்கின்ற வர்கள் தாங்கள் அவற்றைச் சுவைக்கின்றார்கள் என்று பாவளைகளும் பண்ணுகின்றார்கள். அவர்கள் பண்ணும் சுவைப் பாவளை, முதலை புங்கம்வேரை நரியின் காலென்று சுவைத்த பாவளையோ, அப்படியன்றி உண்மையான பாவளைதானே என்பதைச் சற்றே பொறுமையுடன் ஆராய்வோம்.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனுர்,

‘ முதல்கரு உரிப்பொருள் என்ற முன்றே
நுவலுங் காலை முறைசிறந் தனவே
பாடலுட் யின்றவை நாடுங் காலை ’

என்ற சூத்திரத்தில் செய்யுள் முதல்கொள்ளும் பொருளை முதல், கரு, உரி என்று முன்றுக வகுத்திருக்கின்றார்.

‘ முதல்கரு உரிகள் முறைசிறந் தனவே ’

என்று, சூத்திரத்தை இன்னுஞ் சுருக்கி வைத்துக் கொள்ளு வோம்.

இலக்கியங்களுக்கும் கவிதைகளுக்கும் உரிப்பொருளே உயிரான பொருள் ; சிறந்த பொருள். இந்த உரிப்பொருளை எடுத்து வளர்க்கின்ற பொருள் கருப்பொருள். உரிக்குக் கரு செவிலித் தாய். முதற் பொருள் உரிக்குத் தந்தையும் தாயுமாய் இருக்கும்.

முதற் பொருள் காலமும் இடமும் என இருவகைப் படும். ஒரு விசேட காலத்திலே பொருத்தமான ஓர் இடத்திலே மாச நீங்கிய புலமை யுள்ளத்திலே ஒரு நல்ல இனிய உணர்ச்சி உண்டாகலாம். அந்த மறுவற்ற உணர்ச்சியே உரிப்பொருள். அது பேண்றபாலது ; உருவம் இல்லாதது. புலவன், உருவமற்றதும் நல்லதும் இனியதும் ஆன அந்த உணர்ச்சியைக் கருக்கட்டிக் கருப்பொருள்கள் மூலம் புலப் படுத்த முயல்கின்றன. இதனை ஓர் உதாரணத்தில் வைத்து நோக்குவோம்.

‘அன்பிற்கு முன்டோ அடைக்குந் தாழ்’ என்பது எல்லாருமிந்தது. அன்பு இருவேறு பொருள்களை ஒரு பொருள் செய்வது ; ஒன்றுக்குவது. இப்படிப்பட்ட அன்பை ‘காதல் இருவர் கருத்தொருமித்த ஆதரவு’ என்கின்றார் ஒளவையார். அன்பர்களுக்குக் கருத்து ஒன்றே ; இரண்டில்லை.

மாச மறுவற்றதும் கருத்தை ஒன்று செய்வதுமான ஆதரவு எப்படியிருக்கும் என்று ஒரு புலவன் சிந்திக்கின்றன. தனிக் கவிதைகளின் தொகுதி, ‘குறுந்தொகை’ என்ற சங்க இலக்கியம். அந்த இலக்கியத்திலேதான் இந்தச் சிந்தனை வருகின்றது. பரிசுத்த ஆதரவு எப்படியிருக்கும் என்பதுதான் அந்தச் சிந்தனை.

ஒருநாள் ஏற்ற ஓர் இடத்தில் புலவனுடைய சிந்தனை முற்றுப்பெறுகின்றது. அதனால் புலவனுக்கு மெய்ப்பாடு பிறக்கின்றது. முற்றுப்பெற்ற சிந்தனையான அந்த நல்ல உணர்ச்சியைக் கருக்கட்டப் புலவன் முயல்கின்றன. அவன் முயற்சி பின்வருமாறு அமைகிறது.

பளிங்கு போன்ற பரிசுத்த உள்ளம் படைத்த இளந் தம்பதிகள் அவர்களுக்கென்று அமைத்த தனித்தமாளிகையில் இல்லறம் என்ற நல்லறம் நடாத்துகின்றார்கள். அவனுக்கு வயசு பதினாறு. அவருக்கு வயசு பன்னிரண்டு.

இவளைப் பெற்ற தாய் தன் இளம்பெண்ணை நினைந்து ஏங்குகின்றாள். விளையாட்டுக் குழந்தை எங்கே! இல்லறம் எங்கே! கணவனுடன் கருத்தொருமித்து நடக்க இவள் கற்கவில்லையே என்று கலங்குகின்றாள். பெற்ற தாயின் கலக்கத்தை நீக்கும் பொருட்டு, வளர்த்த தாயாகிய செவிலி இளந்தம்பதிகளின் மனைக்குச் செல்கின்றாள். சென்றவள் அங்கே கண்டது இது:

அந்தச் சின்னஞ்சிறிய பெண், அந்தப் பெண்னம் பெரிய மாளிகையில் எத்தனையோ பேர் ஏவலர்கள் இருக்கவும் அவர்களைத் தடுத்துத் தானே தன் அன்பனுக்குப் பாகஞ் செய்கின்றாள். செவிலி சென்ற சமயம், புளிங்குழம்பு செய்கின்ற சமயம். செவிலியை அந்தச் சிறிய தலைவியின் கண்கள் காணவில்லை. அவள் கண்களைத் தாளித்தப் புகை சூழ்ந்து கொண்டது. அப்படியிருந்தும் அக் கண்கள் தாளித்ததையே நோக்கியபடி யிருக்கின்றன. ஒருங்க துழாவுகிறது. அந்தக்கை துழாவிக் கொண்டிருக்கும்போதே மற்றைக் கை கட்டித் தயிரைப் பிசைந்து குழம்பு செய்தற்குப் பதஞ் செய்கின்றது. கண்களும் கைகளும் ஒன்றையொன்று அறியாமலே ஒருங்கு தொழிற்பட்டுக் கொண்டிருக்குஞ் சமயத்தில் உடுத்திருந்த கலிங்கம்—முன்தானை நெகிழிகின்றது. பட்டிற் பொன்னிமூக்கப்பட்ட கலிங்கம், அந்தக் கலிங்கம். கைகழுவித் தொடவேண்டியபுடைவை அந்தப் புடைவை. அது சிரமமிகுதி யினால் நெகிழுகின்றது. குழம்பைத் துழாவிய கை துழாவிய படியே யிருக்க தயிர் பிசைந்த கைதன்னைக் கழுவிக்கொள்ளாமலே அந்தத் தூய துகிலைத் தீண்டி நெகிழிவைப் போக்கு கின்றது. அன்பனுக்குச் சமைக்கின்ற அன்புப் பாகருக்கு எதிரில் அந்தப் பொற்றுகில் எம்மாத்திரம்! அத்துகிலுக்கு ஒரு மறு வந்துவிட்டது. தயிர்மறு. குழம்புக்கு ஒரு பழுதும் வரவில்லை: அதனைக் கண்டதும் செவிலிக்கு உடல் புளகித்

தது. கண்ணீர் சொட்டியது. அவள் சம்பவம் இவ்வளவில் இருக்க, அவள் வருகின்றான்; உணவுகொள்ள அமர்கின்றான். உணவு படைக்கப்படுகின்றது. புளிங்குழம்பை மூக்கு முகர்ந்தது. நா நுகர முன்னமே, கை பரிசிக்கும் போதே “இனிது! இனிது!” என்கின்றான் அவன். காதலர் இருவர் கருத்து ஒருமித்த ஆதரவு இருந்தபடி இது. இந்த உயிரான உரிப்பொருளைக் கருக்கட்டியிருக்கின்றது பின்வரும் பாடல் :

‘‘ முளிதயிர் பிழைந்த காந்தன் மெஸ்விரல்
கழவுறு கலிங்கம் கழாச துஷ்டிக்
குவளை உண்கண் குய்ப்புகை கமழுத்
தான்துழந் தட்ட தீம்புளிப் பாகர்
இனிதெனக் கணவன் உண்டலின்
நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன் ரேண்ணுதல் முகனே. ’’

கேட்கப்படுகின்ற இந்தப்பாடல் கருப்பொருட் செய்திகள் பொதிந்த ஓர் உடம்பு. ஆனால், அதில் கண்ணுக்குப் புலப்படாமலே ஓர் உயிர் துடிக்கின்றது. அந்த உயிர், குழம்பிலே நீந்தி, உடை நெகிழ்விலே வீறி, ‘இனிது’ என்கின்ற வார்த்தையிலே ஒளிவிடுகின்றது. அது சத்திரசிகிச்சைக்கு அகப்படாதது. அதுவே சுவைத்தற்குரியது. அதற்கு உரியென்று பெயர். உரிதான் இலக்கியத்தின் உயிர்.

உடல் தூலம், குக்குழம் என இருவகைப்படும். இந்தப் பாகுபாடு இலக்கிய உடலுக்கும் பொருந்தும்.
உடல் ஒரு கவிதையை எடுத்துக்கொண்டால் அதற்குச் சூக்கும் உடல் அதன் கருப்பொருட் செய்தி. சொற்கள், சந்தம், ஓசை என்பன கவிதையீன் தூல உடல்.

தொல்காப்பியனார் பாடல்களிற் பயிலும் பொருளை முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் என மூன்றாக வகுத்திருக்கின்றார் என்பது மேலே சொல்லப்பட்டது. உரிப்பொருள்தான் இலக்கியத்தின் உயிரான பொருள்; புலவன் முகந்துகொண்ட பொருள்; புலவனுக்கு உண்டானதொரு நல்ல உணர்ச்சி.

முதற்பொருள் உரிப்பொருளான நல்ல உணர்ச்சி உண்டாவதற்கு உபகாரமானவை காலதேயங்கள். உரிப்பொருள் குழந்தை. காலமுமிடமுமான முதற்பொருள், உரிப்பொருட் குழந்தைக்குத் தாயுந் தந்தையுமாம். ஒரு நல்ல இடத்திலே, நல்ல காலத்திலே, புலவனென்றவனுக்கு இனியதோர் உணர்ச்சி உண்டாகலாம். அந்த உணர்ச்சி பேணற்பாலது. அதனைக் கருக்கட்டி வளர்ப்பது கருப்பொருள். கருப்பொருளில் வளருஞ் சிசு உரி. உரி-உயிர், கரு-உடல். தூல உடலை நோக்கக் கரு சூக்கும உடல். இனி இதனை ஓர் உதாரணத் தில் வைத்து நோக்குவோம்.

‘நூழிலாட்டு’ என்பது புறப்பொருளில் வருவதொரு துறை. அஃதாவது எதிரேற்ற பகைவர்களைத் தாட்சன்ய மின்றிக் கொண்றுகுவித்தல். இது பேராண்மையென்று, யுத்தவீர உலகில் பாராட்டப்படும். இப்படிப் பேராண்மை செய்கின்ற உண்மை வீரன், அதேசமயத்தில் எதிரேற்ற பகைவனுக்குத் தற்செயலாக ஓர் இடையூறு நேருமானால், உடனே அவனுக்கு உபகாரியாய் மாறிவிடுவான். இது யுத்த தருமம். இதற்கு ஊராண்மையென்று பெயர். ஊராண்மை-உபகாரியாந் தன்மை. பேராண்மையாகிய மலைக்கு ஊராண்மை கிரம்; வீரசிகரம், இந்த வீரசிகரத்தை,

“பேராண்மை யென்ப தறுகண்டுன் றுற்றக்கால்
ஊராண்மை மற்றதன் எஃகு”

என்று திருவள்ளுவர் வருணிக்கிறார். இஃது ஓர் உரிப் பொருள்; இலக்கிய உயிர்; திருவள்ளுவர் தரும உலகத் திற் கண்டெடுத்த குழந்தை. இப்படி ஒரு குழந்தை உண்டு என்றால், அனு உலகு நம்பாது. அழித்தொழிக்கப்பட வேண்டிய பகைவனுக்கு இடையூறு நேர்ந்தால் தனித்த அவனை அழித்தொழியாமல் அவனுக்கு உபகரிக்கவேண்டு மென்பதைக் கலியுலகம் எப்படி நம்பும்! நம்பவைக்கிறதற்கு முன்வருகின்றார் ஒரு கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பர். அவர் பேராண்மையின் சிகரமான ஊராண்மையாகிய உரியை

எற்ற கருவுள் அமைத்து வளர்த்துப் பகிரங்க உலகுக்கு உபகரித்திருக்கின்றார்.

கற்புத் தெய்வமாகிய சீதாபிராட்டியைப் பன்னசாலையோடு களவு செய்தவனும், அதனாலே பேதையிற் பேதையானவனுமாகிய இலங்கை வேந்தன் ஒருநாள் படையிழந்து வலியிழந்து நிராயுதபாணியாய் இராமனெதிரில் தலைகுனிந்து நாணி நிற்கின்றான். இராவணனுக்கு இந்த நிகழ்ச்சி தற்செயல்; திருக்கைலாச கிரியைப் பெயர்த்த பாவம் போலும்.

காலால் மண்ணைக் கிளைத்துக்கொண்டு நிலத்தை நோக்கி நிற்கின்றான் இராவணன். தவித்து நின்று தயங்குகின்றான் தசக்கிரீவன். தறுகண்ணயைப் பேராண்மை செய்துநின்ற இராமனுக்கு, பகைவனுய் நிற்பவன் தன் மனைவியைக் கவர்ந்தோனையினும், அவன் இப்பொழுதடைந்த இழிநிலையைப் பார்த்துச் சகிக்க முடியவில்லை. உடனே இராமன் உபகாரியாய் மாறுகின்றான். ஊராண்மை செய்கிறான். இராவணை விளித்து அப்பனே,

‘இன்று போய்ப் போர்க்கு நாளோவா’ என்று உயிர்ப் பிச்சை வழங்குகின்றான். ‘ஆளையா வுங்கமைந்தன’ என்ற பாடடுக் கம்பராமாயணத்தில் மிகப் பிரசித்தியடைந்துவிட்டது.

திருவள்ளுவரிலே பேராண்மையென்ற திருக்குறளிலே இலைமறைகாயாய்க் கிடந்த வீரசிகரமான உரிப்பொருள் கம்பன் கைப்பட்டு இப்பொழுது கிரித்திப்போற் பிரகாசிக் கின்றது. ‘பேராண்மை’ யென்ற குறள் ஆவம்வித்து. அதிற் கிடந்த வீரசிகரம் வித்தில் அடங்கிக்கிடந்த முளை. அந்த முளை கம்பரிலே ஏற்ற கருப்பொருட் செய்திக்கூடே செழித்து வளர்ந்து பெரிய ஆலவிருட்சமாய்த் தண்ணிழல் பரப்பி விளங்குகின்றது.

இராவணன் நிராயுதபாணியானதும் இராமன் ‘இன்று போய்ப் போர்க்கு நாளைவா’ என்றதும் சரித்திர சம்பவமாய் நிகழாமலேயிருத்தல்கூடும். இலக்கிய வுலகிலே சம்பவத்தின் நிகழ்வு நிகழாமை முக்கியம் அன்று. எடுத்துக் கொண்ட உரிப்பொருள்தான் முக்கியம். அந்த உரிப்பொருள் பொருத்தமான உடலில் அமைக்கப்படுமானால் அது பிரகாசித்துப் பயன்படும்.

இராவணனே ஒப்பில்லாத வீரன். ஆனால் ஓர் இராம ணெதிரில் நிராயுதபாணியாய் வலி தொலைந்து நிற்பதில் நூதனம் இல்லை; நிகழத்தக்கதே. அப்படிப்பட்டதொரு சந்தர்ப்பம் நேர்ந்தால், ஓர் இராமனும் ‘இன்று போய்ப் போர்க்கு நாளைவா’ என்று சொல்வது நிகழத்தக்கதே. இராமன் மநுதர்மந் தெரிந்தவன்; தருமத்தை நிலைநிறுத்த வந்தவன்; அவ்வாறு சொல்லித்தான் தீருவான். அதனைப் புலமயுலகு ஏற்றுக்கொள்ளும். வாய்ப்பான ஒரு கருப்பொருட் செய்தியில் ஊராண்மையாகிய உரிப்பொருள் வைத்து வளர்த்துக் காட்டப்பட்டதென்று பாராட்டும்.

இராம இராவண பாத்திரங்கள் கருப்பொருள்கள். யுத்தமீனையில் ஊராண்மை, உரிப்பொருள். கருப்பொருட் செய்தி உரிப்பொருளுக்குச் சூக்கும் தேகம்.

சங்கத்துச் சான்றேர், சிந்தனையுலகத்திலே தாங்கள் கண்ட உண்மைகளாகிய உரிப்பொருள்களை வைத்துக்காட்ட இராம இராவணர்கள் போன்ற பொருத்தமான பாத்திரங்கள் கிடையாதபோது தாமே பாத்திரங்களைப் புணைந்துவிடுவார்கள். அன்றி, விலங்குகள், பறவைகள், தாவரங்கள், கொடிகள், செடிகளைக்கூடத் தமது புணைத்துரை வன்மையாற் பாத்திரங்களாக அமைத்துக்கொள்ளுவார்கள். உரிப்பொருளுக்குப் பொருத்தமானவகையிற் பாத்திரங்களாகிய கருப்பொருள்களை அமைப்பதிற் போதிய திறமை வேண்டும். ஆனால் அதிலும் அருமையானது, உயரிய உரிப்பொருள்காண்டல் என்பதை உணரல் வேண்டும். உரி-உயிர், கரு-உடல், உரி நடுநாயகமான மாணிக்கம். அதனைச் சுற்றி

வணந்து பிரகாசிக்கச் செய்யுந் தங்கம் கரு. புலவளேரு வனை, அருமையான உரிப்பொருள் உண்மையைக் கண்ட தற்குப் பாராட்டாமல் அப் பொருளை அமைத்தற்கு அவன் ஆண்ட கருப்பொருட் செய்தியை மிகுத்துப் பாராட்டுவது வரிசை தெரியாமல் அப்புலவனை அவமதித்தாயிருக்கும். புலவனுக்கு உரிப்பொருள் உண்மையைக் காண்டலே அரிய காரியம். அது சித்தித்தால் அதனைப் பல்வேறு முகமான கருப் பொருட் செய்திகளில் அமைப்பது அப்புலவனுக்குப் பெரிய காரியமன்று. விஞ்ஞானி ஒருவன் மின்சாரத்தைக் கண்டதே அரிய காரியம். அதுகொண்டு பல விநோதங் காட்டுவது கண்டதாய் அரிய காரியத்தை நோக்க, பெரிய காரியமன்று.

‘‘நன்றி யொருவற்குச் செய்தக்கா ஸந்நன்றி
என்று தருங்கொல் எனவேண்டா’’

என்ற தருமத்தைப் பாராட்டாமல், அதனை விளக்கும் பெருட்டுத் தாளுண்ட நீரைத் தலையாலே தருகின்ற தெங்கை உவமையாக எடுத்துக் காட்டியதை மிகுத்துப் பாராட்டுவது ஒளவையாரை இழிவுசெய்வதாகும். சங்கப் புலவர்களுக்கு உலக இயற்கைகளாகிய கருப்பொருட் செய்திகளை அமைப்பது பெரிய காரியமன்று. பெரியதும் அரியது மான காரியம் உரிப்பொருளைக் காண்பதே. உரிப்பொருளே நித்தியமானது; இயற்கையானது. காணுகின்ற உலக இயற்கைகள். உண்மையால் நோக்குமிடத்துச் செயற்கை களே; அநித்தங்களே. ஆகவே, உரிப்பொருளே இலக்கியத்தின் உயிர். கருப்பொருட் செய்தி இலக்கியத்தின் உயிரன்று: புலவன் முகந்துகொண்ட பொருளன்று. கரு-உடல்; சூக்குமமான உடல்.

இனித் தூல உடலை நோக்குவோம். அது சொல், சந்தம், ஒசை என்று மூன்று வகையாக மேற்குறிக்கப்பட்டது. சொற்கள் கருத்தின் வெளிப்பாடுகள்; கருத்தின் கனிவுகள்: குணங்கள். அகத்தின் அழகு முகத்திற் ரெரிவதுபோலப் புலவனுடைய புலமையிற் கனிந்த கருத்தினழகு அவன்

சொற்களிற் புலனுகும். உயரிய கருத்துக்களைப் பிரகாசிக் கின்ற சொற்களும் அக்கருத்து விசேடத்தால் தாழும் அவ்வாறு பிரகாசிக்கின்றன. சங்கத்துச் சான்றேரான புலவர் சிலருக்கு அவர்கள் நல்ல கருத்துக்களில் ஆண்ட சொற் ரெட்டர்களே அவர்கள் பெயராய் அமைந்துவிட்டன.

கம்பரில் எழுபது சந்தங்கள் வருகின்றன என்பார்கள். கருத்துக்களின் எழுச்சிக்குத் தக்கவாறு சந்தங்கள் மாறி யமையும்.

சந்தங்கள்போலவே கருத்துக்கேற்றவாறு ஒசைகளும் வேறுபடும். அகவலோசை வேறு; வெண்பாவுக்குரிய வோசை வேறு. இந்த ஒசை வேறுபாடுகளும் எடுத்துக் கொண்ட கருத்தைப்பற்றியவை. கருத்துக்களுக்குச் சந்தங்கள் ஒசைகளேயன்றி, சந்தங்கள் ஒசைகளுக்குக் கருத்துக்கள் அல்ல என்பது ஊன்றிச் சிந்திக்கற்பாலது. சொல், சந்தம், ஒசை ஆகிய மூன்றும் கருத்தின் தூலமான வெளிப்பாடுகள். அதனால் அவை இலக்கியத்தின் தூலமான உடல். சூக்கும் உடல் கரு.

அரும்பத விளக்கமும் இரசனைக் குறிப்பும்

1. இரட்டையர்

அரும்பத விளக்கம் :

வசனம் :

பூர்த்தி—நிறைவு. சித்தாந்தம்—முடிவான கருத்து, தீர்மானம். அத்தாணிமண்டபம்—கொலுவிருக்கு மிடம். தாணை—சேணை. ஒலக்கம்—அரசிருக்கை. வஸ்து—பொருள், அபசகுனம்—கெட்டநிமித்தம். நிந்தாஸ்துதி—இகழ்வது போலப் புகழ்வது, வஞ்சப் புகழ்ச்சி. புங்கவி—புங்குரங்கு; என்றது மந்திரியை.

செய்யுள் :

‘குன்றுங்’: கோ—பசு, காமதேனு. கா—சோலை, கற்பகச்சோலை. கோவங் காவங் கொடையாளிகளுக்கு வழங்கும் உவமைகள்; இங்கே உருவகம். இடர்—துன்பம்.

‘புராதனமான்’: புராதனம்—பழைமை. புன்மை—இழிவு. தராதலம்—ழூமி. மாற்றன்—பாண்டியன். இராகவன்—இரகுவமிசத்தவன், இராமன்.

‘ஆசகவி’: பூசரன்—பிராமணன்.

‘நாணென்றால் நஞ்சிருக்கும் நற்சாபங் கற்சாபம்
பாணந்தான் மண்டின்ற பாணமே—தானுவே
சீராகூர் மேவுஞ் சிவனேந் எப்படியோ
நேரார் புரமெரித்த நேர்?’

என்ற இப்பாடவில், ‘பாணந்தான்’ என்பது பரியந்தம் இரட்டையரில் ஒருவர் பாடி, மிகுதியை எப்படி அமைப்ப தென்று சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கும்போது, காளமேகப் புலவர், ‘மண்டின்ற பாணமே’ என்று தொடங்கி மிகுதி யைப் பூர்த்திசெய்தார் என்றுங் கதையுண்டு.

சாபம்—வில். சல்—மேரு. தானு—கடவுள். நேரார்—பகைவர். புரம்—முப்புரம். நேர்—விதம்.

இரசனைக் குறிப்பு :

i. ‘தீராதோ’ என்பது தீர்கின்றிலதே எனத் தெய் வத்தை நொந்திரங்கியவாறு. ‘தெய்வம் நமக்கு இடரை நல்குவது நீதிதானே’ என்ற கருத்தில், வழி நடந்து அலைந்து திரிவதிலே முடவர் தம்மையும் உட்படுத்திப் பங்கு கொள்வது குருடருக்கு எப்படியிருக்கும்? ஆயினுங் குருடர் எவ்வாறு நடந்துகொள்கிறார் என்பது சிந்திக்கத்தக்கது.

ii. “புராதனமான” என்பதில் மனசக்குள் உச்சரித்த தொடர் யாது? அத்தொடரை வெளிப்படுத்திய கண்ணேன கற்பணைத்திறத்தை ஆராய்க. ஒரு நித்த தொடரைப் ‘புல்லுருவம்’ என அமைத்த வழியும் உரியபொருள் சித்திக்குமா என்று நோக்கிக் கற்பணைச் சிறப்பை மேலும் இனிக்க.

இங்கே வரும் புன்குரங்குக்கும் இலங்கை வளத்தில் ‘வட்டணைனின் மொழிகேட்டு’ என்பதில் வரும் இருங் குரங்குக்கு’ம் உள்ள உருவகுண வேற்றுமைகளை விரித்துத் திறனுய்வுஞ் செய்க.

‘கொடுப்ப தமுக்கறுப்பான் சுற்றம் உடுப்பதூாம் உண்பதூா மின்றிக் கெடும்.’

‘எடுத்தொருவ ருக்கொருவ ரீவதனின் முன்னம் தடுப்பது நினக்கழகி தோதகவில் வெள்ளி கொடுப்பது விலக்குகொடி யோடுனது சுற்றம் உடுப்பதுவு முன்பதுவு மின்றியொழி யுங்காண்’,

(மெஸர்—பால—வேள்ளி 38)

என்ற இருகவியும் ஈண்டுப் போந்த புன்கவியைப் புனைய மாறு காண்க.

iii. நஞ்சிருக்கும் என்பதை நெந்திருக்கும் என்பதன் திரிபாகவுங் கொள்ளலாம். நெதல்—தளர்-தல். இப்பொருள் நிந்தைப்பொருள். நஞ்சு இருக்கும் என்பது துதிப்பொருள். நானே நஞ்சடையதாயிற் பாணத்தின் நுதி எப்படியிருக்கும்

என்றவாறு. கற்சாபம் என்பது வைரித்தது வளையாதது என, துதி நிந்தை யாகிய இரு பொருளுந் தருவது. 'மண்டின்ற பாணம்' என்பதன் நிந்தைப்பொருள் வெளிப்படை. துதிப்பொருளுக்கு அத்தொடர் அமைந்தவாறு. பதிற்றுப் பத்திற் பாட்டுத்தோறும் அமைந்தனவும், அவ்வப்பாட்டின் உயிர் நிலையுமான விசேட தொடர்கள் பதிற்றுப்பத்துடனும் வைத்து வரிசை செய்து, நூற்றெண்ணிற்கு : என்னி மதிக்கற் பாலது. அதன் அருமையைக் குருடரின் அக்கக்கண் சுவைத்தது.

நேரார் புரமெரித்த நேர் எப்படி?

என்ற வினா நகைசெய்து புரமெரித்த கதையை ஞாபகஞ் செய்வது.

2. காதைகள் சொரிவன செவிநுகர் கனிகள்

வசனம் :

பஞ்சகாவியங்கள்—ஜம்பெருங் காப்பியங்கள். அவை ; சிவகசிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, வளையாபதி, குண்டலகேசி என்பன. சிறு பஞ்ச காவியங்கள் ; யசோதர காவியம், நாக குமார காவியம், சூளாமணி, பெருங்கதை, நீலகேசி பெருங்கதை. உதயண்காவியம் எனவும்படும். கடன்மை-கடமை. ஓம்புதல்-பாதுகாத்தல். வேளாண்மை-உபகாரம். அயிர்த்தல்-சந்தேகித்தல்.

செய்யுள் :

'காய்மாண்ட': மாண்ட-மாட்சிமைப்பட்ட, கழுகின் நெற்றி-கழுகின் உச்சி. தொடை-தாறு, குலை. தருக்கை-பலா. ஈண்டுப் பாலாவின் கணி. போழ்தல்-பிளத்தல்.

பழம் விழுதலாலே கிறிப்போழ்ந்து சிதறிச் சிந்தும் ஏமாங்கதம் என்று பெயர் கூறப்பட்டு, இசையாலே திசை யெல்லாம் போயதொரு நாடுண்டென்க. 'மாம்பழம்' என்ற பாட்டின் தொடக்கம், 'தேம்பழுத் தினிய நீர், ;

மதுத்தண்டு—மதுவைப் பருகுதற்கு உபயோகிக்கும் உட்டுளை உள்ள தண்டுபோலும்.

சட்டம்—தொகுதி, பழுத்துளா—நிறைந்துள்ளன.
தவளம்—வெண்மை.

‘பேடையை’; பேடை—பெண்புரு. பாடு—படுதல்,
அழிதல்; உண்டாதலுமாம். உறுபசி—யிக்கபசி. பைம்புள்
—ஆண்புரு. வேதத்தின்—வேதம்போல. இப்பாட்டு விபீடன
நடைக்கலப்படலத்தி லுள்ளது.

இரசனை :

i. ஏமாங்கத நாட்டில் தெங்கம்பழும் வீழ்தலால் நிகழும் நிகழ்ச்சி, ஈழநாட்டிலே ‘துஞ்சமேதி சருக்களைச் சிற’ நிகழும் நிகழ்ச்சியோடு ஒப்பிடற்பாலது. பருளைப் பன்ளில், ‘மஞ்சளாவிய’ என்ற பாட்டில் வருகின்றது துஞ்சமேதி. மேதி-எருமை.

ii. கதைகள் உயிர்க்குறுதி பயப்பன். ஆதவின், புருக்கதை வேதம்போல விழுமிது எனப்பட்டது. சிலப்பதிகாரத் தில் வருகின்ற பழிக்கஞ்சி உயிர்நீத்த பாண்டியனின் அருமந்த உயிரொடு சென்ற ஒரு மக’ளோடு இப் பெண் புரு ஒப்பிடற்பாலதாம். ஒரு மகள்-பாண்டிமாதேவி. அன்றி, அதன் விருந்தோம்பும் மனைமாட்சி வேறுவைத்து என்னற் பாலதாம். வேடன் பழிக்கஞ்சிய அப்பாண்டியங்கேடாப் பிடற்பாலன். ‘எந்நன்றி கொன்றூர்க்கும்’ என்ற குறள் அவன் கதையிற் புலமாம். ஆண்புரு இளையான்குடிமாற நாயஞரை ஞாபகஞ் செய்வது.

இப்பாடத்திலே வாய்நுகர் கனிகளிலும் செவிநுகர் கனிகள் சிறந்தமை காட்டியவாறு.

‘செவிக்குணவில்லாத போழ்து’ என்ற குறளைச் சிந்திக்க.

3. சிவகாமி சரிதை

திருவனந்தபுரம் சுந்தரம்பிள்ளை இயற்றியது ‘மனேன் மணியம்’ என்னும் நாடகம். அதில் தோழி ஒருத்தியைப் பொழுதுபோக்கின் பொருட்டுப் பாடும்படி தலைவி கேட்கின்றார்கள். தோழி பாடுகின்றார்கள். அவள் பாடிய பாட்டுக்களிற் சிவகாமி சரிதை அமைந்திருக்கின்றது. பாட்டுக்கள் குறள் வெண் செந்துறைகள். ‘வாழியறின் மலரடிகள் மெளனதவா முனிவ’ என்று தொடங்கி,

‘எவர்தாழுன் அணைந்தவரென் றிதுகாறும் அறியோம்
இருவருமொன் ருமினரென் ரேயறையுஞ் சருதி’

என்று முடிகின்றது அச்சரிதை. மனேன்மணிய நாடகம் என் கின்ற தருவில், அதன் உச்சியாகிய பூங்கொம்பர் சிவகாமி சரிதை. இந்தப் பகுதி சுந்தரம்பிள்ளையின் குரவர் சுந்தர முனிவர் இயற்றியதென்றால் கூறுவர்.

இச் சிவகாமி சரிதைக்கு முதனால் ஆங்கிலத்திற் செய்யுள் வடிவில் உள்ளது. அதனைப் பாடியவர் ‘கோல்சிமித்’ என்னுஞ் சிறந்த புலவர். தமிழ்ச் சிவகாமிசரிதை, முதனூலை யும் வென்றுவிட்டதென்று இருமொழியும் வல்ல இலக்கிய இரசிகர் சிலர் கூறுவர். இச் சரிதை சமய தத்துவக் கருத்துக்களை இலக்கியச்சுவை சொட்டச் சொட்ட அள்ளிச் சொரிகின்றது. பாடல்கள் மனனம்பண்ண வேண்டியவைகள். பாடல்களை ஆசிரியர்கள் உரிய இசையோடு வாசித்துக் காட்டல்வேண்டும்.

சிவகாமி ஆன்மா. சிதம்பரன் பரமான்மா. பரமான்மா, ஆன்மாவைப் பிரிந்திருப்பதில்லை. இதனைப் பந்தநிலையில் ஆன்மா அறியாது; தன்வழியிற் சென்று தலைதடுமாறும். தவ விசேடங்களாற் பக்குவம் எய்துங் காலத்திற் பரமான்மாவாகிய தலைவனே தன்னைப் பிரியாதிருந்து நடத்து பவன் என்பதை ஆன்மா உணரும். உணர்ந்த அக்கணமே தன்னையிழந்து தன்னுமங் கெட்டுத் தலைவன் மயமாம். இந்நிலையில் ‘எவர்தாழுன்னனைந்தவர்’ என்ற வார்த்தைக்கு

இடம் இல்லை. ‘இருவருமொன்றுயினர்’ என்றுகூறுஞ் சுருதி. இந்த நிலையை ‘ஏகம்’ என்றும் ‘அத்வைதம்’ என்றுங் கூறுவார்.

தா(ட)லை = தாள் + தலை.

ட = ள் + த

ட + அ = ள் + த + அ.

ட = ள் + த்.

இந்தச் சமீகரணத்தில், ‘ட்’ என்ற மெய்யில் ‘ள்’, ‘த்’ என்ற இரு மெய்கள் இருப்பது மெய் என்று அறிகின்றோம். ‘ள்’ பரமான்மா, ‘த்’ ஆன்மா என்று கொள்க. ‘ட்’ ஒன்று மல்ல; இரண்டுமன்று. அது ஏகமெனவும் அத்வைதம் என வும் கூறப்படும்.

அத்வைதம்—இரண்டற்ற நிலை.

ஆன்ம பரமான்மக் கூட்டரவை, ‘தாடலைபோற் கூடி யவை’ என்னலாம். அக்கூட்டரவுதான் வேறு நிகழாக் கூட்டரவு; இன்பக் கூட்டரவு. கூட்டரவு—கூடுதல். இதனை நீ ஏகம் எனக் கொள். தான் என்றது ஆன்மாவுமாம் பரமான மாவுமாம்.

வசனம்:

தாரகை—நடசத்திரம். சந்து—தூது. பந்தம்—தொடர்பு. கறங்கு—காற்றுடி. அடவி—காடு. பனிப்பு—நடுக்கம். சிற்சாயை = சித் + சாயை. சித்—ஞானம். சுருதி—வேதம்.

4. மதியும் பிறையும்

வசனம் :

சிரமபரிகாரம்—களைப்பு நீக்கம். சாட்டு—குற்றஞ் சாட்டுகை. சூல்—கரு. அநாயாசம்—சிரமமின்மை.

செய்யுள் :

‘வெள்ளத்தடங்கா’ : சினைவாளை—கருக்கொண்ட வாளைமீன். சோணைடா—சோழநாட்டரசே. குறும்பர்—சிற்றரசர்; கீழ்மக்களுமாம். அண்டர்—இடையர். கோபாலன்—கண்ணன். இங்கே கண்ணனை ஒத்த சோழன்.

‘பங்கப்பழன்’ : பங்கம் — சேறு. பழனம் — வயல். அமராபதி—சவர்க்கம். கரும்புஇறை—கரும்பு வில்லோ னுகிய மன்மதன். மெலிந்து + அப்பு + இறைக்கும். அப்பு—நீர், கண்ணீர். விழிவேல்—கண்ணுகிய வேல்.

‘வானப்பிறை’ : வாடைப்புலி — வாடைக்காற்று. கொடுமைபற்றிப் புலி எனப்பட்டது. மையல் — மயக்கம். தேன் + அப்பு + இறை — மன்மதன். அப்பு — அம்பு, தேன் உள்ள அம்பு—மலர்ப்பாணம். கண் மீன் அப்பு இறைக்கும். ஊன் அப்பு இறைச்சிக்கு உகந்தார். மேவிலர்—அணைந்திலர். உகந்தார்—மகிழ்ந்தார். மறைசை—மறைக் காடு; வேதாரணியம். இப்பாட்டு மறைசை அந்தாதியில் உள்ளது.

இரசனை :

வெள்ளத் தடங்காச் சினைவாளையை, ‘கவிஞர்கள்’ என்ற பாடத்தில் வருகின்ற ‘நாகிளங் கமுகில் தாவுகின்ற வாளை’ யோடு ஒற்றுமைசெய்து, மஞ்சளாவிய மாடத்தில் பலாக்கணி கீறுகின்ற சுருக்களினின்றும் வேற்றுமை காணக.

i. உழவர்கள் ஒன்றை நினைந்து ஒன்று செய்கின்றார்கள். அது நன்றன்று. அவ்வாறே ஒன்று செய்யும்போது மற் றென்று நினைவதும் நன்றன்று. அதனாலே ஒரு பெரும் புலவர் ஒருமதி இழந்தார்.

ii. இரங்காதவரை உத்தமரென்றது இழிவுக்குறிப்பு. உத்தமராத வெங்கனம் என்றவாறு.

மதி பிறை வருஞ் செய்யுள்களை எடுத்துக்கொண்டு ஒரு கற்பனை நடந்திருக்கிறது. இக் கற்பனையை நம்பி இன்னார் இன்னார் ஒருகாலத்தவர் என்று சரித்திர ஆராய்ச்சியிலிறங்கு வது இலக்கியப் போக்குக்கு அடாது. ஈண்டுக் கூறியது இன்னேரன்ன சந்தர்ப்பங்களுக்கும் பொருந்தும்.

5. இலங்கை வளம்

சோமசுந்தரப் புலவர் பாடிய இனிய இலக்கியங்களுள் இலங்கை வளமும் ஒன்று. இங்கே இலங்கை வளம் என்றது, அந்ரூலுக்கெழுதிய அணிந்துரையே.

முன் இலங்கைவளம் பாடிய கம்பரையும், சின்னத்தம்பிப் புலவரையும் முகஞ்செய்துகொண்டு, சோமசுந்தரப்புலவர் பாடிய இலங்கை வளத்தில் இனிமையான சில பாடல்களை எடுத்துக்காட்டுகின்றது இவ்வணிந்துரை.

வசனம் :

வசனிக்கின்ற — பேசுகின்ற. ஆஞ்சநேயன் — அநுமன். இதரவிதரம்—ஒன்றுக்கொன்றுவமமாவது. நல்லை—நல்லூர்.

செய்யுள் :

'மாகாரின்': கார்—மேகம். மாகாரின் மின்கொடி—கரிய மேகங்ளிலுள்ள மின்னற் கொடிகள். காரம்—வீடு. மீகாரம்—மேல்வீடு, மேன்மாடம், அங்கை—அகங்கை, உள்ளங்கை.

'மஞ்சளாவி': மடவார்கணம்—பெண்கள் கூட்டம். அம் சரோருகப் பள்ளியின் மீமிசை—அழகிய தாமரைப் படுக்கையின் மீது, வன்ன அன்னம் என்க. மேதி—எருமை.

'சிரான எந்நாடும்': நாவலன் கண்டனப் பிரசங்கம் ஆம் என—நாவலரது கண்டனப் பிரசங்கம் இதுவாகும் என்று சொல்லத்தக்கதாக.

'மலைவளத்தை': மலர் அயன்—தாமரை மலரிலிருக்கும் பிரமன். படம் அரவு—படத்தினை உடைய ஆதிசேடன்.

'கலைப்பட்டினம்': கலவுப்பட்டினம்—மரக்கலங்கள் நிறைந் திருக்கும் பட்டினம். பெருமை தலைப்பட்டு இனம் வரைப் பட்டிடா—பெருமை மிகுந்து ஒப்பு வரையறுக்கப்படாத.

‘சரிந்த’ : சாந்து—சந்தனம். வேய்—மூங்கில். இரிந்த—ஒடிய. இழிந்த—கீழிறங்கின.

‘முன்னவன்’ : முன்னவன்—சிவபெருமான். தனு—வில்லாகிய மேரு. வாரணம்—யானை. இங்கே யானை முகர். மூளரி—தாமரை.

‘கோள்நிலை’ : கோள்—கிரகம். வாரி—வருவாய். மிடி—வறுமை. தான் நிழல் அளித்து—அடியின் நிழலைக் கொடுத்து. பலவேறு பொருள் தந்து தாங்கு பனை ஒங்கும்.

‘முன்னம்’ : முன்னுதல்—என்னுப்பதல். வேற்கோட்டம்—கந்தசவாமி கோயில். இருவகைநோய்—உடல்நோய், ஆன்ம நோய்.

‘முன்று வயசிலே’ : மந்திர வாசகம்—தேவாரப் பதிகங்கள். முக்கோணமலை—திருக்கோணமலை.

‘காதலனை’ தீது பழி கேட்டவன்—குற்றஞ் செய்யா மலே, தீய பழி சுமத்தப்பட்டவன். அமுங்குதல்—வருந்து தல். நிறை பழித்த கற்பு உடையாள்—கற்பில்லாதவ ளென்று நீதியீண்மாகப் பழிக்கப்பட்ட கற்புடைப் பெண். காதும் அமுக்காறுடையான்—தன்னைக் கொல்லுகின்ற பொருமையுடையவன்.

‘ஆடிப்பிறப்பு’ : மாந்துதும்—நிறையப் பருகுவோம்.

இரசனை :

‘அதிரவரு மாணிக்க கங்கைதனில் மூங்கி’ என்ற பாட்டிடலே ‘கதிரைமலை காலைத் கண்ணென்ன கண்ணே’ என்பது.

- i. பெரியவளை மாயவளைப் பேருலக மெல்லாம்
விரிகமல உந்தியுடை விண்ணவளைக் கண்ணுந்
திருவடியுங் கையுங் களிவாயுங் செய்ய
கரியவளைக் காலைத் கண்ணொன்ன கண்ணே
கண்ணிமைத்துக் காண்பார்தங் கண்ணொன்ன கண்ணே.
என்ற லிலப்பதிகாரப் பாட்டை ஞாபகஞ்செய்கின்றது.

‘பொருவில் கந்தா சுகந்தா என்றுபாடு’ என்று பாட இரசிகர்களுக்குச் சுகம் பேசும்; பக்தர்களுக்குக் கண்ணீர் கொப்பளிக்கும்.

ii. “கலிங்கக் கூழட்ட சயங்கொண்டான் வேறு; கூடிப் பனங்கட்டிக் கூழ் குடித்த சயங்கொண்டான் வேறு. இருவர் சயங்கொண்டார்” என்பதை விரித்து விமரிசனஞ்சு செய்க.

iii. ‘வண்ணேனின் மொழி கேட்டு’ என்ற கற்பண்யும் ‘மாமரைகள் தாமரைகள் ஆயின்’ வாறும் சுவை சுரப்பவை.

iv. கண்ணியாவிலுள்ள ஏழுகிணறுகளுள், ‘கவி பாடிப் பரிசு பெருன் மனம் போல’க் கொதிக்குங் கிணறு முக்கிய மானது போலும்.

v. இனிய பாடல்களைப் படித்து வாழ்ந்துபோது, வாழ்ந்துபவர்கள் வாயிலும் பாட்டிரேவதுண்டு.

அப்படி ஊறியவைகள்தாம்,
 ‘இலங்கை வளம் கேளாத செவியென்ன செவியே’
 ‘ஆடிப் பிறப்பொடு கத்தரித் தோட்டமும்
 ஆக்கி யளித்த புலவர் பிரான்’
 என்ற தொடக்கத்தை உடையவைகள்.

6. கவிஞர் என்றும் கவிஞரே

வசனம் :

பரஸ்பரம் — ஒருவருக்கொருவர். பாசுரம் — பாட்டு. பாதாதிகேசம் — அடிதொடங்கி முடிவரையும். வியாக்கி யானம்—விளக்கவுரை. சலனம் — அசைவு, மாற்றம். மரகத மலை — பச்சைமலை.

செய்யுள் :

‘சுருக்கவிழ்ந்த’ : சோழி யா — சோண்ட்டவனே. உலர்ந்த — காய்ந்த. குடந்தை — கும்பகோணம், கோட்டான் — ஆநிதை.

‘பொருவரு’ : வரை, விவங்கல்—மலை. ஆகம்—மார்பு. நோற்றனள்—தவம்செய்தாள்.

‘பாவமோர்’ : பரிவினில் — அன்புடன். மல்கும் — அதி கரிக்கும். இன்னதோர் பெற்றியை நாடி—இப்படிப்பட்ட தன்மையை அறிந்து. அங்கண் — அவ்விடம்.

காஞ்சிமா நகரத்துள்ளார் ஒரு கோடி பாவஞ் செய் தாலும் அஃது ஒரு பாவமாய்க் குறைந்துவிடும். ஒரு தருமஞ் செய்தால் அது கோடிக்கணக்கான தருமங்களாய்ப் பெருகும். அத்தலத்தின் இத்தகைய மகிழமையைத் தேவர்களும் முனிவர் களும் அறிந்து தத்தம் பதவிகளை வெறுத்து அங்குவந்து தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கிறார்களென்றால் அக் காஞ்சி நகரத்தின் பெருமையை யார்தான் விரித்துரைக்க வல்லார்!

இரசனை :

i. அம்பிகாபதி கண்ட தலையலங்காரத்தை, விலகணையத்தில் வில்கணகவி கண்ட முக அலங்காரத்தோடு ஒப்பிடுக.

ii. இரட்டையர் சேர்ந்து இராசசபையிற் பெற்றெடுத்த குரங்குக்கும், காளமேகம் போசனசாலையில் உதிர்த்துப் போட்ட குரங்குக்கும் வேற்றுமை ஆராய்க.

iii. இப் பிரிவு கம்பரின் கவித்திறணைச் சாதாரண விஷயத்திலுங் காட்டுங் கற்பணை. இதிற் சரித்திர சம்பவம் யாதுமில்லை.

‘கம்பரின் நோக்கும் நடையும் வேறு; கச்சியப்பரின் நோக்கும் நடையும் வேறு. முன்னையது காவியரசனைக் கேற்றது; பின்னையது புராண நடைக்கேற்றதாய்ப் பத்தி சுரப்பது.’ இக்கருத்தை ஆராய்க.

7. சம்நாட்டுப் புவர்

வசனம் :

மலைய—திகைக்க. மேதைகள்—மேதாவிகள்; விசேஷ விவேக சத்தியுள்ளோர். உபநியாசகர்—பேச்சாளர். மதி நுட்பம்—புத்திநுட்பம். (யமகம் என்பதன் விளக்கத்தைச் சொற்றித்திரத்திற் காணக.)

செய்யுள் :

‘பொன்பு’ : தாது இறைக்கும் - மகரந்தப் பொடியைப் பரப்பும். பிரபை — ஒளி. கனகம் — பொன்.

‘ஒண்டுதை’ : ஒண் தூதை — ஒள்ளிய கோடாங்கல். ஊரர்—தலைவர். மண் தூதை—மண்ணோகிய சிறு பாத் திரம். வயலில் நண்டு ஊதையால் வெயில் காய் மறைக்காடு. ஊதை—குளிர்காற்று. (வண்டு ஊது) ஜீ ஒதி— ஜீவகையாக முடிக்குங் கூந்தல். இங்கே கூந்தலீஸ்யுடைய ளாகிய தேவி. தேவிக்குச் செம்பாதியை நல்கும் ஆதி— வேதாரணிய ஈசவரன். வரை — மலை.

‘பூவென்ற’ : பூ — பூமி. இலங்கேசன் — இராவணன். மகிபதி — பிரபு. வாணி — சோல். மடம் — இளமை. ஏ — அம்பு. பார்வை — கண்.

இரசனை :

i. சமுநாட்டுப் புலவர்களின் இலக்கிய ரசனைபற்றி ஒரு புத்தகம் அத்தியாவசியம் வெளிவருதல் வேண்டும். அன்றி, சென்ற நூற்றுண்டில் தாய்நாட்டுக்கே வழிகாட்டிகளாய்ப் பல துறைகளிலும் சமுநாட்டுப் புலவர்கள் உழைத்த உழைப் புக்களும் மற்றெருரு புத்தகமாய் வெளிவருதல் வேண்டும்.

ii. நண்டுகள் ஊதைத் தாக்கத்துக்கு வரம்பு காணும் இடம் மறைக்காடு. மறைக்காட்டசனே திருமேனியிற் செம்பாதியைத் தேவிக்கு நல்கியவன். இப்படிப்பட்டவனுடைய மலையில் தலைவர் என்னை மறந்தாராயின் எத்துணையாச்சரியம் ! சின்னஞ்சிறு பிராயத்திலே மண் சோறு கறி உண்டு மகிழ்ந்த ஒருவரை இணைபிரியாத புருக்களே நீவிர் மறந்திருக்கமாட்டார்களே ! என்று தன் பிரிவுத் துயரை ஆற்றுதற்கு வாயில்காணுகின்றன் தலைவி ஒருத்தி.

iii. திருவுடை மன்னரைத் திருமாலாகப் பாவிப்ப தொரு மரபுபற்றிக் கரவையில் வேல மகிபதிமேல் ஸ்ரீராமனின் வீரப்பிரதாபம் ஏற்றப்பட்டது.

8. பருளை விநாயகர் பள்ளு

பருளை, யாழ்ப்பாணத்திலே கழிபுரத்தை யடுத்ததொரு கிராமம், அங்கேவிநாயகர் கோயில்கொண்டெழுந்தருளியிருக்கின்றார். கோயில் பழைமையானது. பிரபந்த வகையைச் சேர்ந்தது பள்ளு. இது உழுத்திப் பாட்டெனவும்படும். இப்பள்ளுக்குப் பாட்டுடைத் தலைவர் விநாயகர். உழுத்தி—மருதநிலப் பெண் : பள்ளி எனவும் படுவள். ஆண்பால் பள்ளன். அவன் குடும்பன் எனவும் படுவன். அவனுக்கு மனைவியர் இருவர். ஒருத்தி மூத்தபள்ளி. மற்றையவள் இளையபள்ளி. இவர்கள் வயலில் வேலை செய்பவர்கள். நிலத்துக்குரியவரான பிரபு ஆண்டை எனப்படுவர். இளையபள்ளி காரணமாக மூத்தபள்ளிக்குக் குடும்பன்பால் அடிக்கடி ஊடல் நிகழும். அதனால் அவள் ஆண்டையிடம் முறையீடு செய்வாள். ஆண்டை குடும்பனுக்குத் தண்டனை செய்வார். தண்டனை ஊடலை உவகை செய்யும். இந்த முகமாக விநாயகரைத் தலைவராகக்கொண்டு இயற்றப்பட்டது இந்தப் பள்ளு. பள்ளின் இலக்கணத்தையும் வருணனை அழகுகளையும் பருளை விநாயகர் பள்ளிற் காண்க. இதனை இயற்றியவர் ‘பொன் பூச் சொரியும்’ பாடிய நல்லீசு சின்னத்தம்பிப் புலவர்.

வசனம் :

கசை — சவுக்கு. வைதல் — ஏசுதல்.

செய்யுள் :

‘கருமயில்’: கவி — குரங்கு. புல்வாய் — கலைமான். உழை — மான். சாரற் புறமுழை — மலைச்சாரலிலுள்ள வெளிக்குகை. கொடுகுதல் — நடுங்கி ஒடுங்குதல். தடத்திகரி— வளைவுள்ள மூங்கில். அகிலப் பலமரம் — பலவாகிய அகின் மரம். ‘சோ’ ஒவிக்குறிப்பு.

‘சிந்தைமதி’: சிந்தை மதிக்கெட்டான் — விநாயகர் ; மனசுக்கும் புத்திக்கும் எட்டாதவர். எட்டாதவனது பண்ணை என்க. பண்ணை — வயல். ஆண்டவன் — ஆண்டை. இவன் கிளவித் தலைவன். வறிது — சிறிது என்னும் பொருட்டு. சர்தை — ஓழுகலாறு. மூதவித்தல் — ஓப்பித்தல்; முறையீடு செய்தல்.

‘பண்புநீதி’: தூக்குணி — உரோசமில்லா தவன்; சோம் பேறி. என் — முதிர்ந்த அநுபவசிந்தனை. விள்ளுதல் — சொல்லுதல்.

‘கட்டு நீர்வயல்’: கலகப்பள்ளி — ஆடம்பரகாரி.

‘கள்ளவழி’: மறி — ஆடு. உள்ள அகந்தை — மனச் செருக்கு. தொழு விலங்கு—தொழுவாகிய விலங்கு. தொழு—தொழுமரம். தொடுவிலங்கு பாடமாயின், தொடுதல் — இடுதல்.

‘பட்டநெஞ்சில்’: நெஞ்சிற்பட்ட என்க. என்கை — என்பது. கணக்கு ஆம்படி — கணக்குச் சரியாகும்படி. தாங்கிக் கொள் — பாதுகாத்துக்கொள். கால் + தளை = காற்றலீ. தளை — விலங்கு. தட்டு காற்றலீ விணத்தொகை. தட்டல் — தளைத்தல், பிணித்தல்.

‘ஓறுத்தாற்’: மானம் — பெருமை. வெள்ளைக் குறள் — குறள் வெண்பா.

‘சுந்தர்’: அத்த — பிதாவே. திரிதல் — சமூற்றுதல். முனம் — பாற்சடல் கடைந்த காலம்; முன்னிலையுமாம். கா — காத்தருள்.

இரசை :

i. ‘கொடுகுதல்’, ‘முதலித்தல்’, ‘தூக்குணி’, ‘நீயிட்ட கீற்றையுங் தூடவேன்’ முதலிய சொற்களுந் தொடர்களும், ‘அடியாத மாடு படியாது’ முதலிய பழமொழிகளும் பாத் திரங்களின் குணவியல்புகள் புலப்படுமாறு பிரயோகிக்கப் பட்டிருக்கின்றன.

ii நாடகங்களிற் கீழான பாத்திரங்களின் உரையாடல்களை அவர்களின் பாலை நடையில் அமைப்பதுண்டு. பள்ளும் நாடகமேயாயினும், பாத்திரங்களின் குணநலங்கள் பெருகிச் சுவைசொட்டப் பாலைநடையிற் பிறழ்வு சிறிது மின்றிச் செந்தமிழ் நடையிற் றிகழ்வது சிந்திக்கற்பாலது. நாடக மெழுதுவார் நாட்டுப் பாடல்கள் தேடுவார் நாடத் தக்கது. இதுபற்றி ஒர் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை தோன்றலாம்.

iii. ‘ஆற்று வெள்ளம் நாளோவர’ என்பது ஒரு பாட்டின் முற்பகுதி. பறுளைப்பள்ளு, முக்கூடற்பள்ளு, குற்றுலக் குற வஞ்சி என்கின்ற புலமை கணிந்த பிரபந்தங்களுடன் ஒப்பிட இச் சுவைக்கற்பாலது.

குற்றுலக் குறவஞ்சியிற் கதாநாயகி,

‘சன்னை யாகச் சொன்னூய் குறி
சாதிப்பை யானால் — அவன்
தாருஞ் சொல்லிப் பேருஞ் சொல்லி
ஹருஞ் சொல்லடி’

என்கின்றாள்.

குறிசொன்ன குறத்தி,

‘உன்னைப்போ லெனக் கவன்
அறிமுகமோ
ஊரும் பேருஞ் சொல்லுவதும்
குறிமுகமோ’

என்கின்றாள்.

இந்த இருவரையும் பள்ளில் வரும் இரு பள்ளிகளோடும் ஒப்பிட்டுப் பாத்திரங்களின் சாமர்த்தியத்தை இனிக்க.

9. நாவலர் எழுந்தார்

வசனம் :

‘எடுத்துவா’ என்று நாவலர் அவர்களால் ஏவப்பட்ட வர், நாவலர் அவர்களின் தமையனுர் புத்திரராகிய த. கைலாசபிள்ளை அவர்கள். அவர்களே இந்தக் கதையைச் சொன்னவர்கள். அவர்கள் இருபத்தைந்து வயசு வரையும் நாவலர் அவர்களுடனிருந்து வளர்ந்தவர்கள். வியாசம் — சாட்டு.

இருக்கை :

i. நாவலர் அவர்களோடு சிதம்பரத்திலே வாதஞ் செய்தபோது தமது தவறுதல்களுக்குக் கழுவாயாக நடராஜர் சந்திதியிற் பொன்னூசி காய்ச்சித் தமது நாவிற் சுட்டவர் சிகவநாதபிள்ளை. இவரியற்றிய வீசகணிதம், ‘லீலாவதி’ என்கின்ற சம்ஸ்கிருத நூலிலிருந்து மொழிபெயர்க்கப் பட்டது. இந் நூல் கணித அறிவுக்காகவன்றிச் செழுமையான வசன நடைக்காகவும் படிக்கவேண்டியது.

ii. செய்யுட் பகுதிகளின் கருத்தைக் கம்பன் செய்த வம்பு என்ற பாடத்தின் குறிப்பிற் காணக. ‘எழுந்தார்’, ‘நடந்தார்’ என்ற பாடங்கள் இராமனின் எழுச்சியோடும் அவன் நடையோடும் ஒப்புமை செய்யும் முகமாகப் பன்மை செய்யப்பட்டவை.

‘விலகுபிள்ளை’, ‘பொறுபிள்ளை’ என்ற வார்த்தைகள் நாவலர் அவர்கள் வழங்கும் வார்த்தைகள்.

‘அன்றுமுத லின்றாவு மாருமிந்தச் சிலையருகு
சென்றுமிலர் போயொளித்தார் தேர்வேந்தர் திரிந்துமிலர்
என்றுமினி மனமுமிலை யென்றிருந்தே மிவனேற்றின்
நன்றுமலர்க் குழற்சிதை நலம்பழுதா காதென்றான்.’

‘நினைந்து முனி பகர்ந்தவெலா நெறியுன்னி யறிவனுந்தன்
புனைந்தச்சை முடிதுளக்கிப் போரேற்றின் முகம்பார்த்தான்
வனைந்தனைய திருமேனி வள்ளலுமம் மாதவத்தோன்
நினைந்தவெலா நினைந்தந்த நீளசிலைய நோக்கினான்.’

எனக் கம்பரில் வருகின்ற சந்தர்ப்பம் இங்கே நாவலர் அவர்களை விசுவநாதபிள்ளை பார்க்க, நாவலர் அவர்கள் மேடையை நோக்கி நடந்த சந்தர்ப்பத்தோடு ஒப்பிட டிரசிக்கற்பாலது.

‘அன்றுமுதல்’ என்றதில் ‘என்றான்’ என்றதும், ‘நினைந்து முனி’ என்பதில் ‘முனி’ என்றதும் சதானந்த முனிவரை, இவர் ஜனகன் சபையில் ஜனகனுக்காக உரை நிகழ்த்தியவர்; சௌதமருக்கு அகலியை வயிற்றில் உதித்தவர். அறிவன்—விசவாமித்திரர்.

iii. பிறிற்கிருவின் நேரமையீனத்துக்குக் கொதித் தெழுந்த நாவலர் அவர்களின் குண இயல்பை, “‘ஒருநாள் போசனவிதி எழுதும்போது இவர் சொல்ல அடியேன் எழுதிவந்தேன். அப்போது ‘பரிகா முத்திரையைச் செய்து’ என்று இவர் சொல்ல, அதனை அடியேன் எழுதிவிட்டுச் சைவசமய நெறியுரையிற் பரிகார முத்திரை என்று எழுதியிருக்கிறதாக ஞாபகம் இருக்கிறது’” என்றேன். உடனே இவருக்கு உடம்பு முழுவதும் வெயர்த்து

விட்டது. எழும்பச் சத்தியற்றுப் போய்விட்டது. வேரெரு வரைக்கொண்டு சைவசமய நெறியரையை எடுப்பித்துப் பார்க்க அதிற் பரிகா முத்திரை என்று சரியாயிருந்தது. புத்தகங்கள் அச்சிடுவதிற் பிழை வருவதைக் குறித்து இவ்வளவு பயம் இவருக்கு இருந்தது”; [நா. சரித்திரம் 72ஆம், 73ஆம் பக்கம்]

என்ற பகுதியோடியைத்து நோக்குக. சரித்திரப் பகுதி யில் ‘இவர்’ என்பது நாவலர் அவர்களை.

10. கம்பரிற் பாலர் கல்வி

வசனங்கள்:

முனிசிரேட்டர் — சிறந்த முனிவர். என் பின்னவன்— என்தம்பி; பரதன்.

செய்யுள்:

‘வீரனும்’; வெறிபொழில்—வாசனை பொருந்தியசோலை, சோர்பொழுது—மாலை. துறுகுவர்—அடைவர். எதிர்வார்— தலைப்படுவார். பொருவவர்—ஒப்பர்.

‘எதிர்வரும்’: ‘இடரிலை’, ‘இனிது’ என்பன இசைவேறு பாட்டால் வினாய் நின்றன.

‘அஃதையை’: ஐய அஃது—ஐய, நீ நினைத்தபடியேயாம், நினைத்தபடி என்பது இடரிலை, இனியது, வலியர் என்று அவன் கருதியதை. இஃது—இவ்வாறு கேஷம் உடைமை. ஒரு பொருள் அல—ஒரு காரியம் அன்று. மலரோன் உகு பகல் அளவு—பிரமனது ஆயுள்வரையும்.

‘ஏழையர்’: ஏழையர்—பெண்கள். கேழ்கிளர்—உவமை கூறும்படி கிளர்கின்ற, மதுகை—வலி. தாழ்குவர்—வணங்குவர். *இனையார்—இக்குமரர்.

இரசனை:

1. ‘அண்ணல்முனி வற்கதுக ருத்தெனினு மாவி யுண்ணொன வடிக்கைன தொடுக்கில னுயிர்க்கே துண்ணொனும் வினைத்தொழில் தொடங்கியுள னோனும் பெண்ணொன மனத்திடை பெருந்தகை நினைந்தான்’

* 58ஆம் பக்கச் செய்யுளில் ‘இனையார்’ என்றிருப்பதை இனையார்’ என மாற்றுக்.

‘சுறி னல்லறம் பார்த்திசைத் தேவிவட்
 சீறி நின்றிது செப்புகின் ரேனலேன்
 ஆறி நின்ற தறனன் றரக்கியைக்
 கோறி யென்றெதி ரந்தனன் கூறினேன்.’

அறன்று என்பது, அறன் + நன்று எனவும் அறன் + அன்று எனவும் பிரிக்கப்படும். ஈண்டு இரண்டும் பொருந்து மாறு சிந்திக்க.

ii. ஞானவான்களிடம் ஞானசாத்திரங்களை எத்துணை உயர்ந்தவர்களுங்கற்கலாம். வெளகிக் சாத்திரங்களை உயர்ந்த வர்கள் தாழ்ந்தவர்களிடங் கற்கவிதியில்லை. கற்றால், தாழ்ந்த வர்களின் கீழ்க்குணங்கள் கற்போனைப் பாதிக்கும். இராமன் வில்லித்தை முதலிய வெளகிக்க் கல்வியையும் உயர்ந்த முனி சிரேட்டரிடமே கற்றான். அதனால் அவன் எந்தச் சந்தர்ப் பத்திலும் தருமத்திற் ரவறியதில்லை.

‘புரமெலா மெரிசெய்தோன் முதலினேர் பொருவிலா
 வரமெலா முருவியென் வகையிலா வலிமைசால்
 உரமெலா முருவியென் உயிரெலா நுகருநின்
 சரமலாற் பிறிதுவே ரூளதரோ தருமமே.’

இராமனே உன் பாணத்துக்கு வேறுகத் தருமம் என்றும் ஒன்றுண்டோ என்கின்றன் வாலி.

[இதன் விரிவைக் ‘கம்பர் கண்ட வாலி’ என்ற கட்டு ரெயிற் கான்க.]

11. கம்பன் செய்த வம்பு

வசனம்:

அத்தியாத்ம ராமாயணம்—இராமனின் ஆதமீசத்தைக் கூறுவது. இதனை வியாசர் செய்தாரெனக் கொள்வது முன்டு. துளசி — துளசிதாசர்; இந்தி மொழியில் இராமாயணஞ்சு செய்தவர். அநாயாசமாக—எளிதாக, அபார கற்பனைசுக்தி— எல்லையற்ற கற்பனைத்திறன். சேதித்தல்—வெட்டியளித்தல்,

செய்யுள் :

‘தேவபாடை’ : பண்பு—விதம். படி—படி எடுத்தது. உணர்த்திய பண்பு உரையின்படி என்பதாம்.

‘வாங்கரும்’ : பாதம்—பாட்டின் அடி. வகுத்து அ வான் மீகி எனப் பிரிக்க. தீம்—இனிமை. நறவம்—மது. மூங்கை—ஊமை.

‘நொய்தில்’ : வைதவைவு—சபித்த சாபமொழி போன்ற பாணம். மராமரம் ஏழ்—ஏழு மராமரங்களும். துளையுத்த—துளைபடத்தக்கதாக. எய்தவற்கு—எய்தவஞ்சிய இராமனுக்கு. எய்திய—சம்பவித்த. மாகதை செய்த—சிறந்த கதையை இயற்றிய, செய்தவன்—செய்த தவத்தினையுடைய வான் மீகி முனிவருடைய. சொல் நின்ற தேயத்து → சொற்கள் நிலைபெற்ற இந்த நாட்டிலே. நொய்தில்—நொய்ய சொல் — எளிதினும் எளிய சொற்களினால், நூற்கலுற்றேன்—நூலியற்றத் தொடங்கினேன். எனை—என்னை ! (என் அறிவு இருந்தபடி என்னை).

‘எந்தையே’ : எந்தை—என் தந்தை. என்னின்—என்னி லும் பார்க்க. நும்பணி—உமது ஏவல்.

‘பொழிந்து’ : பொழிந்தெந்த யாகுதி வாய்வழி—சொரிந்த நெய்யாகுதி வீழ்ந்த வாயிடத்து நின்று, பொங்கி—மேன்மேற் கிளர்ந்து.

‘மாகமடங்கலும்’ : மாகம்—பெருமை. மடங்கல்—சிங்கம். மால்விடை—பெரிய இடபம். பொன் நாகம்—பொன்மலை யாகிய மேரு. நாகம்—யானை. நாண—நாணமடையுமாறு.

‘தேடரும்’ : பொற்குடக வால்வளை — பொன்னோகிய சூடகமென்னும் கையணியும் வெண்ணிறச் சங்குவளையலு முடையவள். ஏடு ஆவில் மாலை—இதழ் விரிகின்ற மாலை.

‘தடுத்து’ : காலில் மடுத்தது—(விற்காலைக்) காலின் மாட்டினது. நான் நுதி வைத்து—நானை வில்லின் நுதியில் ஏற்றியது. கடுப்பு—வேகம். இற்றது—முறிந்த ஒலி.

‘கமுந்தர்’ : கமுந்து — படைக்கலத்துக் கைபிடியிற் ரேய்ந்த இடம். கமுந்தர் — கமுந்துபோ லறிவு தேய்ந் தோர். கமுந்தரும் வணங்குங் கழவென்க. ஆயுந—ஆராய் கின்ற. வாளி — அம்பு. சிலை — வில். ராகவன் — ராகுலத் தவனுன இராமன்.

இரசனை :

i. உரை எழுதல், நயம்படப் பாடல்களுக்கு விரி வுரை சொல்லுதல், இலக்கியச் சுவை சொட்டச் சொட்டக் கதை சொல்லுதல் ஆகிய இவைகளுக்கு ஒரு எடுத்துக் காட்டாக விளங்கியவர்கள் உரையாசிரியர் ம. க. வேற் பிள்ளை அவர்கள். அவர்களுடைய அரும்பெறற் புதல்வர் தாம் மகாவிங்கசிவம்.

ii. ‘உரையின்படி’ என்பது ஓர் அட்சரத்தைத்தானுங் கூட்டவும் இல்லை; குறைக்கவும் இல்லை என்றவாறு.

iii. வன்மீகத்தால் மூடுண்டமையால் வான்மீகி எனப் பட்டார். வன்மீகம் — புற்று. தவ விசேடம் புலப்பட்ட வாறு. முதன் முதல் நான்கடிச் சுலோகம் இயற்றியவர் வான்மீகி என்பர். அதனால் அவர் ஆதிகவி எனப்படுவர். வான்மீகம் ஆதிகாவியம் எனப்படும்.

iv. நொய்ய சொல்—உள்ளீடற்ற சொல். வைவு—சாப வார்த்தை. இங்கே அதுபோன்ற பாணம் என்க. தவருமை பொதுத்தன்மை. ‘வைவன முநிவர் சொல் அனைய வாளி கள்’ (அதிகாயன் 116) என வருவது நோக்க. மராமர மேழையுந் துளைசெய்த கதை வாலி வத்திலுள்ளது.

வான்மீகி தமசை யாற்றங்கரையிலே அன்றிற் பறவை ஒன்றைக் கொன்ற வேடனை நோக்கிக் கூறிய வாக்கியமே ஒரு சுலோகமாய்ப்பின் ஆராய்வழி இராமசரிதமா யடைந் தமைபற்றி ‘எய்திய மாக்கதை’ என்றார்.

v. ‘என், பின்னவன் பெறற் செல்வம் அடியனேன் பெற்றதன்றே.’

என்பது, பிரசித்திபெற்ற ஒரு சமண காவியத்தின் உயிர் நிலையேயே அசைத்து விட்டது. நிமித்திக்களேருவன் இளங்கோவின்பால் இராச லக்கணம் அமைந்திருக்கிறதென்றுன். அதுகேட்டுச் சீறியெழுந்தான் தமையன் செங்குட்டுவன். இது சிலப்பதிகார சகோதரத்துவம். இது, ஸ்ரீராம சகோதரத்துவத்தைக் கம்பன் காட்டியதன்பின் உயிர்வாழ்வ தெப்படி? இதனாற் சிலப்பதிகார அபிமானிகள் நிமித்திகளைச் சீறியவன் இளங்கோ என்று மாற்றியமைக்கும் நிலை நேர்ந்துவிட்டது. இம்மாற்றம் நாலுக்கும் அடியார்க்கு நல்லாருரைக்கும் மாறு. ஆராய்க.

v. ‘ஓப்பதே முன்பு பின்பு’ என்பது முன் இப்படி அவன் முகம் மலர்ந்ததுமில்லை; இனி மலரப்போவதுமில்லை என்றபடி. ‘அப்பொழுது’ என்பதை முன்னும் பின்னும் கூட்டி உரைக்க.

vii. ஸ்ரீராமனின் வீர தீரங்களை விசுவாமித்திரர் செப்பியதன் மேலும், ஜனகனுதியர் ஸ்ரீராமன் வில்லை வளைக்க வல்லானே என ஐயற்றது கண்டு, அப்படியுமா என்பார்போற் “புனைந்த சடைமுடி துளக்கி” இராமனைப் பார்த்தார் என்க. அவ்வாறு பார்க்கும்போது, அப்பார்வையின் கருத்துணர்ந்த இராமன் ‘பேரேறு’ ஆகிக் காட்சியளித்தான்.

viii. இராமன் எழுந்தான், நடக்கிறுன். மடங்க லாதுயன் நானுகின்றன. பொதுத்தன்மை, விரித்து நானுங் காரணங் காணக.

ix. இமையாமலிருந்தவர், கண்டார்—கேட்டார். இடை நிகழ்ச்சிகளை நோக்காராயினார். கடுப்பு இருந்தவாறு.

x. பணியாதவர் கதிர்மணி முடிமீது வாளிகள் தொடுப்பவன் இராமன். அவனுக்கு அபிநவகவி செய் தோன் கம்பன். கவிச்சக்கரவர்த்தியாதவின் நாதன் என்பப்டான். இரவில் வடமொழிவல்ல வேதியருடன்

வான்மீகத்தை ஆராய்ந்தான். வழங்கும் வான்மீகத்தில் வான் மீகியின் கருத்துக்களும் உண்டோ என்று ஆராய்ந்தான் போலும். ஒருநாட்ட கம்பராமாயணப் பிரசங்கமொன்றைத் தலைமறைவாக நின்று கேட்ட கம்பர் தமது பாடலும் இடையிடையே வருகிறதென்று கூறினார் என்ற கதையும் ஈன்று சிந்திக்கத்தக்கது. ஏட்டுக் காலத்திலே நூலாசிரியரை விவகி நூல் வளர்ந்ததற்குக் கதைகள் உண்டு.

கதைச் சக்கரவர்த்தியான ரோஸ்ஸ்ற்றேயு, ‘பைபிளிற் சில வசனங்களைக் கிறிஸ்து அப்படிச் சொல்லியிருக்க மாட்டார்; தாம் நினைக்கிறபடிதான் சொல்லியிருப்பார்’ என்று ராம். கீபுறுபாஷையில் பைபிளின் மூலநூலைப் பார்த்தபோது ரோஸ்ஸ்ற்றேயு கற்பனை செய்தபடி இருந்ததாம் கிறிஸ்துவின் போதனை. இவ்வாற்றூற் கம்பரின் கற்பனைதான் வான்மீகியின் கருத்தாகலாம் என்க. இது சிந்திக்கற்பாலது.

12. வித்துவசிரோமணி பொன்னம்பலபிள்ளை

வசனம் :

கலியானம் — நன்மையோடு கூடியது. பிரவாகித்தல் — பெருகுதல். பாண்டித்துரைத் தேவர் பொன்னுச்சாமித் தேவரின் புதல்வர். மந்தரம் பாற்கடலைக் கடைத்தற்கு மத்தாக உபயோகிக்கப்பட்டது. மதுகரம்—வண்டு. சிந்தா மணி சிற்றின்பச் சுவைமிக்கது. இங்கே ஈழமண்டல சதகம் என்றது சந்திர மெளைசர் சதகம் என்னும் ஈழமண்டல சதகத்தை. இது ஈழமண்டல விசேஷங்களை எடுத்துக் கூறுவது.

செய்யுள் :

‘புசனை’: தேவி, முன் தக்கனுக்கும் பின் இமயமலை அரசனுக்கும் புத்திரியாயிருந்தவர். தக்கன், தேவியைச் சுவாமிக்குக் கொடுக்கும்போது சுவாமியை மருகண்றுனே என்றென்னி அகங்கரித்துத் தண்டனை அடைந்தவன்.

புவனம் ஈன்றாள்—தேவி. பாசம்—பந்தம். பரஞ்சடர்—கடவுள். மறை—வேதம். மனு—மந்திரம். உதகம்—நீர். வாச நல்லுதகமுய்த்தல்—தாரை வார்த்தல், மணமகளைக் கொடுக்கும்போது செய்வதொரு கிரியை.

‘பொன்னம்பலம்’ : புட்கலாவர்த்தம்—எழுவகை மேகங்களிற் பொன்மழை பொழியும் மேகம். நியாய + உததி—நியாயோததி. உததி—சமுத்திரம். சூதனைவி மாலை—புராணம். வியாசரின் மாணவர் சூதர்; புராணம் வல்லவர். பய + உததி = பயோததி. பயம்—பால், ஆர்களி. பரவை—சமுத்திரம். தொடுகடல்—தோண்டப்பட்ட கடல். சகரர் தோண்டியமையாற் சாகரமாயிற்றென்பது இராமாயணக் கதை. துய்த்தல்—சுவைத்துப் பருகுதல். பொன்னம்பல மாகிய புட்கலாவர்த்தம் கடல்களைப் பருகி மின்னி இடித்து யாழ்ப்பாண கிரியிலே நல்லை முடியிலே படிந்து செந்தமிழ் மழை பொழிந்திட்டது. வித்தியார்த்திப் பயிர்—மாணவர்களாகிய நெற்பயிர். சந்திரபுரம் என்பது மட்டுவில் என்கின்ற ஊருக்குப் புராதனமான மற்றொரு பெயர். சாந்தநாயகி சந்திர மெளைசர் அங்கே கோயில் கொண்டிருக்கும் அம்மை அப்பர் திருநாமம்: சமேதர்—கூடியிருப்பவர். ஐந்தொழில்—படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருக்கிரகித்தல்.

இரசனை :

i. சில சமயங்களிலே அர்த்தராத்திறி நேரத்திலே பொன்ளம்பலபிள்ளை எழுந்து தம் மாணவர்களுள் யாரேனு மொருவரின் வீட்டுக்குப்போய் அம்மாணவரை எழுப்பி, இன்னபாட்டிலே இப்பகுதிக்கு இவ்வாறு உரை நயம் சொல்லவேண்டு மென்பாராம். அவ்வாறு சொன்னதன் பிறகுதான் அவருக்கு நித்திரை வரும்போலும்.

ii. அவரிடம் பாடம் கேட்பதற்குக் கால இட நியதி இல்லை. வழியிலும் நடக்கும்போதும் கிடக்கும்போதும் அவர் பாடஞ் சொல்லிக்கொண்டேயிருப்பார்.

iii. உணவு பொன்னம்பலபிள்ளையைத் தேடித் திரிவதன்றிப் பொன்னம்பலபிள்ளை உணவைப் பொருள் செய்து தேடிச் செல்வதில்லை. அவருடைய அருமைத் தாயார் ஒருவனிடம் உணவைக் கொடுத்தனுப்புவார். அவன் உணவுடன் பொன்னம்பலபிள்ளையைத் தேடியலைவன். எங்கேயாவது தெருமடக்குகளிற் சந்தித்தால் நின்ற நிலையிற் பொன்னம் பலபிள்ளை அதனை உண்டுவிட்டுத் தாம் விரும்பிய இடத்துக்குச் செல்வதுமுண்டு.

iv. கம்பராமாயணத்துக்குப் பொன்னம்பலபிள்ளை உரைநயம் சொல்லும்போது சிலர் எழுதுவார்கள். எழுதியதை மற்றெரு சமயம் அவருக்குக் காட்டினால், அவ்வுரை தம் முரையேயாயினும், அவர் அதனை ஒப்புக்கொள்ளாமல் மற்றெரு பிரகாரம் உரைநயம் விரிப்பார். காவிய உரைநயம் சந்தர்ப்பத்துக்கேற்றவாறு கிளர்ந்துகொண்டிருக்கும். முன் சொன்னதொரு உரைநயத்தை மீண்டும் அப்படியே ஒப்பிக்கும் வழக்கம் பொன்னம்பலபிள்ளைக்கில்லை. முன் அப்படிச் சொன்னதுஞ்சே என்று சொல்லிப் பொன்னம்பலபிள்ளையின் சீற்றத்துக்காளான மாணவருமுண்டு. இச்சீற்றம் காவிய ரசனைச் சீற்றம். இது இரசனை மாற்ற ஏற்றம். ‘அறிதோ றறியாமை கண்டற்று’ எனப் பாராட்டற்பாலது இது. .

v. பெரியபுராணம் கந்தபுராணம் பாரதம் கம்பராமாயணம் முதலியவைகளுக்குப் பொன்னம்பலபிள்ளை கூறிய உரைக்குறிப்புக்கள் கையெழுத்துப் பிரதிகளாய் அவருடைய மாணவ பரம்பரையிலிருந்து வருகின்றன. அவை தாய்நாட்டிலும் பரவியிருக்கின்றன. எனக்குக் கிடைத்ததொரு கம்பராமாயணக் குறிப்பை அண்ணுமலைப் பல்கலைக்கழக உபவேந்தரும் ஆர். பி. சேதுப்பிள்ளை அவர்களுங் கேட்டுக் கொண்டபடி கம்பராமாயணப் பரிசோதனத்துக்கு உபகாரமாக மேற்படி பல்கலைக்கழகத்துக்கு அண்மையிற் கொடுத்து விட்டேன். அக்குறிப்பின் முகப்பிற் பொறிக்கலேன்டுமென்று நான் கருதும் வசனம் இது.

‘‘ முாலூரீ ஆறுமுகநாவலர் அவர்களின் மருகரும் மாணுக்கருமாகிய வித்துவசிரோமணி பொன்னம்பலபிள்ளையின் கம்பராமாயண ரசனையை,

எழுத்தில் எழுதி எடுக்க எடுத்த
உழப்புக்களுள்
கடையாயதொரு நெய்யரி இது;
சிரோமணியின் கவிக்கவை ஒழுகும்
இனித்த வாய்க்கு
அவிக்கவை செய்யும் பாக்கியம் படைத்த
பரிசாரகருள் ஒருவர்
தமக்கியன்றவாறு முகந்த குறிப்பு இது.’’

இக்குறிப்பு அரை நூற்றுண்டு காலமாக என்னிட மிருந்தும் இதனை வெளியிடாமல் வைத்திருந்த காரணமும் மேற்படி குறிப்பைப் பற்றிக் குறிப்பதிலிருந்து ஊகிக்கத் தக்கது:

vi. பொன்னம்பலபிள்ளையின் இலக்கிய குண விசேஷத் தைச் சுருக்கமாகச் சொல்ல விரும்பினால், ‘பொன்னம்பலபிள்ளை வாங்கிய கடனைக் கொடுத்ததுமில்லை; அதனாற் கடன் கொடுத்தோர் கோபித்ததுமில்லை; தம்மிடம் ஒன்று கேட்டு வந்தவர்களுக்குப் பொன்னம்பலபிள்ளை அதனை மறுத்ததுமில்லை’ என்று சொல்லலாம்.

இங்கே ஒன்று என்பது, பொன் முதலிய பொருளுமாம்: காவியப் பொருளுமாம்.

vii. பொன்னம்பலபிள்ளை ஒரு கலாவிநோதர். கலைஞர்கள் அவர் முன்னிலையில் தம் திறமைகளைக் காட்டி அவரிடம் பரிசில்களையும் பட்டங்களையும் பெறுவதைப் பெரும் பாக்கியமாகக் கருதினார்கள்.

13. சொற்சித்திரம்

வசனம்:

கதித்த—அதிகரித்த. சாமர்த்தியம்—திறமை.

செய்யுள் :

வடு—மாவடு. மாம்பிஞ்சுப் பிளவு கண்ணுக்கு உவமான மாகக் கூறப்படுவது.

இரசனை :

i. மீண்டுமிகந்தரம்பிள்ளை டாக்டர் சாமிநாதையாரின் ஆசிரியர் ; நாவலருக்கு ஏழு வயசு மூத்தவர். 1860 சித்திரை யிலேதான் பிள்ளை அவர்கள் மீது திருவாவடுதுறை கண்ணேட்டஞ்சு செய்தது. இதற்குப் பன்னிரண்டு வருடங்களுக்குமுன் னமே நாவலருக்கு நாவலர்ப் பட்டத்தை ஆதீனம் வழங்கி உபசரித்தது. 1860 சித்திரையில் மீண்டுமிகந்தரம்பிள்ளை அவர்கள் ஆதீனத்தில் தொடங்கிய வகுப்பில் முதன்முதற் சேர்ந்த மாணவர்கள் வன்றெருண்டர் முதலிய மூவருமே யாவர். இந்த மூவரும் 1864 இல் நாவலரிடஞ்சு சென்று படித்தார்கள். அவ்வாண்டிலேதான் நாவலர் சிதம்பரத்திலே வித்தியாசாலை தாபித்தவர். 1860 ஐப்பசியில் நாவலர் பதித்த திருக்குறளும் திருக்கோவையும் மீ. சு. பிள்ளை அவர்களின் சிறப்புப் பாயிரத்தோடு கூடியவை.

ii. சிவசம்புப்புலவர் ஒருமறை காகிதத்திற் கடித மெழுத நேர்ந்தது. மேலுறையில் ஒரு இன்னிசைச் சிந்தியல் வெண்பாலை எழுதினார். மேலுறையிற் பாட்டெழுதும் வழக்கம் இல்லை என்றபோது இதனை விளங்கமாட்டாத துபாற்காரனும் உண்டா? என்று ஆச்சரியப்பட்டவர் சில சம்புப்புலவர். இவருடைய பாடுந்திறமை நாவலர் முதலிய வர்களாற் பாராட்டப்பட்டது. நாவலர்மேல் இவர் பாடிய ‘ஆரூரனில்லை’ என்ற பாட்டை வியந்து சி. வை. தாமோ தரம் பிள்ளை பாடியிருக்கின்றார். பாஸ்கரசேதுபதியின் மீது பரிசிலின் பொருட்டுச் சிவசம்புப்புலவர் பாடிய கல்லாட. சாரக் கலித்துறை என்னும் பிரபந்தஞ் சிறந்தது. அது அகப்பொருட்டுறை தழுவியது.

“பாற்கரன் மால்வரைப் பைந்தொடிக்கு முகம் அப்போ தலர்ந்த கடிக்கமலம்.”

என்று வருணிக்கிறார். ‘இது அப்பொழுதலர்ந்த செந் தாமரையினை வென்றதம்மா’ என்று கம்பர் வருணிக்கின்ற ஸ்ரீராமனின் திருமுகத்தை முன்னிலைசெய்கின்றது,

14. இருவர் கவிராயர்

வசனம் :

சங்கமம் — சந்திப்பு.

செய்யள் :

‘அன்னநடை’ : பிடி — பெண்யானை. வன்னநடை—
அழகிய நடை.

‘நீடிய’ : மன்ன—மன்னனே. புவி—பூமி. கூழ்—நெற்
பயிர். இன்பவாரி—இன்பக்கடல்.

‘முழுவிலாதுறை’ : பன்னுதல்—(புகழ்ந்து) பேசுதல்.

‘திருவாரும்’ : அம்மானை—அம்மனை, மகளிர் ஏறிந்து
விளையாடும் விளையாட்டு. அம்மனை விளையாட்டுப்பொருள்.
அதனை விளித்துச் சொல்லுவதாகப் பாடுவது மரபு.

இரசனை :

i. “நீடிய சீர்பெறு தாமோ துரமன்னா” என்று தாமோ
தரம்பிள்ளையை விளித்துப் பாடிய வேதநாயகம்பிள்ளை தலை
சிறந்த தமிழ்ப் புலமையாளர். அவர் புலமையை நுகர்வ
தற்கு அவரியற்றிய நூல்களுள் பிரதாப முதலியார் சரித்
திரம் ஒன்றே போதுமானது. நகைச்சுவைப் பொக்கிஷம்
என்று அதற்குப் பெயரிடலாம். இலக்கியச் சுவை யென்று
வென்ன என்று விணவுவார்க்கு அப் புத்தகத்தை எடுத்துக்
கையிற் கொடுக்கலாம்.

ii. சுன்னாகம், தாவடி, கொக்குவில், கொடிகாமம்,
ஆணைக்கோட்டை, சட்டுடை, உடுவில், பன்னைல், மல்லா
கம், பலாலி, இளவாலை என்பன யாழ்ப்பானத்திற் பிரசித்தி
பெற்ற ஊர்கள். பெரும்பாலான ஊர் கவிராயரின் ஊரை
அடுத்துள்ளவை.

இப்பெயர்கள் கருதிய பொருளை மறைத்து மற்றென்று
தோன்ற நின்றன. இதனை நாமாந்தரிதையென்னும் பிர
கேளிகை என்பர். நாமாந்தரிதையாவது கருதிய பொருளை

வேறு நாமங்களிலே மறைத்துக் கூறும் பாட்டு. இதுபோன்ற இனித்த பாட்டுக்களை முத்துக்குமார் கவிராயர் பிரபந்தத் திரட்டிற் காண்க.

‘மருக்கட்டு மாலை முடிமன்னர் கட்டளை வந்தபடி
தெருக்கட்டட் டாங்கன் மலைப்பாரை ஓய்பனை செய்தடித்து
நருக்கட்டு மாமறுத் தாற்குற்ற மாக்கினை நம்பிக்கையென்
நிருக்கட்டு மாமிதற் கென்செய்கு வேங்கன்னை யேரம்பனே. ’’

இது, கற்றேரூம் மற்றேரூம் ஒருங்கு சுவைப்பதொரு பாட்டு. இது தெருவின் பக்கத்திலே காணி வைத்திருப்பவர் தத்தங் காணியைச் சேர்ந்த தெரு ஒரத்தைக் கற்களாற் கட்டிவிடவேண்டு மென்று அப்பொழுதைய ஒல்லாந்த அரசினர் கட்டளையிட்டபோது முத்துக்குமார் கவிராயர் தங் குலதெய்வத்துக்கு முறையீடு செய்த் பாட்டு.

iii. ‘திருவாரும் நல்லைநகர்’ என்ற பாட்டு நல்லைக் குறவஞ்சியிலுள்ளது. குறவஞ்சி அச்சில் வரவில்லைப்போலும்.

15. கவிஞர்கள்

வசனம் :

விமரிசனம்—ஒன்றிலுள்ள குணத்தையுங் குற்றத்தை யும் சீர்துக்கி ஆராய்ந்து காட்டுதல். விமரிசகர்—விமரி சனஞ் செய்பவர். நவீன—புதிய. அமிர்த சஞ்சீவி—சாவா ரையும் பிழைக்கவைக்கும் அருமருந்து. பாணி—கை. ஆயுத பாணி—கைகளில் ஆயுதமேந்தியவன். நிராயுதபாணி—வெறுங்கையன். அபேதம்—பேதமின்மை.

செய்யுள் :

‘ஜைத்தின்’ : தெளிந்தார்க்கு—மெய்யுணர்ந்தவர்க்கு. வானம் — வீட்டுலகம். நணியதுடைத்து — நணித்தாத லுடைத்து, அன்மையது.

‘பேராண்மை’: தறுகண—மறம். ஒன்று உற்றக்கால்—(பகைவனுக்கு) ஓர் இடையூறு நேர்ந்தால். ஊராண்மை—உபகாரியாந் தண்மை. அதன் எஃகு—அப்பேராண்மைக்குக் கூர் ஆகும்.

‘ஆளோயா’: ஆள் ஆ உனக்கு அமைந்தன—துணையாக உனக்கு அமைந்த சேளைகள், ஜி சாரியை. மாருதம் அறைந்த பூளீ ஆயின—காற்றினுல் மோதப்பட்ட பூளீப் பூப்போலாயின. நல்கினன்—(உயிரையும் உயிரைக்காக்குஞ்சந்தர்ப்பத் தையும்) கொடுத்தான். வாளீ—வாளீமீன். நாகு இளமை ஒரு பொருட் சொற்கள்.

‘மஞ்சள்’: கஞ்சமகள் — தாமரை மலராகிய பெண்.

இரசனை :

i. பேராண்மை என்ற குறளில் வரும் ஊராண்மை தழிஞ்சி எனப்படும். தழிஞ்சி—தழுவதல். இதனை ‘அழியுநர் புறக்கொடை அயில்வாளோச்சாக் கழிதறுகண்மை’ என்கின்றது ஏற்பபொருள் வெண்பாமாலீ. புறக்கொடை—முதுகு காட்டல்.

‘விழித்தகண் வேல்கொண் டெறிய அழித்திமைப்பின் ஒட்டன்றே வன்க ணவர்க்கு’ என்ற குறள் ஈண்டு நினைக்கத் தக்கது. ஓட்டு—புறக்கொடை.

ii. யுத்தழுனையில் இராமனை வள்ளல். என்றதும் அவன் நாட்டுவளம் பேசியதும் அவன் செயலோடியைத்து நோக்கற் பாலன்.

iii. வள்ளவர் கண்ட ஊராண்மை உறுதி பயப்ப தோர் உரிப்பொருள். அதனைப் பயக்கும் முதற்பொருள் காலமும் இடமும் என இருவகைப்படும். சிறப்பானதொரு நிலத்தில் ஏற்ற காலத்திலே அவ்வுரிப்பொருள் நாய ஞரின் உள்ளத்தில் உதித்ததாகலாம். அவ்வுரிப் பொருளி லீடுபட்ட கம்பர், அவ்வுரிப் பொருளுக்கேற்ற மற்றெரு

நிலமுங் காலமுங் கண்டு, அவ்வுரிப் பொருளீ உருப்படுத் தற்குப் பொருத்தமான கருப்பொருள்களின் மூலம் அவ்வுரிப் பொருளீ உலகம் அநுபவிக்கச் செய்திருக்கிறார். கம்பர் கண்ட நிலம் யுத்தகளம்; காலம் முதல் நாள். ஏற்ற கருப்பொருள் இராம இராவண பாத்திரங்கள். இப்படிச் சந்தர்ப்பத்தில் மூராமன் இவ்வாறு ஊராண்மை செய்வான் என்றவாறு.

iv. ‘மஞ்சட்டுளித்து’ என்பதில் வரும் இருமலர்கள், முறையே பரததையாயும் இல்லக்கிழத்தியாயும் அவர்களியல்பைக் காட்டுமாறு காணக்.

v. ‘வண்ணனின் மொழிகேட்டு’ என்பதாற் சாதாரண மானவர்களின் சொற்கேட்டலாகா தென்பதும், ‘குரங்கு நெருங்கிடும்’ என்பதாற் பெண்மைக்குப் பேயுமிரங்குமென பதும் புலப்பட்டவாறு.

vi. கவிதை வெறியர்கள் நாடுகடத்தற்பாலர் என்பதன் உண்மையை உதாரணந்தேடி ஆராந்து தெளிக்.

16. கவிஞர் மஹாலிங்கசிவம்

வசனம் :

சஷ்டியப்த பூர்த்திவிழா — அறுபதாம் ஆண்டு நிறைவு விழா. விருத்தம் — முன்னையது பாவினங்களில் ஒன்று. பின்னையது வரலாறு. வழி அழகு செய்யும்போது — ஒரு வழியைப் புனைந்துரை செய்யும்போது. அஃது புனைந்துரைக் கும் வழியுமாம்; புனைந்துரையுமாம். நீண்ட வழியும் — நீண்டவிடத்தும். வழிகட் செல்வார்க்கும் புனைந்துரையிற் பயில்வார்க்கும் சோர்வு பிறவாதென்றவாறு.

அளவெட்ட குறிப்பால் நீண்ட தென்னும் பொருட்டு.

இனிக் காளிதாசன் வழி என்பதற்குக் காளிதாசனது கவித்துவநெறி எனப் பொருள்கொண்டு, அது ஒன்றை அழகுசெய்யும்போது எனினுமாம்.

செய்யுள் :

‘மங்கையிலுள்’; மங்கை என்றது சகுந்தலையை. பொங்கு மணல்—உண்ணத்தால் விரிந்து பொங்கும் மணல். பொலந்தாது—பொன்மயமான மகரந்தம். மந்தமாருதம்—இளந்தென்றல். வீசு—வீசுக. அநுகூலமாக வீசுக என்றவாறு. அறுதொடர்க்கணுகரம்—வன்றேடர் முதலிய அறுவகைக்குற்றுகரம்.

இரசனை :

i. மஹாலிங்கசிவம் சும்மா இருப்பார். உள்ளக்கிளர்ச்சி உண்டாகுஞ் சந்தர்ப்பத்திற் கவிதை மழை பொழிந்து விடுவார். அவ்வாறே கவிதை நயம் உபநியாசம் என்பவை கரும் நடக்கும். அவர் ஒரு சபையில் ஒருவர் செய்யுஞ் சொற்பொழிவைக் கேட்டுக்கொண்டிருப்பாராயின் அச் சமயத்தில் ஒரு குறிப்புரை நிகழ்த்தவும் உடன்படுவாரானால் அவர் குறிப்புரையே தலை சிறந்ததாய்ச் சபையை வசீகரிப் பதாயிருக்கும்.

ii. “ரம்யாந்தரஹ் கமிலினி ஹரிதைஹி ஸரோபிச்
சாயா தறுமைர் நியமிதார்க்க மழுக தாபஹ
பூயாத் குசேய ரஜோமிருது ரேணு ரஸ்யாஹா
சாந்தாநு கூல பவநக்ச சிவசீச பந்தாஹா.”

இது சாகுந்தலத்தில் அசரீவாக்காய் வருஞ் சுலோகம். சண்டு ஆசிரமத் தந்தையாகிய கண்ணுவர்மேல் வைத்துச் சொல்லப்பட்டது. அது காவியரசனைக் கியையுமாறு காணக.

“தாமரையின் பச்சைகளுடைய குளங்களால் இரம்மிய மான நடுப்பாகத்தையுடையதும், நிழல் மரங்களால் அடக்கப் பட்ட சூரியனுடைய கிரண வெப்பத்தை யுடையதும், தாமரையின் தாதுக்களால் மிருதுவான புழுதியையுடையது மாகிய சகுந்தலை செல்லும் வழி, சாந்தமாயும் அநுகூலமாயும் உள்ள காற்றையும் மங்களத்தையும் உடைய தாகுக” என்பது இதன் கருத்து.

சகுந்தலை செல்லும்வழி என்று எடுத்துக்கொண்டு, ஏனைய வைகள் அனைத்தையும் வாழ்த்தாக உரைக்கறுவதும் உண்டு.

இதனை முதன்முதல் தமிழிற் பெயர்த்துச் செய்யுள் செய்தவர் மறைமலையடிகள் என்னுஞ் சுவாமி வேதாசலம். செய்யுள் இது ;

வழியி லிடையிடையே கொழுந்தா மரைபொதுளி
வளஞ்சால் தடங்கள் வயங்கிடுக
அழிவெங் கதிர்வருத்தம் அடர்ந்த நிழன்மரங்கள்
அகற்றி மகிழ்ச்சி அழித்திடுக
கழிய மலர்த்துகள்போற் கழுமு புழுதியடி
கலங்கா தினிதாய்க் கலந்திடுக
செழிய மலை வளிதிகழு வுலவிடுக
திருவே யளையாள் செலுநெறியே.

மகாவித்துவான் ரா. ராகவையைங்காரும் குறித்த சுலோ கத்தை மொழிபெயர்த்துச் செய்யுள் செய்திருக்கின்றார். அச்செய்யுள் இது :

புனல்வண் கமலமொ போளிருந் தடமிரு
புறமல் கிடைவெளி மகிழ்வார்க
பொழிலின் தருநிலை பகல்வெய் யவனவெயில்
புதிதின் குளிர்செய நிழல்கூர்க
வளசந் தருதுகள் நிகரும் படிநில
மணல்மெஸ் லெனவலி திலதாக
வளிமென் மையினுடன் வரநன் றியல்தர
வழிநன் சுபமுட னினிதாயே.

இச் செய்யுள்களையும் மஹாவிங்கசிவம் மொழிபெயராம வியற்றிய செய்யுளையும் முதனூற் சுலோகத்தோடொப்பிட்டு ஒற்றுமை வேற்றுமை கண்டிரசிக்க.

iii. ‘கத்தரித் தோட்டத்து வெருளி’யிலே ஒரு காளை ‘வாலீக் கிளப்பிக் கொண்டோடுது’ ‘மங்கையிவள்’ என்ற பாட்டில், ‘அறுதொடர்க்கணுகரம்போ லுறுகதூரம்’ என்ற கற்பனை, முன்னைய கருத்துக்களின் பயனுய்ப் பாட்டின் வாலீக் கிளப்புமாறு காணக்.

17. வாழ்க்கையின் முன்று படிகள்

செய்யுள் :

‘தன்னை’ : தீவினைப்பால்—தீவினையாகிய பகுதி. துன் னற்க—செய்யாதொழிக.

‘அற்கா’ : அற்கா இயல்பிற்று—நிலையாத இயல்பினை யுடையது. அற்குப—நிலையானவை. ஆங்கே செயல்—செல்வத்தைப் பெற்ற அக்கணமே செய்க.

‘அற்றார்’ : அற்றார்—பொருளற்ற வறியர். அழிபசி—அறிவை அழிக்கிற பசி. தீர்த்தல்—தீர்க்க. பொருள் பெற்றுள் ஒருவன் வைப்புழி அஃது—பொருள் பெற்றவளைருவன் (அப்பொருளைப் பாதுகாத்து) வைக்கும் இடம் அது.

இரசனை :

i. சந்தேகங்களில் முக்கிய சந்தேகம் ‘தான் யார்’ என்பது. மனமாசு நீங்காதவழி இது தீராது. பொருமை பொல்லாததொரு மனமாசு. இது நீங்கி எல்லோரும் வாழ வேண்டும் என்ற எண்ணம் திரப்படுமானால் வாழ்க்கை வழி தெளிவாம்.

ii. ஆபுத்திரன் கதையோடு ஓட்டிப் பெரிய புராணத் தில் வரும் கலிக்கம்ப நாயனுரின் மனைவி கதையும் நோக்கத் தக்கது. பணியாளரியிருந்த ஒருவர் சிவனடியாராய் வந்த போது, அவரை உபசரிப்பதற்குத் தடைப்பட்டது கண்டு, மனைவியாரைத் தண்டித்தார் நாயனார்.

18. நகைப்பூங்கொத்து

வசனம் :

பண்டு—முன்னைநாளில், இளம் வயசில். சிற்றில்—சிறு வீடு. சோறு அட்டு—சோறு சமைத்து. அண்மையில்—சமீபத்தில். கரகம்—நீர்ப்பாத்திரம். நவிந்தான்—வருந்தினுன்.

செய்யுள் :

‘சடர்த்தொழி’ : தொடி—வளையல். சடர்த்தொழி—ஒளி பொருந்திய வளையலை அணிந்தவளே. தெரு வில் நாம் ஆடும்—தெருவிலே நாம் விளையாடுகின்ற. காலின் சிதையா—காலினாற் சிதைத்து. அடச்சிய கோதை பரிந்து—இறுகச் சொருகிய மாலைகளை அறுத்து. நோதக்க—வருந்தத்தக்க செயல்கள். இருந்தேம் ஆ—இருந்தேமாக, இருக்க. இல்லிரே—வீட்டிலுள்ளவரே. வேட்டேன்—விரும்பி ணன். என வந்தாற்கு—என்று. சொல்லிக்கொண்டு வந்த வனுக்கு. சிரகம்—கரகம், நீர்ப்பாத்திரம். வாங்கி—வார்த்து. சடரிழாய்—சடரிழையே, ஒளி பொருந்திய ஆபரணமுடையவளே. தண்ணீ—அவணீ, பட்டியை. தெரு மந்திட்டு—சுழன்று மயங்கி, புறம்—முதுகு. நீவு—தடவ.

இரசனை :

i. அறத்தொடு நிற்றல் அகத்துறைகளுள் ஒரு துறை. தலைவி எல்லாவகையானுந் தலைமைப்பாடுடையவள்; பெண்மை முற்றுப் பெற்றவள்; பெண்ணுலகின் குறிக் கோளாயிருப்பவள். இப்படிப்பட்ட தலைவி தன் கற்புக் கிழக்கம் நேருங்கால், அதனைக் காத்து அறத்தில் நிலைத்து நிற்கும் பொருட்டுத் தன் உண்மையை உயிர்த்தோழிக்கு வெளிப்படுத்துவாள்.

தோழி தாயார் வழியாகத் தோழியின் அறநிலையை வெளிப்படுத்தும் முறையும், அதன் விளைவும், காமர் கடும் புனல் என்ற கலித் தொகைப் பாட்டிற் சுவை கொப்பளிக் கின்றன. அப்பாட்டைப் படித்துச் சுவைக்க.

ii. வள்ளிநாயகியை, புதுவதொரு வேங்கை தோன்றி நிற்பதை ஐயுற்று வினாவுகின்றனர் வேடர். ‘வந்தவாறுணர்கிலேன் யான்’, என்கிறுள் வள்ளிநாயகி. இக் கூற்றுடன் ‘உண்ணுவநீர் விக்கினுன்’ என்ற தலைவி கூற்று ஒப்பிடத்தக்கதாம்

19. தமிழ்தந்த தாமோதரம்பிள்ளை

- i. இக்கட்டுரை பிற்சேர்க்கை என்று கொள்ளத்தக்கது. மேலைக் கட்டுரையோடு பூர்த்திசெய்து முன்னுரையும் எழுதிய பின்புதான் இக்கட்டுரை சேர்க்கப்பட்டது. இதுவே யன்றி, சுவாமி விபுலானந்தரின் கவித்திறம் பற்றியதொரு கட்டுரையும் இதிற் சேரவேண்டுமென்பது சித்தம். அஃது உருவாவதற்கு ஏற்ற குறிப்புக்கள் முன்னுரையிலுண்டு.
- ii. இக் கட்டுரைக்கு அங்கமாக ஈழகேசரி (17-9-50) இல் வெளிவந்த தொல்காப்பியப் பதிப்பு, கணேசையர் நினைவு மலரில் வந்த தொல்காப்பியம், நாவலர் பிரபந்தத்தில் உள்ள நல்லறிவுச் சுடர் கொளுத்தல் என்ற கட்டுரைகள் படிக்கத் தக்கவை.
- iii. இலக்கணக் கொத்து ஆசிரியர் சுவாமிநாததேசிகர். இவர் நன்னூல் விருத்தி செய்த சங்கர நமச்சிவாயரின் குரு. இவர் இளைஞராயிருந்த காலத்தில் முதியராயிருந்தவர் இலக்கண விளக்கஞ்செய்த வைத்தியநாத நாவலர். நாவலருக்கும் தேசிகருக்குமுள்ள தொடர்பு இலக்கணத் தொடர்பு. அதனைப் பெயரெச்சத் தொடர்பு என்றால் கூறலாம். இரு வருக்கும் பெயரெச்சம் முடிபுகொள்ளும் பெயர்பற்றி, ஒரு முறை விருந்தருந்துஞ் சமயத்தில் விசாரம் பிறந்தது. இது பற்றிய வரலாறு இலக்கணக்கொத்து முகப்பில் இலக்கியச் சுவை சொட்டச் சொட்ட எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

iv. “ ஏடு எடுக்கும்போது ஓரஞ் சொரிகிறது. கட்டு அவிழ்க்கும்போது இதழ் முரிகிறது. இனி எழுத்துக்களோ வென்றால் வாலுந் தலையுமின்றி நாலு புறமும் பாணக் கலப்பை மறுத்து மறுத்து உழுது கிடக்கின்றது. ” என்று பதிப்புரை ஒன்றிற் பிள்ளை குறிப்பிட்டதை, ‘செல்துளைத்த’ என்ற பிள்ளையின் பாடலுக்கு வியாக்கியானமாகக் கொள்ளலாம்.

‘செல்துளைத்த’ பாடிய பிள்ளை சிறந்த கவிஞர். பிள்ளையும் சிவசம்புப் புலவரும் ஆறுமுகநாவலரைப்

பாடியவர்கள். பின் புலவர் பாடியதைப் பின்னோயும், பின்னோ பாடியதைப் புலவரும் இனித்தவர்கள். அதனால் ஒருவரை யொருவர் வியந்து பாடினார்கள். இதனைத் தமிழ்ப் புலவர் சரித்திரத்தில் வரும் இருவர் சரித்திரத்திலும் படித்திரசிக்க.

v. “பின்னோயவர்கள் தமிழன்னைக்குப் புரியுந் திருத் தொண்டிற் பிற வித்துவான்களும் உழைத்து வரவேண்டு மென்ற கொள்கையையே உடையவர்கள். ஒருவிலர் தம்மைத் தவிரத் தமிழ் நூல்களைப் பதிப்பிடும் பணியில் இறங்கிய பிறருக்கெல்லாம் நரகதண்டனை விதித்துச் சபித்து வந்துள்ளார்கள். பின்னோயவர்கள் இவ்வினத்தைச் சார்ந்த வர்கள்லர். உண்மையான அன்போடு உண்மையான தமிழ்த்தொண்டு புரிதலே பின்னோயவர்களின் பெருநோக்கமா யிருந்தது.” இது ‘தமிழ்ச் சட்டர்மணிகள்’ என்ற புத்தகத்தில் திரு. வையாபுரிப்பின்னோ எழுதியது.

“தாமோ தரம்பின்னோ சால்பெடுத்துச் சாற்றவர்
தாமோதரம.....”

என்றார் பரிதிமாற் கலைஞன் என்று போற்றும் குரிய நாராயண சாத்திரியார்.

20. இலக்கியத்தின் உயிரும் உடலும்

i. இந்தக் கட்டுரையும் பிறசேர்க்கை என்று கொள்ளத் தக்கது.

செய்யுள் :

முளிதயிர்—கட்டித்தயிர். கலிங்கம்—வஸ்திரம். தீண்டுங்கால் கையைக் கழுவதல் செய்து தீண்டுதலுறும் புனிதத் தன்மை வாய்ந்தது ஆதலின் ‘கழுவறு கலிங்கம்’ எனப்பட்டது. இனி, கழுவதலை கலிங்கத்தின்மேல் ஏற்றி உரைத்தலும் ஒன்று. கழாஅது—கையைக் கழுவாமல். உடை—உடுத்து. கைகழுவாமல் தயிர் அளாந்த விரல்களாற் சொருகி என்க. உடுத்தல்—சண்டுச் சொருகுதல் என்னும் பொருட்டு. உண்கண்—மையுண்டகண். குவளை—

கண்ணுக்கு உவமானம். குய் — தாளிதம். தான் என்றது தலைவியை. துழந்து—துழாவி. அட்ட—சமைத்த, தீம்புளிப் பாகர்—தித்திக்கும் புளிங்கறி; புளிங்குளம்பு என்னும் அமையும். உண்டபின் கூறற்பாலதாய ‘இனிது’ என்ற வார்த்தை உண்ண முன்னமே கூறப்பட்டது. அன்பின் விளைவு இருந்த வாறு. மகிழ்ந்தனறு — மகிழ்ந்தது. கணவன் அன்புக்குத் தன்பணி எம்மாத்திரம்! என்று ஏங்குபவள் ஆதலின் நுண்ணி தின் மகிழ்ந்தாள் என்க. அவன் மகிழ்வின் மிகுதிப்பாட்டால் நுண்ணிதின் மகிழ்வோடமையாது, ஒண்ணுதலும் ஆயினள். ஒண்ணுதல் — அன்மொழித் தொகை. ஒளிபொருந்திய நெற்றியையுடையாள் என்பது பொருள்.

வசனம் :

ii. தத—அது; என்றது கடவுளை. தத+செயல் = தற செயல்; இறைவன் செயல் என்பது பொருள்.

செய்யுள் :

‘பேராண்மை’ : ‘பகைவர்மேற்கண்ணேடாது செய்யும் மறத்தை நூலோர் மிக்க ஆண்டன்மை என்று சொல்லுவார். அவர்க்கு ஒரு தாழ்வுவந்தாயிற் கண்ணேடு அது தீர்த்துக் கோடற்பொருட்டு ஊராண்மை செய்தலே அதற்குக் கூர்மை யென்று சொல்லுவார்’, என்ற பரிமேலழகர் உரையும், ஊராண்மை — ‘உபகாரியாந்தன்மை; அஃதாவது இலங்கையர் வேந்தன் போரிடைத் தன்றுளை முழுதும்படத் தனியனும் அகப்பட்டானது நிலைமை நோக்கி, அயோத்தியரிறை மேற் செல்லாது இன்று போய் நாளை நின்றுளையொடு வரவென விட்டாற் போல்வது’ என்ற உரை விளக்கமும் ஈண்டுச் சிந்திக்கத்தக்கவை.

‘ஆளையா’—இச் செய்யுளைக் கவிஞர்கள் என்ற பாடத் தில் காணக்.

இரசனை :

i. ‘இன்று போய்ப் போர்க்கு நளைவா’ என்ற தொடர் ஊராண்மையாகிய உரிப்பொருளைக் கொப்பளித்த

படி யிருக்கிறது. அதனாலே அத்தொடர் இலக்கிய உலகில் வெகு பிரசித்தியடைந்து விட்டது. இத்துணைச் சிறந்த தொடரை அப்படியே பிரயோகங்களை செய்ய வாழ்றிய கவிஞரு முண்டு.

ii. ஏற்ற முதல்கரு அமையாவழி உரிப்பொருள் எத் துணைச் சிறந்ததொன்றுமினும் கமரில் ஊற்றிய பால்போற் பயன்பாடிலதாம். இந்த அருமந்த ஊராண்மையாகிய உரியைப் பாரத யுத்தமுனையில் முதல் கரு அமையாத வழி உபயோகித்துப் படுதோல்வி யடைந்துவிட்டார் வில்லிபுத் தூரார். கண்ண சேஞ்சுதிபதியாய் போர்த்தினவு விஞ்சிப் போர்க்கள் நிலையை மேற்பார்வைசெய்து செல்கின்றன. செல்லுகின்றவன் கண்ணன் அரச்சனர்களைக் கண்டு மகிழ்வு கொண்டுஞ் செல்கின்றன. இந்நிலையில்,

‘அன்று போர்புரி சேளை யின்பதி
யான வீரனைநீ
இன்று போமினி நாளை வாவென
இனிதி யம்பினஞூல்
வெள்ளி கூரவரி வின்மை யாலுயர்
வெங்வ ரக்கஸரமுன்
கொன்ற காளையை யொத்த பேரினை
கொன்ட வாள்மையினுன்’

என்ற பாட்டு அருச்சனன் கூற்றும் வருகின்றது. வில்லி பாரதம் பதினாறும் போர் 38ஆம் செய்யுள். இச்செய்யுள் அருச்சனனை இராமஞக்க முயல்கின்றது. இந்த முயற்சியில் அருமந்த உரிப்பொருள் பாழாதலை ஆராய்க.

இப்பாரதச் செய்யுள் இலக்கிய உலகில் பிரசித்தமாகா மையையுஞ் சிந்திக்க.

‘‘நன்றாற் ற லுள்ளந் தவறுண் டவரவர்
பண்பறிந் தாற்றுக் கடை’’

என்றார் திருவள்ளுவ தேவர்.

இலக்கிய கலாநிதி,
பண்டிதமணி ஸி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள்
எழுதிபவை

வெளி வந்தவை

1. கோவில்
2. கதிர்கரம் வேலவன் பவனிவருசின்றுள்ள
3. கந்தபுராணம் தக்ஷகாண்டம் - உ.ரை
4. பாரத நவமஸிகள்
5. சௌ நற்சிந்தனைகள்
6. கந்தபுராண கலாசாரம்
7. கந்தபுராண யோதனை
8. இருவர் யாத்திரிகள்
9. சமயர் கட்டுரைகள்
10. நீந்தனைக் களஞ்சியம்
11. ஆறுமுகநாவலர்
12. நாவலர்
13. இலக்கிய வழி
14. கம்பராமாயணக் காட்சிகள்
15. அன்பிணாந்தினை
16. அத்வைத சிந்தனை
17. செந்தமிழ்க் களஞ்சியம்

அடுத்த வெளியீடு : கைதயம் துறவும்

வெளியீடு இருப்பவை

1. வெளிவந்தவைகளின் திருத்தப் பதிப்புக்கள்
2. பாரதக் கதைகள்
3. தனிக் கட்டுரைத் தொகுதி
4. விசேஷ கட்டுரைத் தொகுதி
5. சொற்பொறிவுக் குறிப்புக்கள்
- i. இலக்கியம், ii. புறமை, iii. தமிழ், iv. திருமூறு.
6. இலக்கணக் குறிப்பும் டா.விளக்கமுந்
7. ஸிரங்கு கதைகள்
8. ஜாரைக்காலம்-மைஶார்
9. தெய்வயானை திருமணம்
10. அனிந்துஸர மஞ்சி
11. திருவருப்பயன் உரை

கொழும்பில் ஆச்சிடாடு விநியோகிடபோர்
லங்கா புத்தகசாலை, கொழும்பு - 12